Supplement to the "Viveka Bodhini."] ["விவேக போதினி" அநுபந்தம்

ஸ்ரீ லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்

SRI LOKAMANYA BALGANGADHAR TILAK

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIII | ரௌத்திரி: ஆடி-ஆவணி : : 1920-ம்௵ ஆகஸ்ட்-செப்டம்பர் | பகுதி 2-3

தமிழ்

TAMIL

[ஸ்ரீமான் ச. தா. மூர்த்திமுதலியார்.]

என்னுடைப்பாஷையே எந்தனுக்குயர்வாம்;
என்னுடைமக்களே எந்தனுக்குரியர்;
அந்நிய பாஷையால் அமையுமோ நன்மை ?
அந்நியமக்களால் அடைவமோ பெருமை?
இப்படிநினைப்பது இயல்பதாம் உலகில்;
நம்முடைமக்களோ நலமிலதாகிய
அந்நியர் நடையையும் அவரது உடையையும்
சென்றினர்நாடி சேர்ந்தனர்கூடி;
இன்றே அறிவர் இதினுற் பெறுபயன்?
தன்பெரும்பாஷையைத் தடிகொடுமோட்டி,
அந்நியபாஷைக்கு அவாவியே நின்றனர்.
அந்நியமதனில் அளிக்குமோ நன்மையை ?
இதயந்தன்னில் இருக்குமோவூன்றி?
உயிர்கொடுபோகும் உரிமையாளனும்,
எமன்வருமன்னுள் ஏழை மார்தார்காள்!
ஏதுக்கழுவீர் எவ்வுரை பகருவீர்?
உம்முடைப்பாஷைதான் உதவுமேயல்லால்,
அந்நிய பாஷையால் அமையுமோவதுகால்,
மக்கள் மனைவியும் மற்றுளார் அனைவரும்,
உற்ற நண்பரும் உறுதுணையாளரும்,
சுற்றிலுஞ்சூழ்ந்து நிற்குமச்சமயம்
உம்முடைக்கருத்தை உரைப்பதுஉமெதனல்?
'குட்மார்நிங்' என்பிரோ ' குட்நைட்' என்பிரோ?
கம்நியர்' என்பிரோ 'கம் குவிக்' என்பிரோ?
எந்தையினதயை எவ்விதம் ஏற்றுவீர்?
அந்நிய பாஷைபால் அமையுமோ நாட்டம்?
உம்முடைக்கருத்தை உரையிடவிசையுமோ?
மாற்றங்கொள்ளவும் மதிமயங்கிடவும்,
ஆகுமேயல்லால் அகத்தெளிவமையுமோ?
இதனையறிந்தினி எழுவீர் இன்னே.
நன்றேநவில்வீர் நம்முடைத் தமிழ்மொழி.
தம்தம் பாஷையே தாய்ப்பாஷையாமால்,
தயவுடன் தமிழைத் தாங்குமின் இன்றே.
தாய்மொழியாகியும் சேய்மொழியாகியும்,
நல்லுரையாகியும் சொல்லுரையாகியும்,
உதவுமிம்மொழிபோல் உண்டோவேறு;
உம்முடைப்பாஷையில் உளபலநூற்களை
யூன்றிப்படிமின் ! உரைப்படி செல்மின்!
இதினுற் பெறும்பயன் இனிதே விளக்கமாம்.
வாழ்நாளதனிலே வழாதுவாழ்மின்!
வீழ்நாளென்றே விளங்குவதின்றால்,
இன்றே பெறும்பயன் இன்றேபெறவும்,
நன்றே செய்யவும் நயம்பட வுரைக்கவும்,
அறம்பலதாங்கவும் அன்புகொண்டுலவவும்
தமிழ்மொழிமலியவும் தமிழ்த்தாயோங்கவும்
தமிழ்நாடுயாவும் தமிழ்மணங் கமழவும்,
தமிழ்முரசறையவும் தமிழ்க்கொடியுயரவும்
தமிழ்மணி யிசைக்கவும் தமிழ் ஒளிவீசவும்,
தமிழ் தமிழ் என்ற தமிழ் ஒலி முழங்கவும்,
தமிழ்ப்பெருந்தெய்வம் தமிழ் ஆசி கூறவும்,
வாழ்நாளதனில் வழுத்துமின் இறையை.

தண்ணீர் குடித்த வயிறும், தென்னோலையிட்ட காதும் சரி.

விவேக போதினி

தொ. 13] ரௌத்திரி: ஆடி - ஆவணி [ப. 2 - 3

யுதிஷ்டிரர்

YUDHISHTIRA

யுதிஷ்டிரர் பணிவுடன் கேட்டதற்குப் பீஷ்மர் சொல்லுகிறார்:—"நீ சொல்வது உண்மையே. நான் ஆயுதங்களை வைத்தபொழுது என்னை நீங்கள் பாணங்களுக்கிரையாக்கலாம். யுத்தத்தில் அடிபட்டு விழுந்தவனோடும், ஆயுதங்களை விட்டெறிந்தவனோடும், கவசமும் கொடியும்முறிபட்டவனோடும், பயந்தோடுகிறவனோடும், சரணமடைந்தவனோடும், ஸ்திரீயோடும், பெண்ணின் பெயரை வைத்துக்கொண்டிருப்பவனோடும், ஒரே புத்திரனை உடையவனோடும், அல்பனோடும், காயமடைந்து யுத்தஞ் செய்ய முடியாதவனோடும், நான் சண்டையிடுவதில்லை. மேலும், ஏதாவது அபசகுனத்தைக் கண்டால் ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன். உங்களுடைய சேனையில் சிகண்டியென்று ஓர் யுத்தவீர னிருக்கிறான்; அவன், முன்பு பெண்ணாயிருந்து இப்போது வரபலத்தால் ஆணாயிருக்கிறான். ஆகையால், அவனுடன் நான் யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன். அர்ச்சுனன் ஒருவனைத் தவிர இந்த மூன்று லோகங்களிலும் வேறொருவனுடைய பாணங்கள் என்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டா. இதை அறிந்து, அவன் சிகண்டியைத் தனக்கு முன்னால் தேர்த்தட்டில் வைத்துக்கொண்டு என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யவந்தால் நான் ஆயுதங்களை வைத்துவிடுவேன். அப்பொழுது என்னை விஜயன் கூர்மையான சரங்களால் அடித்துத் தள்ளட்டும். இதைத்தவிர நீங்கள் ஜயமடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை."

பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் பீஷ்மாசாரியரை அடிபணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் இருப்பிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அப்படியே பீஷ்மாசாரியர் யுத்தத்திலிருந்து விலகினபிறகு. துரோணாசாரியர் சேனைத்தலைவராய் நியமிக்கப்பட்டுக் கோரமான யுத்தஞ் செய்து, பாண்டவப் படையைச் சிதற வடித்து, எந்த வீரனும் தலைகாட்டாமல் ஓடச் செய்துகொண்டிருந்தார். அதைக் கண்டு பாண்டு புத்திரர்களும் கிருஷ்ணனும் மிகுந்த கவலை கொண்டார்கள். யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, "இதற்கென்ன செய்வது? சமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் ஆபத்துகள் ஓயாமல் வந்துகொண்டிருக்கின்றனவே. இந்தத் துரோணாசாரியர் யுத்தத்திலிருந்து விலகாம லிருந்தால் நமது சைன்னியம் சீக்கிரத்தில் அழிந்து, நாமும் ஆயுளுள்ளவரையில் வனவாசஞ் செய்யும்படி நேரும். எல்லாவற்றிற்கும் உம்மையே சரணமடைந்திருக்கிறோம்; நீரே எங்களுக்குக் கதி" என்றார். கண்ணன் "இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? இவரை எப்படியாவது ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டு யுத்தத்திலிருந்து விலகச் செய்யவேண்டும். நீங்கள் தருமமாகவோ அதர்மமாகவோ அந்தக் காரியத்தை முடிக்கவேண்டியது. சத்துருவை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் எந்த உபாயத்தைச் செய்தாலும் பாபமில்லை யென்பது யுத்த நீதி. அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டால் துரோணர் யுத்தத்தை நிறுத்திவிடுவார். ஆகையால், நம்முள் யாராவது ஒருவர் துரோணரிடம் சென்று, அவர் கேட்கும்படி, "அசுவத்தாமன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்று சொல்லுங்கள்" என்றார். அருச்சுனன் அந்த யோசனையைக் கொஞ்சமேனும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மற்றவர்கள் அதை அங்கீகரித்தார்கள். யுதிஷ்டிரர் வெகுநேரம் தயங்கி, பிறகு அதை ஏற்றுக்கொண்டார்.

இதற்கு முன்பே, பீமசேனன் மாளவ தேசத்தரசனான இந்திரவருமனுடைய போர் யானையைக் கதையால் அடித்துக்கொன்றிருந்தான். அதற்கு அசுவத்தாமனென்று பெயர். அந்தத் தைரியத்தால் அவன் துரோணருக்கருகில் சென்று, வெட்கத்துடன், "அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டான்" என்று, சைன்னியமெங்கும் கேட்கும்படிக் கூவினான். இந்த விபரீதமான வார்த்தையைக் கேட்டு,

தண்ணீரில் இறந்தவரிலும், சாராயத்தில் இறந்தவர் அதிகம்.

துரோணர் சற்றுத் தயங்கி, மனந் தளர்ந்து, ஆயினும் தன் புத்திரனுடைய பராக்கிரமத்தையும் திறமையையும் யோசித்து, தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார். அந்த ஆத்திரத்தால் பாண்டவ சைன்னியத்தின்மேல் காலாக்கினியைப்போல் விழுந்து எரித்துக் கொண்டிருக்கையில், தன் தேருக்கெதிரில் அக்கினிபகவானும், விசுவாமித்திரர், ஜமதக்னி, பரத்துவாஜர், கௌதமர், வஸிஷ்டர், காசியபர், அத்திரி, கர்க்கர், வாலகில்லியர்கள், மரீசிபர்கள், பிருகுக்கள், அங்கிரசுகள் முதலிய மகாரிஷிகளும் நிற்கக்கண்டார். துரோணாசாரியர் அஷ்டவசுக்களில் ஒருவருடைய அவதாரமாகையால், அவர் பூமியில் வசிக்கவேண்டிய காலம் முடிந்ததை அறிந்து, அவரை மறுபடியும் தேவலோகத்திற்கு அழைத்துப்போக அவர்கள் வந்தார்கள். அந்த மஹானுபாவர்கள் ''துரோணரே! நீர் பூமியில் வசிக்கவேண்டிய காலம் முடிந்துவிட்டது. மேலும், இப்பொழுது நீர் செய்யும் காரியம் உமக்குத் தகுந்ததேயல்ல. ஆயுதங்களை விட்டெறியும். வேத சாஸ்திரங்களைக் கரைகடந்து, சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் கருணையையும் அனுஷ்டிக்கும் பிராமணனாயிருந்தும், அதை அறியாது இன்று பிரமாஸ்திரத்தால் எண்ணிறந்த ஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டீர். பிராமணனுக்கு ஏற்ற தொழிலைவிட்டு, க்ஷத்திரியன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமத்தைக் கைக்கொண்டீர். ஆபத்துக்காலத்தில் மாத்திரம் அனுசரிக்கவேண்டிய தருமத்தை ஆபத்து நீங்கின பிறகும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருகிறீர். உமது ஞானத்தை மறைத்திருக்கும் இந்த அஞ்ஞானத்தை விலக்கி, சாதுக்களின் ஆசாரத்தைக் கைக்கொள்ளும். இவ்வுலகத்தை விட்டு நித்தியமான உமது பதவியை அடையவாரும்'' என்று சொல்லி மறைந்தார்கள்.

துரோணர், முன்பே பீமனுடைய வார்த்தையால் மனந்தளர்ந்து, மகரிஷிகளின் எச்சரிக்கையால் யுத்தத்தில் வெறுப்படைந்து, தன்னைக் கொல்வதற்காகவே பிறந்திருக்கும் திருஷ்டத்யும்னன் தனக்கெதிரில் வருவதையும் கண்டு, தன் காலம் முடிந்துவிட்டதென்றறிந்தார். யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, ''தருமபுத்திரா! மூன்று லோகங்களின் சாம்பிராஜ்யம் உனக்குக் கிடைத்தாலும், நீ பொய் சொல்லமாட்டாய். பிறந்ததுமுதல் விளையாட்டுக்காவது நீ பொய் சொன்னதில்லை. ஆகையால், என் புத்திரனான அசுவத்தாமன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானா வென்று உன்னைக் கேட்கிறேன். வேறு எவருடைய வார்த்தையையும் நம்பமாட்டேன்'' என்றார்.

இப்படித் தன்னை நேரில் கேட்டு, தான் அனுஷ்டிக்கும் தருமத்தையே பிரமாணமாக வைத்த தன் ஆசாரியரிடத்தில் பொய்சொல்லத் தயங்கி நிற்கும் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, சர்வலோகநாதனான கண்ணன், ''தருமநந்தனா! துரோணரால் நாங்கள் மடியாதபடி காப்பாற்றும். இவர் கோபங்கொண்டு இன்னும் சற்று நேரம் யுத்தஞ்செய்தால் நமது சைன்னியத்தில் ஒரு பிராணிகூடப் பிழைக்காது. ஓர் உயிரைக் காப்பதற்குச் சொல்லும் பொய்யால் பாபம் நேராது. தன்னை வஞ்சிக்கும் ஸ்திரீகளிடத்திலும், பசுக்களையும் அந்தணர்களையும் காப்பதற்காகவும், விவாகத்தைச் செய்விப்பதற்காகவும் பொய் சொல்லுவதால் பாபமில்லை'' என்றார். பீமன் ''அண்ணா! துரோணருடைய மரணத்திற்கு உபாயத்தை நான் அறிந்தவுடன் மாளவ தேசத்தரசனான இந்திரவருமனுடைய அசுவத்தாமாவென்ற யானையை அடித்துக்கொன்றேன். ஆகையால், அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டானென்று நீர் சொல்வது பொய்யாகாது. கண்ணனுடைய யோசனையை ஒப்புக் கொள்ளும். முன்பு இதே வார்த்தையைத் துரோணரிடத்தில் நான் சொல்லியும் அவர் நம்பவில்லை. உமக்கு ராஜ்யமும் ஜயமும்வேண்டியிருந்தால், நாங்களும் நம்மை நம்பியிருக்கும் இந்தக் கோடானுகோடி சைன்யமும் மடியவேண்டாமென்றிருந்தால், நாம் செய்த பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றாத பாபம் நமக்கு வரவேண்டாமென்றிருந்தால், அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டானென்று சொல்லும். துரோணர் அதைக் கேட்டு ஆயுதங்களை வைத்துவிடுவார். பிறகு திருஷ்டத்யும்னனும் அருச்சுனனும் அவரைக் கொல்வார்கள். உண்மையையே நீர் சொல்வீரென்று லோகப் பிரஸித்தமானதால் அவர் உம்மையே நம்பியிருக்கிறார்'' என்றான். பீமனுடைய வார்த்தையாலும், கிருஷ்ணனுடைய யோசனையாலும், ராஜ்யமும் ஜயமும் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத

பூர்வ கர்மரூப பலனான் விதியாலும் தூண்டப்பட்டு, பொய்யைச் சொல்ல இஷ்டமில்லாமல் உண்மையைச் சொல்லவும் விரும்பி, அசுவத்தாமா கொல்லப்பட்டானென்று தெளிவாய் உரக்கச்சொல்லி, அசுவத்தாமாவென்ற வார்த்தைக்குப் பிறகு, யானையென்று மெதுவாய்ப் பிறர் கேட்கமுடியாதபடி சொன்னார்.

அதுவரையில் அவருடைய ரதமும் குதிரைகளும் நான்கு விரல் உயரத்துக்குமேலே பூமியைத் தொடாமல் நின்றுகொண்டிருந்தன. அவர் அனுஷ்டித்துவந்த தரும தேவதை அதுவரையில் அவரைக் காத்து ரதத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவர் தருமத்திலிருந்து விலகி, லௌகிக மேன்மைக்கு ஆசைப்பட்டவுடன், ரதமும் குதிரைகளும் பூமியில் விழுந்தன.

யுதிஷ்டிரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர் சொல்வது நிஜமென்று நம்பி துரோணர், புத்திரனிறந்த சோகத்தால் ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து, தான் அவ்வுடலைத் துறந்து உத்தம கதியையடைய நிச்சயித்தார். அந்தச் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த திருஷ்டத்யும்னனும் பார்த்தனும் அவரைக் கொன்றார்கள்.

அசுவத்தாமன் சிரஞ்சீவியர் எழுவருள் ஒருவன். துரோணாசாரி புத்திரன். இவன் தாய், கிருபாசாரியின் தங்கையாகிய கிருபி. பாரத யுத்த ஆரம்ப காலத்தில் சேனாதிபதித்துவம் பெறவொட்டாது கண்ணன் சூழ்ச்சியால் தடுக்கப்பட்டவன். யுத்தத்தில் அசுவத்தாமாவென்னும் பெயர்கொண்ட யானையொன்றிறப்ப, தருமர் வாயால் "அசுவத்தாமா மாஹதா" எனச் சொல்லக் கோரிய கண்ணன் விருப்பின்படி "அசுவத்தாமா ஹதா" என்றதோடு "குஞ்சரம்" எனக் கூட்டிச்சொல்லுகையில், குஞ்சரமென்பது கேட்கவொட்டாது கண்ணன் வெற்றிச் சங்கத்தொனியெழுப்ப, தருமன் சொல்லாதலின் உண்மையெனத் துரோணர் மதிமயங்கி மூர்ச்சையடைய, திருஷ்டத்யும்னன் அவரைக் கொன்றனன். அதனாற் கோபங்கொண்டு, திரௌபதிபெற்ற பிள்ளைகளையெல்லாம் கொன்று பழிவாங்கி வியாச சாபத்தால் ரோகியாய், அதனோடு திருப்தியடையாது, பரீக்ஷித்தையுங் கொல்ல முயன்றனன். பரீக்ஷித்து கண்ணனாற் காக்கப்பெற்றான்.

குமரக்கடவுள் ஔவையாரை ஆட்கொண்ட தமிழ் விளையாட்டு

HOW GOD KUMARA TOOK UNTO HIS GRACE POETESS AUVVAI

[ஸ்ரீமான் எஸ். ஏ. திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளை, பி.ஏ.,]

கல்விக்கடலைக் கரைகண்ட நமது ஔவைப்பிராட்டியாரை ஆட்கொண்டு அவளது வாக்கிலிருந்து சில உறுதிகளைத் தமிழுலகத்திற்குக் கொடுக்க வெண்ணங்கொண்ட குமரக்கடவுள், ஒரு சமயம் கொடிய வெயிலில் ஔவையார் நிழல்தேடி வருவதைக் கண்டு, அவள் வரும் வழியிலிருந்த நாவல் மரத்தில் ஆயர்குலச் சிறுவன்போல் உருவெடுத்து, அதிலிருந்த கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பாட்டியார் அத்தருவைக் கிட்டலுமே, அதன்மேல் ஒரு சிறுவனிருப்பதைக் கண்டு, நீர் வேட்கை மேலீட்டால், அவனை நோக்கி 'அப்பா குழந்தாய், எனக்கு இரண்டொரு பழம் போடமாட்டாயா?' வெனக் கேட்டாள்.

குமரவேள் அவளை நோக்கிப் 'பாட்டியாரே, உமக்குச் சுட்ட பழம் வேண்டுமோ? அல்லாக்கால் சுடாத பழம் வேண்டுமோ? சொல்லும்' எனக் கேட்டார்.

குழந்தைச் சிவனாரது கருத்தை யோராத மூதாட்டி, சுட்டபழமாயின் நாவைப் பொசுக்கின் யாது செய்வதென வெண்ணங்கொண்டோ அல்லது வேறெதனை நினைத்தோ, பையனை நோக்கி 'எனக்குச் சுடாப்பழமே வேண்டு' மெனக் குறையிரந்தாள்.

உடனே முருகக்கடவுள் மரத்தை உலுக்கினார். அப்போழ்து நன்கு கனிந்த பழங்களும் கனியாதசெங்காய்களும் மரத்திலிருந்து மணற்றரையில் வீழ்ந்தன. ஔவையார் அவற்றுள் நன்கு கனிந்த பழங்களைக் கையிலெடுத்து மணலைப் போக்குதற்காக வாயாலூதினள். அப்போழ்து கடவுள் அவளை நோக்கி, 'பாட்டியாரே, நன்றாய் ஊதும், பழம் சுடப்போகிறது; ஆயினும் நீர் கேட்டது சுடாப்பழமாகவிருப்ப, இப்போழ்து சுட்ட பழங்களை நாடாநின்றீரே! இஃதென்ன பேதமை' யென அசதியாடினர்.

அப்போழ்து, அம்மையார் 'அந்தோ, நான் இச்சிறுவனது கருத்தை யாராய முடியாத

தப்பை அடித்தவன் தாதன், சங்கு ஊதினவன் ஆண்டி.

அறியாமைக்கென்செய்வேன்' எனத் துக்கித்து தனது கதியை நினைந்து,

கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக் கோடாலி
இருங்கதலித் தண்டிற்கு நாணும்—அருங்கானிற்
காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்தோற்ற
தீரிரவு துஞ்சாதென் கண்.

[பொழிப்புரை: மிக்க முரண்படைத்த கருங்காலிக் கட்டையையும், எளிதே துண்டாட வல்ல பதம் வாய்ந்த கோடரி, ஈரம்வாய்ந்து எளிதே முறிபடும். வாழைத்தண்டைத் தரிக்கப்புகின் பதங்கெட்டு வலிகுன்றும். அவ்வாறே எப் புலவர்களது அறிவையும் புறங்கண்டு அவர்களை வெற்றிகொள்ள வல்ல நான், இப்போழ்து கரிய எருமைகளை மேய்க்கின்ற இந்தக் காளைக்குத் தோற்ற புதுமையை என் சொல்வேன்! இந்த அவமானத்தால் எனது கண்களுக்கு இரண்டு இரவு தூக்கம் வராதுபோலும்] என வெண்பாமுகத்தாற் பாடினள்.

அப்போழ்து குமரவேள் 'இக்கிழவி நமது மாயவலையிற் சிக்குண்டு நம்மைத் தெளிகின்றிலளே'யென வுன்னி, தமது திப்பிய உருவொடு தரிசனங் கொடுத்தார்.

உடனே ஔவையார் பரசவமுற்று 'ஏ, சரவணபவனே, உனது அற்புதத் திருவிளையாட்டை மதியாது ஏமாந்த எனது பேதைமையை யென்சொல்வேன்' எனச் செப்பிப் பலவிதத்தாலும் சிவகுமாரனை வழுத்தினள்.

பின்பு அறுமுகக்கடவுள் அவளை மற்றும் அருளுடன் நோக்கிப் 'பாட்டியாரே, யான் உன்னை ஆட்கொண்ட கருத்தைச் சொல்கிறேன். கல்வியைக் கரைகண்ட ஏ மூதாட்டி, உனது அரிய வாக்கினின்று உலகத்தாருக்குச் சில வுறுதிகளைத் தெற்றெனக் காட்டுதற் பொருட்டே இவ்விளையாட்டைக் கொண்டேன். முதற்கண் உனது வாக்கினின்று பேரியதிது வென்பது வெளிவரட்டும்' என ஆக்ஞை செய்தார்.

உடனே பாட்டியார் முருகவேளை நோக்கி,

பெரியது கேட்கின் தனிநடு வேலோய்,
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது;
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு;
நான்முகனோ கரிய மாலுந்தி வந்தோன்;
கரிய மாலோ அலைகடற் றுயின்றோன்;
அலைகடலோ குறு முனி கையி லடக்கம்;
குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்;
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்;
புவியோ அரவினுக் கோர்தலைப் பாரம்;
அரவோ உமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்;
உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்
தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லவும்
[பெரிதே!

என அடுக்கடுக்காய் கூறி அடியார்களே எவரினும் எவற்றினும், பெரியோரெனக் காட்டினள்.

பின்னர், குமரவேள் மற்றும் அவளை இனிதுநோக்கி "பாட்டியாரே, பெரியது உள்ளபடி எஃதென்பதை படிப்படியாய் மிகவழகாய்க் காட்டினீர். இனி 'அரியதெது', 'இனியதெது', 'கொடியதெது' எனும் கேள்விகளையும் உலகமுய்ய வெளியிடுக" வென ஆணை தந்தார்.

அதற்கிணங்கப் பாட்டியாரும் அகவற்பா முகத்தால் தக்கவிடை பகர்ந்தாள். (பாடல்களை தனிப்பாடற்றிரட்டிற் கண்டுகொள்க.)

இவ்வாறு பாட்டியாரை யாட்கொண்ட குழந்தைச் சிவனார் பொருக்கென மறைந்தனர்.

முருகவேள் ஔவைப் பிராட்டியரை யாட்கொண்ட விந்தையைக் கூறினும். இனி குமரக்கடவுள் முட்டையெனப் பெயர்கொண்டு பொய்யாமொழிப் புலவனது செருக்கை யடக்கிய தமிழ்விளையாட்டை விளக்கஞ் செய்வாம்.

காவிரி.—ஒரு புண்ணிய நதி. இது அகத்திய முனிவர் கமண்டலத்தைத் கவேரகிரியில்விநாயகராற் கவிழ்த்துற்பத்தி செய்யப்பட்டது. நதியின் வளத்தினாலே சோழநாடு புனநாடெனப்படும். இந்நதியின் இருகரை யோரங்களிலும் எண்ணிறந்த சிவாலயங்களுள். இராஜரிஷியும், யோகிகளிற் சிறந்தவருமாகிய கவேர முனிவர் பிரமதேவரைக் குறித்து அருந்தவஞ்செய்து அவரருளால் விஷ்ணுமாயையைத் தம் புத்திரியாக அடைந்து முத்திபெற்றனரென்றும், பின்னர் அக்கன்னி பிரமதேவர் கட்டளைப்படி நதிவடிவாகிப் பிரவகித்துக் கவேர கன்னி, காவிரியெனப் பெயரேற்றனள் என்றும் ஆக்கிநேயபுராணம் இரண்டாம் பாகம் காவேரி மகத்துவம் 23-ம் அத்தியாயம் கூறும்.

பிரதம கல்விச்சாலைகளின் அமைப்பு

ELEMENTARY SCHOOLS : ORGANISATION

[ஸ்ரீமான் பி. எஸ். சீதாராமய்யர், பி. ஏ., எல். டி.]

இதற்கு முன், பிரதம கல்விச் சாலைகளின் நோக்கத்தைப்பற்றி விவரித்தெழுதினோம். ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் தனது பிள்ளைகள் எவ்விதமான பயிற்சியடைய வேண்டுமோ, அதையே தனது நோக்கமாகக் கொண்டு அதற்கேற்றவாறு போதிக்கவேண்டும். நோக்கமின்றிப் புகட்டப்பட்ட கல்வியானது, மணியைக் குறிப்பிக்கும் முகமில்லாத கடியாரத்தைப்போல் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகும். கிராமங்களிலிருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் கிராமத்தாருக்கு உபயோகமான விஷயங்களே போதிக்கப்படவேண்டும். 'எண்ணு மெழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்.' ஆயினும் இவைகளை மாத்திரமே கற்பிப்பது பூரணமான கல்வியாக மாட்டாது. முன்பே விவரித்திருப்பதுபோல் நமது வாழ்க்கையில் நேரக்கூடியகஷ்டங்களைச் சாமர்த்தியத்துடன் நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கும் அல்லது அச்சமயங்களில் சிறிதேனும் சஞ்சலப்படாமல் சரியாய் நடந்துகொள்ளுவதற்குமேற்ற சக்தியையும் திறமையையும் ஒவ்வொருவருக்கும் புகட்டுவதே கல்வியின் முதன்மையான நோக்கமாகும்.

கிராமத்தாருக்குச் சிறிதேனும் உபயோகமில்லாத விஷயங்களைப் போதிப்பதனால், பள்ளிக்கூடங்கள் கிராமத்தாரால் கவனிக்கப்படாமலிருக்கின்றன. படிப்பதும் எழுதுவதும் கணக்குபோடுவதும் தவிர, அக்கிராமத்தின் விவகாரத்தைக் குறித்தும், அக்கிராமத்தில் பெரும்பான்மையாய் வழங்கும் கைத்தொழிலைக் குறித்தும், பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கவேண்டும். உழவு நடவு காலங்கள், எருபோடவேண்டிய விதங்கள், எரு உபயோகப்படுத்துவதால் உண்டாகும் நன்மைகள், பயிர்களுக்கேற்ற எருக்களின் விவரங்கள் முதலான முக்கியமான விஷயங்கள் ஏராளமாகக் கற்பிக்கவேண்டும். மேலும் பிள்ளைகள் எழுதும் வியாசமும், போடும் கணக்குகளும், கிராமத்தாரின் சாதாரண விவகாரங்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதாயும், கற்பிக்கும் பூலோக பாடங்கள் கிராமத்தைப்பற்றினதாயு மிருக்கவேண்டும். கல்விச்சாலைகளில் புகட்டப்பட்ட விஷயங்களும், பாடங்களும், பிள்ளைகளின் இல்வாழ்க்கையை அநுசரித்ததாயும், நித்திய விவகாரங்களையொட்டியதாயும் இருக்கவேண்டும். தற்காலத்திய கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களில் போதிப்பது பெரும்பான்மையாய்ப்பிள்ளைகளது இல்வாழ்க்கையை யநுசரித்ததாக இல்லாமலிருப்பதே, கல்வியின் அபிவிருத்திக்குப் பெரிய தடையாயிருக்கிறது. கிராமங்களிலிருக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு அவரவர்கள் வீட்டு அலுவல்களைக் கவனித்த பிறகு, கிடைக்கக்கூடிய காலங்களில் போதிப்பதே உசிதமாகும். ஊரில் முக்கியமான திருவிழாக்காலங்களையும், நடவு அறுவடை காலங்களையும் பள்ளிக்கூட விடுமுறையாக அநுசரிப்பது, தற்காலத்திய சனி ஞாயிறு கிறிஸ்மஸ் முதலான விடுமுறைகளை விட அதிக நன்மையை விளைவிக்கும். கிராமங்களில் வீட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும், பள்ளிக்கூட பாடங்களுக்கும் சம்பந்த மேற்படாமல் போதிப்பதினாலேயே, பிள்ளைகள் அபிவிருத்தியடைவதில்லை. கொஞ்சகாலத்திற்கு முன்பாக, நமது ராஜதானியில் வித்தியா இலாகா தலைவராயிருந்த ஒருவர், பள்ளிக்கூடத்திலிருக்கும் பிள்ளைகளைக்காட்டிலும், பள்ளிக்கு வராத பிள்ளைகளே புத்திசாலிகளாயும் உலக இயல்பு தெரிந்தவர்களாயு மிருக்கிறார்களென்று கூறியுள்ளார்.

இப்பொழுது பிரதம கல்விச் சாலைகளின் அமைப்பைப்பற்றிக் கவனிப்போம். கல்விச் சாலைகளின் உபாத்தியாயர்கள் இவ்விஷயமாக கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான அம்சங்கவாவன:— (1) பள்ளிக்கூடத்தின் கட்டடம், (2) பிள்ளைகளை வகுப்புகளாகப் பிரிப்பது, (3) உபாத்தியாயர்களது வேலைப் பாகுபாடு, (4) கால அட்டவணை, பாட அட்டவணை, (5) பள்ளிக்கூடத்திற்குவேண்டிய உபகரணங்களும் இதர சாமான்களும், (6) பள்ளிக்கூட அங்கீகாரம்.

1. கட்டடம்.—கல்விச்சாலைக்காக அமைக்கப்பட்ட கட்டடமானது கிராமத்திலிருக்கும் பிள்ளைகளும், சமீபமாயுள்ள கிராமங்களிலிருக்கும் பிள்ளைகளும் அதிக பிரயாசையின்றி சுலபமாய் வரக்கூடிய இடத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும். கட்டடமானது பள்ளத்தாக்கில்

தம்பி கால் நடையிலே, பேச்சுப் பல்லக்கிலே.

இராமல், மேடான பிரதேசத்தில் கட்டப்படவேண்டும். இல்லாவிடில், மழைகாலங்களில் கட்டடத்தைச் சுற்றியிருக்கும் ஜலத்தேக்கத்தினால் பிள்ளைகளுக்கு வியாதியும் இதர அசௌகரியங்களும் ஏற்படும். தவிர கட்டடம் அமைக்கப்பட்ட இடமானது, கடை, சந்தை முதலான ஜனக்கூட்டங்களுள்ள பொது இடங்களுக்கு சமீபத்தி லிராமலிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், பிள்ளைகள் தங்கள் வேலையைச் சரிவர செய்யவேண்டுமானால், அவர்கள் கவனமானது இதர விஷயங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்படாம லிருக்கவேண்டும். ஜன நெருக்கமும் ஜனசந்தடியும் அதிகமாயிருக்கும் ஸ்தலங்களுக்கு இடையில், கல்விச்சாலையிருக்குமாயின், பிள்ளைகள் எப்போதும் சுற்றிலுமிருக்கும் விநோதங்களையும் வேடிக்கைகளையும் பார்த்துக்காலங்கழிப்பார்களேயொழிய தங்கள் கிரமமான வேலையில் கவனம் செலுத்தமாட்டார்கள்.

சூரியனது வெளிச்சம் கட்டடத்திற்குள் ஏராளமாய்ப் பிரவேசிக்கும்படியாகக் கட்டடங்களை யமைக்கவேண்டும். கட்டடத்தின் விஸ்தீரணமும் அறைகளின் அமைப்பும் பிள்ளைகளின் சங்கியைக்கும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய பாடங்களுக்கும் ஏற்றதாயிருக்க வேண்டும். கைத்தொழில் கற்பிக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கேற்றவாறு பிரத்தியேகமான கைத்தொழிற்சாலையிருக்கவேண்டும். வெளிச்சமும் காற்றும் ஏராளமாய் வரும்படியாய், வேண்டிய அளவு ஜன்னல்களும் கதவுகளும் அமைக்கப்படவேண்டும். நமது வித்தியா இலாகா சட்டங்கள் பிரகாரம் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் 8 சதுர அடி பரப்பும் 80 கன அடி இடமும் இருக்கும்படி ஒவ்வொரு அறையின் நீளம் அகலம் உயரம் தீர்மானிக்கப்படவேண்டும். வெளிச்சமானது எப்போதும் பிள்ளைகளது இடது பக்கத்திலிருந்து வரும்படியாக அமையவேண்டும். வலது பக்கத்திலிருந்து வெளிச்சம் வருமாயின் எழுதுகோல், கை முதலானவைகளில் நிழல் விழுவதினால் அந்த வெளிச்சம் அநுகூலமாக யிராது. பிள்ளைகளுக்கு எதிராக வெளிச்சம் அதிகமாயிருந்தால் கண்களுக்குக் கூச்சம் ஏற்படும். பின்பக்கத்திலிருந்து வரும் வெளிச்சத்தால் நிழல் விழுவதால் பாதக மேற்படும். வேறு மார்க்கமில்லாவிடில் சில வேளைகளில் கூரைகளிலிருந்து வெளிச்சம் வரும்படி கண்ணாடிகள் அமைக்கப்படவேண்டும்.

தவிர, பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு வேண்டிய இடமும் தோட்டத்திற்காக இடமும் பிரத்தியேகமாயும் முக்கியமாயும் ஏற்படுத்தவேண்டும். பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கற்பித்தல்போல, சரீரப் பயிற்சியையும் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். இம்மாதிரியான விளையாட்டுகளில்லாவிடில் பிள்ளைகளது சரீர சௌக்கியமும் மனோ உற்சாகமும் குன்றும். பிரகிருதி சாஸ்திரத்தைத் தோட்டத்தில் செடிகள்வைத்து திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் கற்பிப்பது வெகு சிலாக்கியமானது.

நமது இராஜதானியில் ஏராளமாய் வழங்கிவரும் பிரதம கல்விச்சாலைகளின் கட்டட அமைப்புகளைக் குறித்து உருவப்படங்கள் மூலமாய் அடுத்த சஞ்சிகையில் விவரிப்போம்.

அக்கரைக்கிக்கரை பச்சை — என்று ஆடுகள் எண்ணிக்கொண்டு அலைவது வழக்கம். ஓர் நதியின் கரையில் இருக்கும் புல்லைச் சிறிது மேய்ந்துகொண்டிருக்கும்போதே அக்கரையில் பசும்புல்லைக் கண்டு ஆடுகள் அங்கே ஓடும். மறுபடியும் அங்கிருந்து பார்த்து இக்கரைதான் பச்சையென்று இங்கே ஓடிவரும். அதுபோல் ஸ்திரபுத்தியில்லாதவர்கள் மதிமயங்கி ஒவ்வொரு மதத்திலும் சிற்சில நாளிருந்து உழன்று திரிவார்கள். ஒரூரில் ஒரு குடியானவன் கிணறுவெட்டவேண்டி ஓரிடத்தில் 20-அடி தோண்டினான். ஜலம் வரவில்லை. அதைவிட்டு இன்னோரிடத்தில் 20-அடி தோண்டினான். அங்கும் ஜலம் காணப்படவில்லை. மூன்றாவது இடத்தில் 20-அடி பறித்தான். அங்கும் ஜலத்தைக் காணாது நான்காவது இடத்தில் 20-அடி தோண்டினான். அங்கேயும் நீரைக் காணாது ஐந்தாவது இடத்தில் 20-அடி பறித்துப்பார்க்க பலன் இல்லாமற் போயிற்று. மனம் வெறுத்து வீட்டிற்குத் திரும்பினான். இவ்வாறு ஐந்து இடங்களில் 20-அடிவீதம் பறித்து சிரமப்பட்டதைவிட ஓரேயிடத்தில் 100-அடி ஆழம் தோண்டியிருந்தால் ஜலத்தைக் கண்டிருப்பானன்றோ? அவனுக்குப் பொறுமையில்லாத தோஷத்தால் வேலைசெய்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை. அதுபோலொரு மதத்தை அநுசரித்து அதன் கொள்கைப்படி ஈசுவரனைப் பஜியாமல் அடிக்கடி பிறமதங்களில் பிரவேசிக்கிறவர்கள் ஒருபோதும் ஞானமடையார்கள்.

தம்பி பிறக்கத் தரைமட்டம் ஆயிற்று.

தமிழ் நாட்டில் பிரதேசச் சுய ஆட்சி

LOCAL SELF-GOVERNMENT IN THE TAMIL COUNTRY

[ஸ்ரீமான் பி. எஸ். சுப்பிரமணியம், எம். ஏ.]

முந்திய வியாசத்திற் கூறியவாறு முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒவ்வொரு குடியரசுக்தரணியாக விருந்து தன்னுடைய காரியங்களனைத்தையும் இராஜாங்கத்தாரது உதவியை விசேஷமாய் எதிர்பாராமலே நடத்திவந்தது. கிராமத்தவர்கள் வேண்டிக்கொண்டாலல்லது அரசன் கிராமக் காரியங்களிற் பிரவேசிப்பதில்லை. கிராமத்தவர்கள் மகாசபை கூடி, தங்கள் காரியங்களை நடத்தி வருவதற்காகப் பல நிர்வாக சபைகளைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு நிர்வாகசபைகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்குக் கிராமங்கள் தங்கள் தங்கள் சௌகரியத்துக்கேற்க விதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டனவாதலால், வெவ்வேறு கிராமங்களின் விதிகள் சிற்சில வேறுபாடுகளுள்ளனவா யிருந்தன. ஆயினும் அவைகள் பெரும்பாலும் ஒத்தேயிருந்தன. அவ்விதிகள் தற்காலத்தில் மேல் நாடுகளில் சபைகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விதிகளை முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்றன. அவ்விதிகள் சுமார் ஆயிரத்து இருநூறு வருஷங்களுக்குமுன் வெட்டப்பட்ட சிலாசாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்துக்கு முன்முதலே கிராமச் சபைகள் இருந்துவந்தனவென்று சிலாசாசன வாசகங்களால் தெரியவருகிறது.

அவ்விதிகள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் மதுராந்தகம் ரெயில்வேஸ்டேஷனுக்குப் பத்தரை மைல் தூரத்திலுள்ள உத்தரமல்லூர் என்ற உத்தரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலத்தில் வைகுண்டநாதப் பெருமாள் கோவில் மேற்குச் சுவரிலுள்ள இரண்டு சிலா சாசனங்களில் மிகவும் விரிவாய் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பராந்தகன் என்னும் சோழராஜன் ஆண்ட காலத்தில், மேற்கூறிய உத்தரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலத்தில் கிராமச்சபை சம்பந்தமான விதிகள் தகுந்த கட்டுப்பாடுகளை யுடையனவா யிராததால், மூடர்களும் அயோக்கியர்களும் சபைகளில் அங்கத்தினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கிராமப் பொதுப்பணங்களை அபகரித்துக்கொண்டு கணக்குக் கொடுக்க மாட்டோமென்று சொல்லி வந்தமையால், கிராமத்தவர்கள் அரசனுக்கு அவ்விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தி கிராமக்காரியங்களைச் சீர்திருத்தம் செய்து தரும்படி கேட்டுக்கொண்டதின்பேரில் அரசன் முதலில் ஒரு உத்தியோகஸ்தனை அனுப்ப, அவ்வுத்தியோகஸ்தன் சில விதிகளை ஏற்படுத்தினான். ஆயினும் கிராமக் காரியங்கள் சரியான நிலைமைக்கு வராமலிருக்கக் கண்டு, அரசன் மற்றொரு உத்தியோகஸ்தனை அனுப்ப, அவன் மிகவும் மெச்சத்தக்க பல விதிகளை ஏற்படுத்தி, எக்காலத்திலும் கிராமக்காரியங்கள் சரிவர நடந்து வரும்படி செய்தான். அரசன் முதலில் தன் உத்தியோகஸ்தனை அனுப்பியது கி.பி.918-9-ம் வருஷத்தில். அவன் ஏற்படுத்திய விதிகள் கீழேகண்ட முதல் சிலாசாசனத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அரசன் இரண்டாவது தடவை தன் உத்தியோகஸ்தனை அனுப்பியது கி. பி. 920—21-ஆம் வருஷத்தில். அவன் ஏற்படுத்திய விதிகள் கீழே கண்ட இரண்டாவது சிலாசாசனத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதிகள்ஏற்கனவே தொன்றுதொட்டு அக்கிராமத்தில் வழங்கிவந்த விதிகளைச் சீர்திருத்தஞ் செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டனவே தவிர, நூதனமாக அக்கிராமத்தில் கிராமச்சபை ஏற்படுத்துவதற்காக வல்லவென்பதை முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டும். இனி, மேற்கூறிய சிலாசாசனங்களைக் கவனிப்போம்.

முதல் உத்தியோகஸ்தன் ஏற்படுத்திய விதிகளடங்கிய முதற் சிலாசாசனம்:—

ஸ்வஸ்தஸ்ரீ மதிரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வம்மற்கு யாண்டு பனிரெண்டாவது (ஆட்சிவருஷம்) உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்கள் ஊர் ஸ்ரீமுகப்படி ஆணையினால் தாத்தனூர் மூவேந்த வேலன் இருந்து ஆட்டொருக்காலும் ஸம்வத்ஸர வாரியமும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் இடுவதற்கு வ்யவஸ்தை செய்த பரிசாவது. குடும்பு முப்பதாய் முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவக் குடும்பிலாரே கூடி கா(ல்) நிலத்துக்குமேல் இறை நிலம் உடையான் தன் மனையிலே அகம் எடுத்துக்கொண்டு

இருப்பானை, யறுபது பிராயத்துக்கு உள் மூப்பது பிராயத்துக்கு மேல்பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்த்ரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் என்னப்பட் டிருப்பாரை அர்த்த சௌசமும் ஆத்மசௌசமும் உடையாரை மூவாட்டினிப்புறம் வாரியஞ் செய்திலாத்தார் வாரியஞ் செய்தொழிந்த பெருமக்களுக்கு அணிய பந்துக்கள் அல்லாத்தாரைக் கூ(கு)டவோலைக்குப் பேர்தீட்டி சாடேரி வழியே திரட்டி பன்னிரண்டு சேரியிலும் சேரியால் ஒரு பேராமாறு ஏதும் உருவறி யாதான் ஒரு பாலனைக் கொண்டு குடவோலை வாங்குவித்து பன்னிருவாரும் ஸம்வத்ஸர வாரியம் ஆவதாகவும். அதின் பின்பே தோட்ட வாரியத்துக்கு மேற்படி வாரியத்துக்கு குடவோலை வாங்கிப் பன்னிருவரும் தோட்டவாரியமாவதாகவும். நின்ற அறுகுடவோலையும் ஏரிவாரியம் ஆவதாகவும். முப்பதுகுடவோலை பரிச்சுவாரியஞ் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியமும் முந்நூற்றறுபது நாளும்நிரம்ப வாரியம் ஒழிந்த அநந்தரம் இடும் வாரியங்கள் இவ்வியவஸ்தை யோலைப்படியே குடும்புக்குக் குடவோலை யிட்டுக் குடவோலை பரிச்சுக்கொண்டே வாரியமிடுவதாகவும், வாரியஞ்செய்தார்க்கு பந்துக்களும் சேரிகளில் அங்யோன்யமே (யாவாரு)ம் குடவோலையில் பேர் எழுதி இடப்படாதார் ஆகவும். பஞ்ஜவாரவாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பினும் முப்பது குடவோலையிட்டு சேரியால் ஒருத்தரைக் குடவோலை பரித்து பன்னிருவரிலும் அறுவர் பஞ்ஜவாரவாரியம் ஆவதாகவும், அறுவர் பொன் வாரியமாவதாகவும். ஸம்வத்ஸர வாரியமல்லாத வாரியங்கள் ஒருக்கால் செய்தாரை பின்னை அவ்வாரியத்துக்கு குடவோலை இடப்பெறுததாகவும். இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித்யர் உள்ளவரையில் என்றும் குடவோலை வாரியம் இடுவதாக. தேவேந்தரன் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ வீரநாராயணன் ஸ்ரீபராந்தக தேவராகிய பரகேசரிவர்மர் ஸ்ரீமுகம் அருளிச்செய்து வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆணையினால் தாத்தனூர் மூவேந்தவேலன் உடனிருக்க நாம் கிராமத்து துஷ்டர் கெட்டு சிஷ்டர் வர்த்தித்திடுவாராக வ்யவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேருசதுர்வேதிமங்கலத்துசபையோம்.

இச்சிலாசாசனத்தில் கண்ட விதிகளின் சுருக்கமாவது:—

1. ஸம்வத்ஸரவாரியம், தோட்டவாரியம் ஏரிவாரியம் என்ற மூன்று நிர்வாகசபைகளின் அங்கத்தினர்களும் வருஷத்துக் கொருமுறை தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும்.

2. நிர்வாக சபைகளின் அங்கத்தினர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களா யிருக்க வேண்டுமென்றால் — வரியுள்ள கால் நிலம் உடையவராய், தம்முடைய சொந்த வீட்டிலேயே வசிப்பவராய், முப்பதுக்கு மேற்பட்டு அறுபதுக்குட்பட்ட வயதுடையவராய், வேதம் சாஸ்திரம் காரிய நிர்வாகம் இவைகளில் நிபுணரெனப் பேர்பெற்றவராய், யோக்கியமாய் சம்பாதித்த தனமுடையவராய், பரிசுத்தமான வாழ்க்கையையுடையவராய் இருக்கவேண்டும்.

3. அவர்கள் எப்படிப்பட்டவராயிருக்கக் கூடாதெனில் — தெரிந்தெடுப்பதற்கு மூன்று வருஷத்துக்குள் எந்த நிர்வாக சபையிலும் அங்கங்கத்தினரா யிருந்திருக்கக் கூடாது. அவ்வாறு அங்கத்தினரா யிருந்தவர்களுக்கு நெருங்கிய பந்துக்களாகவும் இருக்கக்கூடாது.

4. அங்கத்தினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை — பன்னிரண்டு சேரிகளையுடைய அக்கிராமம் முப்பது வகுப்புகளாக வகுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வகுப்பிலுள்ளாரும் கூடி தங்களுக்குள் மேலே கண்டவாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் தகைமை யுடையாரொருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவரது பெயரை ஓர் ஓலையிலெழுதி ஓர் குடத்தில் போடவேண்டும். அவ்வாறு குடத்தில் சேரும் முப்பது ஓலைச்சீட்டுகளினின்று ஒவ்வொரு சேரிக்கு ஒருவராகுமாறு ஸம்வத்ஸர வாரியத்துக்காகப் பன்னிரு சீட்டுக்களையும், தோட்ட வாரியத்துக்காகப் பன்னிரு சீட்டுக்களையும் ஓர் குழந்தையைக் கொண்டு எடுக்கச் சொல்லவேண்டும். மீதி ஆறு சீட்டுக்களில் கண்டவர்கள் ஏரிவாரியமாகவிருக்கவேண்டும்.

5. அங்கத்தினர்களின் உத்தியோக காலம்.— தெரிந்தெடுக்கப்பெற்ற நாள் முதல் முந்நூற்றறுபது நாள் அவ்வுத்தியோகத்திலிருக்க அவர்கள் அர்ஹதையுள்ளவர்.

6. பஞ்ஜவார வாரியம், பொன்வாரியம்.— இப்பேர்களைப்பெற்ற இரு நிர்வாக சபையார்கள் ஒருவருஷத்துக் கொருமுறை தெரிந்தெடுக்கப்படவில்லையெனக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாரியங்களின் அங்கத்தினர்

களைத் தெரிந்தெடுப்பதற்கும்மேற்கூறியவாறே முப்பது வகுப்புகளில் ஒவ்வொரு வகுப்புக்கு ஒவ்வொரு ஓலைச்சீட்டாக முப்பது சீட்டுகளை ஓர் குடத்திலிட்டு, பன்னிரு சீட்டுகளை ஒரு குழந்தையைக்கொண்டு எடுப்பித்து, அச்சீட்டுக்களில் குறிப்பிட்ட பன்னிருவரில், அறுவர் பஞ்சவார வாரியமாகவும் அறுவர் பொன் வாரியமாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இனி இரண்டாவது சிலாசாசனத்தைக் கவனிப்போம்.

இரண்டாவது முறை அனுப்பிய உத்தியோகஸ்தன் ஏற்படுத்திய விதிகளடங்கிய

இரண்டாவது சிலாசாசனம்:

ஸ்வஸ்த ஸ்ரீ மதிரைகொண்ட கோபரகேஸரிவன்மற்கு யாண்டு பதினாலாவது நாள் பதினாறு. காளியூர் கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேருச் சதுர்வேதிமங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீவீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தகதேவன் ஸ்ரீ பரகேசரிவன்மருடைய ஸ்ரீமுகம் வரக்காட்ட ஸ்ரீமுகப்படி ஆக்ஞையினால் சோழநாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர்க் கரஞ்சை கொண்டயக் கிரமவித்தபட்டன் ஆகிய சோமாசி (சோமயாஜி)ப் பெருமான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் ஸம்வத்ஸர வாரியமும் தோட்டவாரியமும் ஏரிவாரியமும் இடுவதற்கு வ்யவஸ்தை சேத (செய்த) பரிசாவது. குடும்பு முப்பதா(ய்) முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவ குடும்பிலாரே கூடிக் காணிலத்துக்குமேல் இறை நிலம் உடையான் தன் மனையிலே அகம் எடுத்துக்கொண்டிருப்பானை எழுபது பிராயத்தின்கீழ் மூப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார் மந்த்ரப்ராம்மணம் வல்லன் ஓதுவித்தறிவானைக் குடவோலை இடுவதாகவும். அரைக்கா நிலமே உடையான் ஆயினும் ஒருவேதம் வல்லானை நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித்தறிவான் அவனையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும். அவர்களிலும் காரியத்தில் நிபுணராய் ஆசாரம் உடையாரானாரையே கொளுவதாகவும். அர்த்தசௌசமும் ஆன்ம சௌசமும் உடையாராய் மூவாட்டின் இப்புறம்வாரியஞ் செய்திலாதாரைகொள்வதாகவும். எப்பேர்ப்பட்ட வாரியங்களும் செய்து கணக்குக் காட்டாதே இருந்தாரையும், இவர்களுக்குச் சிற்றவைப் பேரவை மக்களையும் இவர்களுக்கு அத்தைமாமன் மக்களையும் இவர்களுக்குத் தாயோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்கள் தகப்பனோடுடப் பிறந்தானையும் தன்னோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்களுக்குப் பிள்ளை கொடுத்த மாமனையும் இவர்கள் பிராம்மணியோடு (மனைவியோடு) உடப்பிறந்தானையும் தன்னோடுடப் பிறந்தாளை வேட்டானையும் (மணந்தவனையும்) உடப்பிறந்தாள் மக்களையும் தன் மகளை வேட்ட மருகனையும் தன்தகப்பனையும் தன் மகனையும் ஆக இச்சுட்ட * * * (ப்பட்ட இத்தனை) பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறுதா ராகவும். அகமியா கமனத்திலும் மகாபாதகங்களில் முன்படைந்த நாலு மகாபாதகத்திலும் மெழுத்துப் பட்டாரையும் இவர்களுக்கும் முன்சுட்டப்பட்ட இத்தனை பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறுதாராகவும். சம்ஸர்க்க பதிதரை ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்யுமளவும் குடவோலை இடாதாகவும். * * * * தியும் ஸாகஸியரா யிருப்பாரையும் குடவோலை எழுதிப்புகவிடப் பெறுதாராகவும். பரத்ரவ்யம் அபஹரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக விடப் பெறுதாராகவும். பரத்ரவ்யம் அபஹரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக விடப்பெறு தாராகவும். எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டுங் கொண்டான் க்ருத ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்து சுத்தரானானையும் அவ்வவர் ப்ராணாந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை யெழுதிப்புகவிடப் பெறுததாகவும். * * * பாதகஞ் செய்து ப்ராயச்சித்தஞ்செய்து சுத்தரானாரையும் க்ராம கண்டகராய் ப்ராயசித்தஞ்சேது (செய்து) சுத்தரானாரையும் அகம்யாகமனம் சேது ப்ராயஸ்சித்தஞ்செய்து சுத்தரானாரையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனைவரையும் ப்ராணாந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை எழுதிப்புக விடப்பெறுததாகவும். ஆக இச்சுட்டப்பட்ட இத்தனைவரையும் நீக்கி இம்முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர் தீட்டி இப் பன்னிரண்டு சேரியிலும் ஆக இக்குடும்புட வெவ்வேறே வாயோலை பூட்டி முப்பது குடும்பும் வெவ்வேறே கட்டிக் குடம்புக இடுவதாகவும். குடவோலை பறிக்கும்போது மகாசபைத் திருவடியாரை சபாலவிருத்தம் நிரம்பக் கூட்டிக்கொண்டு அன்றுள்ளூரில் இருந்த நம்பி

தலை இடியும் காய்ச்சலும், தனக்கு வந்தால் தெரியும்.

மார் ஒருவரையும் ஒழியாமே மகாசபையிலே உள்மண்டகத்திலே இருத்திக்கொண்டு அந் நம்பிமார் நடுவே அக்குடத்தை நம்பிமாரில் வ்ருத்தராய் இருப்பாரொரு நம்பி மேல்நோக்கி எல்லா ஜனமுங் காணுமாற்றால் எடுத்துக் கொண்டு நிற்க பக்கலே யந்தர மறியாதனொரு பாலனைக்கொண்டு ஒரு குடும்பு வாங்கி மற்றொரு குடத்துக்கே புகவிட்டுக் குலைத்து அக் குடத்தில் ஓரோலைவாங்கிமத்யஸ்தன்கையிலே கொடுப்பதாகவும். அக்குடுத்தவோலை மத்யஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சு விரலும் அகல வைத்து உள்ளங்கையிலே ஏற்றுக் கொள்வானாகவும்: அவ்வேற்று வாங்கின ஓலை வாசிப்பானாகவும். வாசித்த அவ்வோலை அங்குள் மண்டகத்திருந்த நம்பிமாரெல்லாரும் வாசிப்பாராகவும், வாசித்த அப்பேர் தீட்டுவதாகவும். இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஓரோபேர் கொள்வதாகவும். இக்கொண்ட முப்பது பேரிலும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் செய்தாரையும் விஜய வ்ருத்தரையும் வயோவ்ருத்தர்களையும் ஸம்வத்ஸர வாரியமாககொள்வதாகவும். மிக்குநின்றாருட்பன்னிருவரைத் தோட்டவாரியங் கொள்வதாகவும். நின்ற அறுவரையும் ஏரிவாரியமாகக் கொள்வதாகவும். இவ்விரண்டு திறத்து வாரியமும் கரை காட்டிக் கொள்வதாகவும். இவ்வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முந்நூற்று அறுபது நாளும் நிரம்பச்செய்து ஒழிவதாகவும். வாரியஞ் செய்யா நின்றாரை அபராதங்கண்டபோது அவனை ஒழித்துவதாகவும். இவர்கள் ஒழிந்த அனந்தரமிடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தன்மக்ருத்யங் கடைக்காணும் வாரியரே மத்யஸ்தராய்க்கொண்டு குறிகூட்டிக்கொடுப்பாராகவும். இவ்வியவஸ்தை யோலைப்படியே * * * க்குக் குடவோலை பறித்துக் கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும். பஞ்ஜவார வாரியத்துக்கும் பொன் வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்கு பேர் தீட்டி முப்பது வாயோலை கட்டும் புகஇட்டு முப்பது குடவோலை பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டு பேர் பறித்துக்கொள்வதாகவும். பறித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன்வாரியம் அறுவர் பஞ்ஜவார வாரியமும் ஆவனவாகவும். பிற்றை ஆண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலை பறிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன்னம் செய்த குடும்பன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரை பரித்துக் கொள்வதாகவும். கழுதை ஏறினாரையும் கூடலேகை செய்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெறாததாகவும். மத்யஸ்தரும் அர்த்த யௌசமுடையானே கணக்கெழுதுவானாகவும். கணக்கெழுதினான் கணக்குப் பெருங்குறிப் பெருமக்களோடுகூடக் கணக்குக் காட்டி சுத்தன் ஆச்சிதின் பின்னன்றி மற்றுக் கணக்குப் புகப்பெறாதானாகவும். தான் எழுதின கணக்குத் தானே காட்டுவானாகவும், மற்றுக் கணக்கர் புக்கு ஒடுக்கப் பெறாதாராகவும். இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித்யவல் என்றும் குடவோலை வாரியமே இடுவதாக தேவேந்த்ரன் சக்ரவர்த்தி பண்டித வத்ஸலன் குஞ்சரமல்லன் சூரசூளாமணி கல்பகசரிதை ஸ்ரீபரகேசரி பன்மற்கா ஸ்ரீமுகம் அருளிச்சேது வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆணையா சோழநாட்டுப்புறங் கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்கநகர்க்கரஞ்சை கொண்டய க்ரமவிட்ட பட்டனாகிய சோமாசிப்பெருமானுடன் இருந்து இப்பரிசு செய்விக்க நம் க்ராமத்துக்கு அப்யுதயமாக துஷ்டர் கெட்டு விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக வ்யவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம். இப்பரிசு குறியுள் இருந்து பெருமக்கள் பணிக்க வ்யவஸ்தை எழுதினேன் மத்யஸ்தன் காட்டிப் போட்டான் சிவக்குறி இராஜமல்ல மங்கள ப்ரியனேன்.

இச்சிலாசாசனத்திற் கண்டவிதிகளை அடுத்த வியாசத்தில் நன்கு கவனிப்போம்.

ஞானிக்கு இல்லை இன்பமும் துன்பமும் என்றபடி சில பெரியோர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் ஏன் கவலை கொள்ளுகின்றனர்? அழிந்துபோகும் சரீரம் எப்படியிருந்தால் என்ன? தண்ணீர் முதலியவைகளால் ஏன் அதைச் செய்ய வேண்டும்? அன்ன பானாதிகளால் ஏன் அதை சம்ரக்ஷிக்கவேண்டும்? வெறுங்கூடையை யாரும் பெட்டியிலவைத்துப் பூட்டமாட்டார்கள். அதேபோல உயிரற்ற சரீரம் உபயோகமில்லை. பலவித ரத்தினங்களும், பொன் நகைகளும் நிறைந்த கூடையைப் பெட்டியில் வைத்துப் பத்திரப்படுத்துவதுபோல் சின்மயானந்தராகிய பரமாத்மா வசிக்கும் சரீரத்தை மகான்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள்.

தலைகீழாயிருந்து தபசு செய்தாலும், கூடுகிற காலந்தான் வந்து கூடவேண்டும்.

உலக விசித்திரங்கள்

WONDERS OF THE WORLD

[ஸ்ரீமான் ந. சுப்பிரமணியம், பி. ஏ.]

2. பூமியின் உருவும் கதியும்

பூமி பந்துபோல் உருண்டை வடிவமுள்ள தென்பதைத் தற்காலத்தில் ஒவ்வொரு சிறுவனும் அறிவான். மேதாவிகள் உலக தத்துவத்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து போதித்த பின்னர், அவைகளைக் கிரகிப்பது நமக்கு எளிதாய்த் தோற்றுவதால் அவ்வுண்மைகளை முதலில் கண்டுபிடிப்பதும் அவ்வளவு எளிதா யிருந்திருக்குமென் றெண்ணுவது தவறாகும். தவிரவும் பிறர் கூறக் கேட்டதாலேயே உண்மைகளைச் சரிவர உணர்ந்துவிட்டதா யெண்ணுவதும் தவறு. இவ்வுண்மைகளை முதன் முதலில் ஆராய்ந்தறிந்தமகான்களுக் குண்டான பேரானந்தம் நமக்கேன் அவைகளைக் கற்கும் பொழுதுண்டாவதில்லை? நாம் அவைகளைச் சரியாய் அறியாததே காரணம். வாழ்க்கையின் பயன் ஈசுவர சிருஷ்டியின் பெருமையை உணர்ந்துய்வதேயாம். ஆனதுபற்றி நாம் உண்மையை உயிரைப்போல் நேசித்து, அதன் பெருமையை இடைவிடாது ஆராய்ந்து, அதைப்பற்றிய சிந்தையி லாழ்ந்து, அதனாலுண்டாகும் ஆனந்த நிலையை அடையக் கருதவேண்டும். இப்பேரானந்தத்தில் ஆழ்ந்தோரே மேலோர்.

பண்டை காலத்தில் பூமி தட்டையான தென்று அநேக ஜனங்கள் நம்பிவந்ததாய்த் தெரிகின்றது. இப்பொழுதும் கற்றறியா மாந்தர் பலர் அவ்வாறே நினைக்கின்றனர். ஏனெனில் மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் தங்கள் இந்திரிய உணர்ச்சிகளை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு தோற்றங்களையே உண்மைகளாய்ப் பாவிக்கின்றனர். ஆனால் சிறிது யோசித்தால் உண்மை விளங்கும்.

கடற்கரை யோரத்தில் நின்று நம்மை விட்டகலும் ஓர் கப்பலை நோக்குவோமானால், முதலில் அடிப்பாகமும் பின்பு சிறிதுசிறிதாய்ப் பாய்மரமும் மறைவதைக் காண்கின்றோம். பூமி உருண்டிருந்தால்தான் எல்லா விடங்களிலும் இதே தோற்ற முண்டாகக் கூடுமென்று நிர்ணயிக்கலாம்.

நம்மைச்சுற்றிலும் வானம் சிறிது தூரத்துக்கப்பால் பூமியைத் தொடுவதாய்ப் புலப்படுகின்றது. இவ்வட்டத்துக்குள்ளுள்ள பொருள்கள் மட்டுமே நமக்குத் தெரிகின்றன. அப்பாலுள்ளவை தெரிவதில்லை. ஆனால் ஓர் குன்றின் மேற் செல்வோமானால் அப்பாலுள்ள பொருள்களும் தென்படுகின்றன. முற்கூறிய பிரகாரம் பூமி உருண்டையா யிருந்தாற்றான் இவ்வாறிருக்க முடியும்.

நாம் வடதேசங்களுக்குச் செல்வோமானால் துருவ நக்ஷத்திரம் உயர ஏறித்தோன்றுகின்றது. மத்தியரேகைக்கருகில் வரவரக் கீழிறங்கி வந்து, மத்திய ரேகைக்குக் கீழ்ச்சென்றால் மறைந்தும் போகின்றது. துருவ நக்ஷத்திரம் அசைவற்றிருந்தும் நமக்கு இவ்வாறு இடம் மாறிக் காண்பதற்குக் காரணம் பூமி வட்டமாயிருப்பதே.

பூமி தட்டையாயிருந்தால் பூமண்டலம் முழுவதும் ஒரே காலத்தில் இரவு பகல்கள் ஏற்படவேண்டும். நமக்குப் பகலாயிருக்கும் பொழுது, அமெரிக்காவில் இரவாயிருக்கிற தென்பதை உணர்வோம். பூமி உருண்டையாயிருப்பதாலேயே சூரியோதயம் மேல்கிழக்காயுள்ள இடங்களுக்கு வெவ்வேறான காலங்களில் உண்டாகின்றது.

சந்திர கிரகண காலத்தில் சந்திரன் மேலுறையும் பூமியின் நிழலின் வடிவம் வட்டமாயிருப்பதாலும் பூமி உருண்டையெனப் புலப்படும்.

பூமி உருண்டை வடிவமென்றாலும் துருவ தேசத்தில் சிறிதளவு தட்டையாயிருப்பதால், பூமி ஆரஞ்சுப்பழம் போன்ற உருவமுள்ள தென்று சிலர் கூறுவர். அது சரியலல. துருவத்துக்குத் துருவம் 7899 மைலும், மத்திய ப்ரதேசத்தில் 7926-மைலும் பூமியின் குறுக்களவு. இந்த 27-மைல் குறைவு, பூமியின் கனத்தை நோக்கும்பொழுது ஒரு பொருட்டாகாது. ஆகையால் பூமி, டென்னிஸ் பந்துபோல்உருண்டையானது என்பதுதவறாகாது.

இப்பந்துபோன்ற பூமி ஆகாய வெளியில் தங்க இடமின்றி, நிற்க நேரமின்றி ஓயாது பம்பரம்போல் சுற்றுகின்றது. எவர் இப்படி இப்பிரம்மாண்டத்தை ஓய்வின்றி ஆட்டிவைப்பது? பூமி ஆகாயத்தில் ஆடித்திரிகின்றதென்பதும், ஸ்திரமாய் ஒரிடத்தில் நிற்பதில்ல

யென்பதும் நாம் சிறுவயதுமுதல் கேள்விப்பட்டுள்ளோமாயினும், சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் பூமி அசைவற்றதென்றும், சூரியனும், பல்லாயிரம் நட்சத்திரங்களும். பூப்ரதக்ஷிணம் தினந்தோறும் செய்வனவென்றுமே எல்லோருங் கருதிவந்தனர். இதற்குக் காரணம் பூமி சுழல்வதை நாம் நேரில் காண இயலாததேயாம். ஐரோப்பாவில் முதன்முதல் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து தெளிவாய் ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் கூறியவர் கேலீலியோ என்னும் வானசாஸ்திரி.இவ்வுண்மை, மதத்துக்கு விரோதமான கொள்கையென்று அக்காலத்துப் பண்டிதர்களால் கருதப்பட்டது.இதுபற்றி அவரை மதத்துவேஷியென்று பிராணஹிம்ஸை செய்தனர். "மெய்வருத்தம் பாரார், பசிநோக்கார், கண்துஞ்சார், எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்,......கருமமே கண்ணாயினார்" என்றவாறு இவர் உண்மையை நிலைநிறுத்த உயிரையும் இழக்கத் துணிந்தார். இதனால் ஜனசமூகத்தில் தோற்றங்களை நீக்கி உண்மைகளை ஸ்தாபிப்பது எவ்வளவு கடினமானதென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. பூமி சுழல்கின்றதென்பதற்கு இப்பொழுது பல முகாந்திரங்கள் கூறப்படும்.

நாம் புகைவண்டியிற் செல்லும்பொழுது, வெளியிலுள்ள மரம் செடிகள் எதிர்மார்க்கமாய் ஓடுவதாய்த் தோற்றமுண்டாகின்றது. இது எவ்வாறு பொய்யோ, அதுபோலவே சூரியனும் நக்ஷத்திரங்களும், தினந்தோறும் பூமியைச் சுற்றுவதாய்த் தோற்றுவதும் பொய். பூமியைவிட கோடானுகோடி மடங்கதிகமான நக்ஷத்திரங்கள் அனைத்தும் பூமியைச்சுற்றுவது துர்லபம் என்பது யோசிக்குங்கால் நன்கு விளங்கவில்லையா? யானைக்கூட்டங்கள் பூனையை ஆசிரயித்து நிற்குமா? ஆகையால் பூமி, மேல் கிழக்காய்ச் சுற்றுவதாலேயே மற்றனைத்தும் கீழ்மேலாய் ஓடுவதாய்த் தோனறுகிறது என ஊகிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. மேலும் சூரியனையும், இதர கிரகங்களையும் ஆராய்வோமானால் அவைகளின் வட்டவடிவமும், அவைகள் சுழல்வதும் வெளியாகின்றது. இதைக் கொண்டு பூமியும் சுழலவேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம். பூமி துருவப்பிரதேசத்தில் தட்டையாயிருப்பதும் இவ்வாறு சுழல்வதாலேயே உண்டாயிருக்கக் கூடுமென்றும் நிர்ணயிக்கலாம். பூமி தன்னைத் தானே சுற்றாமல் சூரியனைமட்டும் சுற்றிவருவதாய்ச் சொல்வோமென்றால், அவ்வாறிருப்பின் வருஷத்துக்கொரு பகலும் ஒரு இரவுமே இருக்கும்; பூமி சூரியனை ஒரு முறை சுற்றிவருவதற்குள் தன்னைத் தானே 365 தடவை சுற்றிக்கொள்வதாலேயே வருஷமொன்றுக்கு 365 இரவு பகல்கள் உண்டாகின்றன.

பூமி பம்பரம்போன்று வெகு வேகமாய்ச் சுற்றுவதாய்ச் சொன்னோம். சிறு பம்பரம் நிமிஷத்துக்குப் பன்முறை சுற்றுங்கால், இது ஒருமுறை சுற்ற 24-மணி நேரமாகின்றது. இதை எப்படி அதிவேகமெனக் கூறலாமென்றால், பூமத்திய ரேகையின் மேலுள்ள ஒரு வஸ்துவை கவனிப்போமானால் இது நன்கு விளங்கும். பூமியின் சுற்றளவு இருபத்தையாயிரம் மைல் ஆவதால், பூமத்திய ரேகையின் ஒவ்வொருஸ்தானமும், மணியொன்றுக்கு ஆயிரம் மைலுக்கு மேற்பட்ட வேகத்துடன் ஓடுவதாய் ஏற்படுகிறது. இது அதிவேகமல்லவா ? இவ்வாறு தன்னைத் தானே சுற்றுவதுமன்றி ஒரு செகண்டுக்குப் பதினெட்டுமைல் வீதம் சூரியனைச் சுற்றியோடுகின்றது. இதன் வேகம் மனதால் இவ்வாறென்று எண்ண முடியாததாயிருக்கின்றது. புகைவண்டியல்லவோ நாம் மிக்க வேகமென்று கூறுவது ? பூமியோ புகைவண்டியைப்போல் மூவாயிரம் மடங்கதிகமான வேகத்துடன் ஓடுகின்றது.

தாம் தாமிருக்குமிடத்தை உண்மையிலறிந்தோர் வெகு சிலர். நாம் வசிக்கும் உலகின் இயல்பு இவ்வாறென்று அறிதல் எளிதல்ல. ஆகாயக்கப்பலேறிச் செல்வதைத் தற்காலத்தில் பெரிய ஸாகஸமாய்க் கருதுகின்றோம். எல்லாம் படைத்த எம்பெருமானால் ஏவப்பட்டு மணியொன்றுக்கு 70,000 மைல் பறந்து செல்லும் பூமண்டலத்தில் ஏறி நாம் பறக்கும் அதிசயம் என்னே !

ஈசுவரனைத் தரிசித்தல்.—ஜலம் அசைவற்றிருந்தால், அதில் நம்முடைய சாயையைக் காணலாம்; அசைவுண்டானால் காணமுடியாது. அதுபோல மனம் சலனமின்றி ஒரே ரீதியாயிருந்தால், ஈசுவரனைத் தரிசிக்கக் கூடும். அது அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தால் ஈசுவரனை அறியமுடியாது.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

[ஸ்ரீமான் ஸி. எஸ். ரங்கசாமி ஐயங்கார், பி. ஏ., எல். டி.]

வ்ருஷன்: ஓர் வைதிகக் கதை

இந்தியாவுக்கு வடமேற்கிலுள்ள பாமீர்மேட்டில்உற்பத்தியாகும் ஆறுகள் அநேகம். அவைகளில் மிகப்பெரியது ஸர்தாரியா, ஆமு தாரியா என்பவைகளே. தவிர, அநேகம் சிற்றாறுகளும் இம்மலையில் உற்பத்தியாகி சுற்றுமுள்ள பாலைநிலங்களில் போய் வறண்டுவிடுகின்றன.

இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய நான்காயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் இச்சிற்றாறுகள் ஒன்றின் கரையில், ஒரு சிறிய கிராமத்தில் வ்ருஷன் என்ற ஒரு வாலிபன் இருந்தான். அவன் ஆரியரென்னும் ஒரு பெரிய வகுப்பைச் சார்ந்தவன்.

இவ்வாரியர் யார்? பாமீர் மேட்டுக்கு அவர்கள் வரக்காரணம் என்ன? என்று கேட்கலாம். காஸ்பியன் கடல் எனப் பெயர்பெற்ற உள்நாட்டு ஏரியைச் சுற்றி வெகு நாட்களுக்கு முன் ஒரு ஜாதியார் வசித்துவந்தார்கள். ஆரியர் என்று அவர்கள் தங்களை அழைப்பது வழக்கம். அப்பதத்திற்கு உயர்ந்தோர் என்பது பொருள். பக்கத்திலுள்ள ஜாதியார் தங்களை விடத் தாழ்ந்தவர் என அவர்களுக்கு அபிப்பிராயம்.

இவர்கள் இருந்த இடத்தில் நீர் வளம் நாளடைவில் குறைவுபெற்று வந்தது. ஜனஸங்கியை அதிகப்படவே, அவர்களில் சிலர் தம் தேசங்களைத் துறந்து பக்கங்களிலுள்ள பல நாடுகளில் போய்க் குடியேறும்படி நேரிட்டது. ஐரோப்பியரில் பலரும், பாரசிகத்தாரும் இந்தியரில் பெரும்பாலரும் இந்த ஜாதியார்தான்.

அப்படித் தம் தேசத்தை விட்டு அயலிடங்களில் போய்க் குடியேறின ஜனங்களில் தெற்கில் போன பலர், பாரஸீகத்தில் போய்ப் பரவினார்கள். சிலர் தென்கிழக்காக வந்து இந்தியாவின் வடமேற்கிலுள்ள தேசங்களில் குடியேறினார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கிழக்கில நகர்ந்து விந்துநதியினுடையவும், அதன் கிளைகளுடையவும் கரைகளில் வசித்துவந்தார்கள். இப்புதிய நாட்டிற்கு அவர்கள் இட்ட பெயர் "பிரம்மாவர்த்தம்" மற்றொரு பிரிவார் கிழக்காய் வந்து அங்கு ஓடிய நதிக்கரையில் வசித்துவந்தனர். அவர்களில் ஒருவனாகிய 'பிரியமேதன்' என்பவன் தன் நெருங்கிய உறவினர்களான சுமார் நூறு வீட்டுக்குத் தலைவன். குலபதி என்று அவர்கள் அவனைக் கூப்பிடுவது வழக்கம்.

இந்தக் குலபதி பிரியமேதன் குமாரன்தான் வ்ருஷன். வயது அதிகமாகாம லிருந்தபோதிலும் உயரமும் பருமனுமாய் இருப்பான். இந்த ஜாதியாரே நிறத்தில் நல்ல வெளுப்பு. எடுப்பான மூக்கும் நீண்ட கண்களும் உடைய நம் கதா நாயகன் பார்வைக்கு வெகு லக்ஷணமாயிருப்பான். தன் ஜாதியாருக்கேற்பட்ட சகல கடமைகளையும் செவ்வனே தெரிந்து நன்றாகச் செய்து மிகவும் சமர்த்தனெனப் பெயர் பெற்றான்.

இவர்களுக்கு முக்கியதனம் ஆவினங்களே. அவைகளைப் பராமரிப்பதில் வ்ருஷன் வெகு சமர்த்தன். ஓரோர் சமயங்களில் மற்ற குலங்களுடன் சண்டை வந்துவிடும். அச்சமயங்களில் முன்னின்று கோரமாய் யுத்தஞ் செயவான். சண்டை போடுமுன்னும், ஜயம்பெற்ற பொழுதும் தங்கள் இஷ்ட தேவதைகளாகிய மருத்துக்கள் அக்கினி இந்திரன் முதலானோர்க்கு அழகிய ஸ்தோத்திரப்பாட்டுக்களால் வந்தனை புரிவான். அக்காலங்களில் அந்த தேவதைகளுக்கு யாகங்கள் செய்வதுமுண்டு.

இச்சாதியாரின் ஆகாரம் முக்கியமாய் சாக பதார்த்தமும், பால, தயிர், வெண்ணெயுமே. ஆயினும் பல சந்தர்ப்பங்களில்,முக்கியமாய் யாகங்களின் இறுதியில் அவர்கள் ஆடுமாடுகளின் மாமிசங்களையும் சாப்பிடுவதுமுண்டு. ஸோமம் என்னும் ஒரு கொடியின் போதையளிக்கக் கூடியரஸம் அவர்களுக்குப் பிரியமானபானம்.

ஆரியர் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடுவது வழக்கமெனச் சொல்லியிருக்கிறது. பக்கத்திலுள்ள பலவானான ஒரு குலபதி, சிறியதொரு சண்டையில் பிரியமேதனைஜயித்தான். அப்பொழுது படுகாயம்பட்ட குலபதி சில நாட்களில இறக்கவே, இன்னும் பதினெட்டு வயதாகாத வ்ருஷனை தன்குலத்திற்குத் தக்க பதியெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான்.

இப்படி நம் கதாநாயகனுக்கு வந்த பொறுப்பு சாதாரணமானதல்ல. சுற்றிலுமுள்ள சத்

துருக்கள் தீரனான பிரியமேதன் இறந்தது தெரிந்தால் ஒன்று சேர்ந்து இவர்கள் குலத்தையே அழிக்க ஏற்பாடு செய்வார்கள். ஆகையால் மித்திரர்களான குலங்களை ஒன்று சேர்த்துப் பலப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். சத்துருக்கள் திடீரென்று தங்களைத் தாக்காவண்ணம் துர்க்கத்தைக் காத்து உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்துத் தங்கள் பசுக்கிடைகளைக் காப்பாற்றவேண்டும். சமயம் பார்த்துச் சாத்கால ஆரம்பத்திலேயே சத்துருக்களை எதிர்த்தடிக்கவும் தயாராகவே இருக்கவேண்டும்.

வ்ருஷன் தீரனென முன்னமேயே சொன்னோம். தந்தையிறந்தஇரண்டு,மூன்றுவருஷங்களுக்குள்சுற்றிலுமுள்ள ஆரியர்குலங்கள் நடுங்கும்படிச்செய்தான். தன் தகப்பனைக்கொன்ற குலம் அழிந்துபோம்படி கோரயுத்தம் புரிந்தான். இவன் மித்திரர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து தம் குலங்களுக்கும் இவனையே தலைவனாக்கி மகாகுலபதியென்று அழைத்தார்கள்.

நம் கதாநாயகனுக்கு நோதஸ் என்றொரு நண்பர் இருந்தார். இவர் இவ்வாரியரால் பயபக்தியுடன் பூஜித்து வரப்பெற்ற ஒரு ரிஷி குலத்தைச் சார்ந்தவர். பகவான், அவர்கள் முகமாய் ஸநாதனமான வேதத்தை மானிடர் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக வெளியிடுவதாக இந்த ஜாதியாருடைய கொள்கை. நோதஸ்ஸின் முன்னோரான உபஸ்துதர், கோரர், வ்ருஷ்டிஹவ்யர் முதலான ரிஷிகள் மருத்துக்களுக்கும்,இந்திரன், அக்னி, வருணன் முதலிய வழிபடு தெய்வங்களுக்கும் ஸ்தோத்திரமாக அநேக ரிக்குகளை வெளிப்படுத்தி யிருந்தார்கள். அவர்கள் ஜனக்கூட்டத்தின் மத்தியிலில்லாமல் சமீபத்திலுள்ள குளம் அல்லது ஆற்றின் கரையில் கட்டப்பெற்ற ஒரு ஆசிரமத்தில் வசிப்பது வழக்கம். கிராமத்திலுள்ள சகல ஜனங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு, சற்குண சம்பன்னர்களாய், மதாபிவிருத்தியில் ஊக்கமுடையவர்களா யிருந்தார்கள்.

யுத்தத்திற்குப் போகுமுன்னும், ஜயம் பெற்ற பின்னும் செய்யும் யாகங்களை நோதஸ்ஸே நடத்திவந்தார். அவர் முகமாகவும் சில 'ரிக்'குகள் வெளிவந்தன. அவற்றில் ஒன்றை இங்கு மொழிபெயர்த்து எழுதுவாம்.

1. "பௌருஷமுடையவர்களும், சூரரும், ஞானவான்களுமான மருத்துக்களுக்கு, ஏ நோதஸ்! ஸுவ்ருக்தியை (ஸ்துதிரிக்கை)க் கொணர்வீர். புத்திசாதுர்யமுடைய ஸமர்த்தனான வேலைக்காரன்போல், யாகாதிகளில் உபயுக்தமான வார்த்தைகளை நான் சேர்க்கிறேன்."

3. யுவாக்களும் ஜரையில்லாதவர்களும் அபோக் என்னும் அசுரனைக் (மழையில்லாத மேகங்களை) கொல்லுகிறவர்களுமான மருத்துக்கள் மலைகள்போல் எதிரில்லாமலாய் விட்டார்கள். தங்கள் பலத்தால் ஆகாயம் பூமியிலுள்ள மகா பலமுள்ளவைகளையும் நடுங்கும்படிச் செய்கிறார்கள்.

5. சக்தி கொடுப்பவர்களும், கர்ஜனை செய்பவர்களும், சத்ரு ஸம்ஹாரகர்களுமான இந்த மருத்துக்கள், தங்கள் சக்தியால் காற்றையும், மின்னலையும், உண்டாக்குகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் நடுங்கச்செய்யும் இவர்கள் சுற்றிலும் அலையும் மேகங்களிலிருந்து நீரைக் கரந்து பூமியில் மழை நிறையச்செய்கிறார்கள்.

14 ஓ மருத்துக்களே! உங்களை வழிபடுவோருக்குப் பலத்தைக் கொடுங்கள். அதனால் கீர்த்தியும் ஜயமும், தனலாபமும், ஸ்துதியும் ப்ரக்யாதியும் உண்டாகட்டும். அதனால் நாங்கள் பல்லாண்டுகளுக்கு பந்து பரிபாலனம் செய்யக்கடவோம்.

15. ஹே, மருத்துக்களே! ஸ்திரமானவும், பலத்தோடு கூடியவுமான ஐசுவரியத்தைக் கொடுங்கள். அது சதஸஹஸ்ரமாக வ்ருத்தியடையட்டும். பகுஸ்துத்யமான மருத்கணம் சீக்கிரமாக வரட்டும்.

நோதஸ்ஸுக்கு "பிரமாவர்த்தம்" என்னும் பெயருடைய மேல் பஞ்சாபில் உள்ள ஆரியரைப்பற்றித் தெரியும். அவர்கள் வசித்துவந்த பூமி மிகவும் செழிப்புற்றதென்றும், வாஸயோக்கியமானதென்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தார். எப்பொழுதும் சிரமத்துடன் ஜீவனம் செய்யவேண்டிவரும் தம் தேசத்தைவிட்டு அவ்விடத்தில் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள ஆரிய குலங்களிடம் ஏற்பட்டிருந்த மாத்ஸல்யத்தையும் தொலைத்து, புதிய பூமியை அடைந்து ஆயுளைக்கழிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசை அவருக்கு உண்டாயிற்று. அடிக்கடி இந்தப் பிரஸ்தாபத்தை அவர் வ்ருஷனுக்குமுன் பண்ணுவதுண்டு. எப்பொழுதும் வீரச் செயல்களில் நோக்கமுடைய தீரனான மகாகுலபதியும் கொஞ்ச காலத்திலேயே அவர் அபிப்பிராயத்

திற்கிசைந்து, தன் *பரம சினேகிதர்களான சில நூற்றுவரோடு புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

அப்படிப் புறப்பட்டுப்போவது சாதாரணமான விஷயமல்ல. பின் தங்குவோரைப் பரிபாலிப்பதற்காகத் தன் தம்பியும், தன்னோடொத்துழைத்து வந்தவனுமான மேதாதிதி என்பவனைக் குலபதியாக அபிஷேகஞ் செய்தான்.

பயணத்திற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை சீக்கிரமே திட்டஞ் செய்தான். இவ்விஷயங்களில் "நோதஸ்" எப்பொழுதும் கூடவிருந்து யுக்தி சொல்லி வருவார். ஏற்கெனவே இந்திய ஆரியர் சென்றவழி போனால் வெகுதூரம் போகவேண்டி வரும். மேலும் முன்னமே ஏற்பட்டிருக்கும் ராஜ்யங்களுக்கு நடுவில் அவைகளின் அதிபதிகளுக்கு அடங்கியிருக்கும்படி வரும். அப்படியிருப்பது நமது கதாநாயகனுக்கு முடியவே முடியாது. ஆகையால் தெற்கேயுள்ள மலைகளைக் கடந்துபோவதே உசிதமென்று அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

அவ்வழியிலுள்ள சிரமத்தையும் அவர்கள் யோசித்துப் பார்த்தார்கள். தாண்டிப் போகவேண்டிய மலைகள் அனந்தம். எப்பொழுதும் பனி இருக்கும்படியான மிகுந்த குளிரான பிரதேசங்கள்.

வழி நிச்சயமாய் ஒருவருக்கும் தெரியாது. பலவான்களான ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரமே போகக்கூடுமே யல்லாது அபலைகளான ஸ்திரீகள் போவது அசாத்தியம். பிரகிருதியில் உள்ள கஷ்டங்களுடன், வழியில் உள்ள பல தேசத்தாருடனும் எதிர்த்து ஜயம்பெற்றுப் போகவேண்டிவரும். ஆனால், கடைசியில் தாங்கள் போய்ச் சேரும் தேசம் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் போகத் தகுந்ததென்று நோதஸ் பிடிவாதமாய்ச் சொன்னார்.

ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஆயின. யுத்தத்திற்கு உதவக்கூடிய ஆயுதங்களே அவர்களுக்கு முக்கியமான பாரம். சில தினங்களுக்கே தங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரங்களை அவர்கள் திட்டம் செய்து வைத்திருந்தார்கள். போகும் வழியில் தங்கள் திறனால் தமக்கு வேண்டியவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளலாமென்னும் எண்ணம் அவருக்குண்டு.

தைர்யமும் பதிவிருதாசிரத்தையும் வாய்ந்த சில ஸ்திரீகளே அவர்களுடன் கூடப் புறப்பட்டார்கள். சசிருதுவில் நல்ல நாள் பார்த்தாய் விட்டது. நம் கதாநாயகனுக் குட்பட்ட குலங்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி யிருந்தன. நோதஸ் ஸாம், மற்றும் சில ரிஷிகளும் மகத்தான யாகஞ்செய்து இஷ்டதேவதா பூஜையை முடித்தார்கள். எல்லோரும் கொஞ்சதூரம் கூட வந்து வழிவிட, நம் கதாநாயகனும் நோதஸ் மகரிஷியும் அவர்கள் பரிஜனங்களும் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட மகா யாத்திரையை ஆரம்பித்தனர்.

இவர்களுக்கு வழியில் நேர்ந்த சம்பவங்களை நாம் இங்கு சொல்லப் புகவில்லை. பிரகிருதியாலும் மனிதர்களாலும் அவர்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்கள் பல.

குளிர் பொறுக்கமாட்டாமலும் வழிசிரமம் தாங்காமலும், கூடவந்த பெண்பாலரில் அநேகர் மடிந்தனர். வழியிலுள்ள பல ஜாதியாரை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்ததில் அநேகரை இழக்கவேண்டி வந்தது. சிற்சில வேளைகளில் தீரனான நம் குலபதியும் இப்படி நாம் எடுத்துக்கொண்ட ஸாஹஸத்தை பூர்த்தி செய்ய முடியுமாவென்று நினைத்துக் கலங்குவான். அச்சமயங்களில் நோதஸ்ஸே அவனுக்கு தைரியம் சொல்லிவருவார்.

வருஷம் இரண்டாயிற்று. பாமிர் மேடு, காரகோரம் மலை, மேல் ஹிமாசலம் எல்லாம் தாண்டியாயிற்று. இதுவரையில் ஆறுகளெல்லாம் வடக்கு முகமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இப்பொழுதோ ஆறுகளெல்லாம் தெற்குமுகமாக ஓடுகின்றன. இந்த விசேஷத்தை நோதஸ் வ்ருஷனுக்குக் காட்டித் தம் நாட்டம் நிறைவேறியதென்று வெகுவாக சந்தோஷித்தார். திவ்யமான 'ரிக்'குகள் அவர் முகமாய் வெளிவந்தன. வ்ருஷனும் அவர் கூட வந்தவர்களும் இதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து தாங்கள் பட்ட சிரமமெல்லாம் மறந்து, தாமடைந்த புது தேசத்தின்மகிமையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள ஆவலாயிருந்தார்கள்.

அப்படி அவர்கள் காச்மீர நாட்டின் அழகையும் ஓடும் நதிகளையும் பெரிய நீர் வீழ்ச்சிகளையும் அதிசயமான பெருங் காடுகளையும், புஷ்பங்களையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு அங்கிருந்து காலங்கழிக்க விருப்புக்கொண்டனர். ஆனால், நோதஸ் மறுபடியும் அவர்களைத்

தூண்டி, . அவர்கள் பார்த்த நாட்டைவிடப் பன்மடங்கு விசேஷமான தேசம் அவர்களுக்கு சித்திக்குமென்று சொல்லிப் பெரிய மலைகளைக் கடந்து ஹிமாசலத்தின் அடிவாரத்திலுள்ள, மகா காந்தாரத்தின் ஓரமாய் ஆறுகளைக் கடந்து கிழக்கு முகமாய்ப் போகலானார்.

ஸிந்து நதியும், அதன் கிளைகளும், பாயும் பிரமாவர்த்தத்திற்கு அவர் ஏன் வரவில்லை? கிழக்கு நோக்கிப் போவானேன்? என்று கேட்கலாம். அவர் அபிப்பிராயம், நம் கதாநாயகன் புது நாடடைந்து ஆர்யகுலாபிவிருத்தியில் முதல்வனாக நிற்கவேண்டுமென்பதே. இதுமுதல், வழியில் அவர்களை எதிர்த்த சத்துருக்கள் இந்தியாவில் ஏற்கெனவே குடியேறிய ஜனங்கள். கருப்பு வர்ணமாயும், உருவத்தில் குட்டையாயும் இருப்பார்கள். இவர்களைத் திருணமாய்ப் பாவித்து, ஹதம் செய்துகொண்டு, வ்ருஷன் முன் போவான். ஆனால் சில இடங்களில் இந்த ஜாதியார் ஆற்றங்கரை ஓரங்களில், வனதுர்க்கங்களில், பலமானகோட்டையினடுவில் இருந்துகொண்டு நம் ஆரியரை எதிர்த்தனர். அப்பொழுது பலமான யுத்தம் நடக்கும். நோதஸ் முகமாக சீறும்படியான வீரரஸம் பொருந்திய 'ரிக்கு'கள் வெளிவரத் தைர்யமடைந்த ஆர்யவீரர் இணை இல்லை என்று சொல்லும்படியாகச் சண்டைசெய்து சத்துருவை முறியடித்தார்கள்.

இப்படியாக ஸிந்து, அஸிக்னி, பருஷணி, ஸரஸ்வதி முதலிய நதிகளைத் தாண்டி கங்கை யமுனை நதிகளின் மேற்போக்கை அடைந்தனர். அப்பொழுது நோதஸ் பிரமாவர்த்த ஆர்யர் பரவிவந்த அத்யந்த தூரம் கடந்துவிட்டதாகக்கண்டு, தெற்குநோக்கி, மலையடிவாரத்தைவிட்டு ஸமபூமியை அடைந்து, புதிதாக வ்ருஷனுக்கு ஒரு நாடமைக்கும் வழி தேடினர். யமுனையின் ஓரமாக நல்லதோர் இடம்பார்த்து சிற்பவிதிப்படி பட்டணங் கட்ட ஏற்பாடுசெய்தார்.

வழியில் ஆரியர், அநேக ஜாதியாரை ஜயித்து வந்தார்களென்று சொன்னோம், அவர்களில் சிலர் இவர்களுக்குத் தாழ்ந்தும், இவர்களுடன் சேர்ந்தும், மற்றவர்களை எதிர்க்க ஓத்தாசை செய்தும் வந்தார்கள். நோதஸ் அவர்கள் வகுப்பில் இருந்த, அழகுவாய்ந்த யுவதிகளைத் தம்முடன் வந்த ஆரியருக்குக் கலியாணம் செய்துவைத்தார். ஸ்வஜாதியில் ஸ்திரீ இல்லாத அவர்கள் அப்படியே கலியாணம் செய்துகொண்டார்கள். அவர்களும், அவர்கள் ஸந்ததியும் ஆரிய ஸ்திரீகளுடன் இருந்தவர்களைவிட ஒருபடி தாழ்வாகவே மதிக்கப்பட்டனர்.

வ்ருஷனுடைய ராஜ்யம் பெருமையிலும் ஐசுவரியத்திலும் மிஞ்சியது. புதிதாக ஏற்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தைப்பற்றிக் கேட்ட மேலாரியரில் பலர் இங்கே வந்து மரியாதை பெற்று இவர்களுடனேயே தங்கிவிட்டார்கள். ரிஷிகளும் அநேகர் நோதஸ்ஸின் பெருமையையும் அவர் ரிக்குகளின் மகிமையையும் கேள்வியுற்று வர, அவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்தபடி ஆசிரமங்கள் அமைத்து, அவர்களெல்லோரும் அங்கே தங்கும்படி செய்தார். இப்படி நோதஸ்ஸால் ஏற்பட்ட இப்புதிய ஆரியர் நாடு பிரமரிஷிதேசமெனப் பெயர்பெற்று விளங்க ஆரம்பித்தது.

அரிசியும் உமியும்போல்—என்று சொல்வதுண்டு. அதாவது, அரிசியும் உமியும் சேர்ந்திருந்தாலன்றி அதற்கு நெல் என்னும் பெயர் உண்டாகாது. நெல்லை விதைக்கவேண்டுமோனால் அதிலுள்ள உமியை நீக்கலாகாது. அரிசி, சத்துள்ள பதார்த்தமாயினும், அசத்தான உமி அதனுடன் சேர்ந்திருந்திருந்தாலன்றி முளைக்கும் யோக்கியதை அதற்கு உண்டாகாது. அதுபோல் ஞானம் உண்டாவதற்கு முதலில் மனிதன் கர்மத்தை விடாமல் அனுசரிக்க வேண்டும். ஞானம் உண்டானபிறகு கர்மமாகிற உமியை நீக்கிவிடலாம். ஆத்மஞானம் உண்டாகுமுன்னே நித்தியகருமங்களைக் கைவிடுகிறவன் ஒருநாளும் கடைத்தேறமாட்டான். உமிநீங்கிய நெல், முளைக்காமற் போவதுபோல் கர்மபிரஷ்டனான மனிதன் ஞானியாகமாட்டான். சிலர், வேதாந்தம் படித்து "நான் வேதாந்தியாய்விட்டேன். எனக்கு ஸ்நானம் வேண்டாம். நான் சிராத்தாதி கருமங்களைச் செய்யமாட்டேன்" என்று சொல்லுகிறார்கள். இது பெரும் பிசகு. வேதாந்தம் படித்ததினாலேயே ஞானி ஆகமாட்டான். வேதாந்தத்திற் கூறியபடி அனுஷ்டித்து பிரமஞானத்தை அறிபவனே ஞானி. அப்படி அறிந்தவன் ஜீவன் முக்தனாகிறான். அவனே நாம் காண்பதரிது. ஆதலின் தற்காலம் உள்ள சகல ஜனங்களும் கர்மத்தை யனுசரிப்பது அவசியம். அப்படி அனுசரியாதவர்கள் பாபிகளென்பதில் ஆக்ஷேபனையில்லை.

—(o)—

ஸ்ரீ லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்

SRI LOKAMANYA BALGANGADHAR TILAK

[ஸ்ரீமான் என். ஆர். கேதாரிராவ், எம். ஏ., எல். டி.]

(18-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

1901-ம் வருஷம் முதல், 1904-ம் வருஷம் வரையில் திலகருக்கு வேறு விஷயத்தில் கஷ்டங்கள் நேரிட்டன. இவருக்கு ஸ்ரீ பாபா மஹாராஜென்று ஒரு ஆப்த நண்ப ரிருந்தனர். அவருடைய குடும்ப விசாரணையில் இவர் வெகு சிரத்தை வைப்பது வழக்கம். ஆதலின் அவர் சாகுந்தருணத்தில் இவரை வரவழைத்துத் தம் சொத்தை தனக்குப்பிறகுத் தன் பாத்தியஸ்தர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். நெடுநாளாய் இருந்த நட்பினுல் இவர் அவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கினுர்.

ஸ்ரீபாபா மஹாராஜா காலஞ் சென்றவுடனே அவ்வாஸ்தியை யெல்லாம் இவர் சீர்திருத்த முயன்றனர். குடும்பத்துக்குப் பெரியதொரு தொகை கடனிருந்ததால் அக்கடனைத் தீர்க்க முதலில் வழிதேடினுர். ஸ்ரீ பாபாவுக்கு ஆண் சந்ததியே யில்லாததாலும், வார்சு ஒருவருமில்லாத சொத்து வெகுசீக்கிரத்தில் அழிந்துபோவது சகஜமாதலாலும், இவர், ஒரு பிள்ளையை ஸ்வீகாரம் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீ பாபாவின் பெண்சாதிக்குச் சொன்னுர். ஆகையால் அம்மாது அவுரங்கபாத்துக்குப் போய்த் தன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நல்ல பையனைப் பார்த்து ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு திரும்பிவந்தாள்.

இதற்குள்ளாக, இவள் ஸ்வீகாரம் வாங்கிக் கொள்ளாமலிருந்தால் சொத்து முழுதும் தமக்கே வரும் என்று நினைத்திருந்த சிலர்க்கு இச் சமாசாரம் மிகுந்த மனவருத்தத்தையுண்டாக்கியது. உடனே அவர்கள் ஸ்வீகாரம் செய்தது தவறு என்று எதிர்கட்சி யுண்டாக்கி, கொஞ்சங் கொஞ்சம் திலகருக்கும் தாய் மகாராஜனுக்கும் பகை மூட்டிவிட்டனர். அவள் திலகரின் பெருமையை உணராதவளாதலின், அவர் தன்னை மோசஞ் செய்கிறதாகப் பாவித்தாள். திலகர் பலவந்தப்படுத்தியதால் ஸ்வீகாரம் வாங்கப்பட்டதென்றும், அதன் பொருட்டு ஸ்வீகாரம் செல்லாதென்றும் வீண் வாக்குவாதம் செய்து, கோர்ட்டில் பிரியாது கொடுத்தாள். பூனவிலுள்ள ஜில்லா ஜட்ஜான ஆஸ்டன் என்பவர் திலகர் செய்தது தவறென்று தீர்மானித்து, அவர் பொய்க் கையெழுத்து போட்டவராதலின் பதினெட்டு மாதம் கடுங்காவலி லிருக்கவேண்டுமென்று உத்தரவு அளித்தனர்.

திலகர் தம் சிநேகிதர்களின் உதவியால் ஹைகோர்ட்டுக்கு அப்பீல்செய்ததில் திலகர் மேல் சற்றும் குற்றமில்லையென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆதலின் இவர் சத்துருக்கள் மறுபடி பிரீவி கௌன்ஸிலுக்கு அப்பீல்புரிந்தனர். அதிலும் திலகர் நடவடிக்கை ஒழுங்கானதே யென்றும், அதில் ஒருவிதமான குற்றமும் இல்லாததால், அவர் முயற்சியால் நடக்கப்பெற்ற ஸ்வீகாரம் சட்டப்படி செய்ததே என்றும் ஒரு சந்தேகமுமில்லாமல் பிரீவிகௌன்ஸிலர்கள் வற்புறுத்திவிட்டனர்.

விசாரணை வெகுநாள் வரையில் நீடித்திருந்ததாலும், தன் குணத்தைப்பற்றிப் பற்பல வசைமொழிகள் ஏற்பட்டிருந்ததாலும், அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ள இவர் விடாமுயற்சி செய்ததால் இவருக்கு 1901-ம் வருஷம் முதல் 1904ம் வருஷம் இறுதிவரையில் வேறொரு விஷயத்திலும் கவனம் செலுத்த முடியாமல் போய்விட்டது.

எனினும், 1905-ம் வருஷம் முதல், இவர் அரசியல் விஷயங்களில் ஊக்கத்துடன் பிரவேசிக்க ஆரம்பித்தனர். அப்போதுதான் இராஜப் பிரதிநிதியான கர்ஸன் பிரபு வங்காளத்தை இரண்டு துண்டாகப் பிரித்துவிடவேண்டும் என்றெண்ணி, பொது ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு நேர் விரோதமாகத் தம் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்தனர்.

பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை வெகு அலக்ஷியமாகப் பாராட்டியதால் ஜனங்களுக்கு சொல்லற்கரிய கோபம் உண்டானது. ஆதலின் இனிமேல் நமக்கேதாவது குற்றங் குறைகளிருந்தால் அரசாங்கத்தாருக்கு அதைப்பற்றி முறையிட்டும் ஒரு பிரயோஜனமு மில்லையே, என்று ஏங்கினர் சிலர். மற்றுஞ்சிலர், "அவர்கள்மேல் குற்றஞ் சாட்டு

வதில் பயனே இல்லை. நாமே சரியான வழியில் வேண்டிய முயற்சி செய்து ஸ்வராஜ்யத்துக்காக உழைக்கவேண்டும்" என்றனர். புத்தி நுட்ப மில்லாதவர் சிலர் "நாம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாருக்குட்பட்டே யிருக்கக் கூடாது" என்றனர். இப்படிச் சொல்லியும் நடந்தும் வந்தவர்கள் மிகவும் சொற்பம்.

துரைத்தனத்தாருக்கு வரவரப் பயம் அதிகரித்தது. புதிதானவும், குரூரமானவுமுள்ள பல்வேறு சட்டங்களை நியமிக்க ஆரம்பித்தனர். இச்சங்கடத்தினின்று தப்பும் வழி யாது? என்று பொது ஜனங்கள் யோசித்ததில் பலபேர் பலவிதமாய்ப் பேசினர்கள். காசி நகரத்தில் காலஞ்சென்ற கோகலேயின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் 1905-ம் வருஷத்தில் நடந்தேறிய காங்கிரஸ் மஹாசபையிலேயே இவ் வேறுபாடுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. 1906-ம் வருஷத்தில் கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸுக்கு தாதாபாய் நௌரோஜி அக்கிராசனம் வகித்ததால் ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல் போய் விட்டது.

"இந்தியாவிற்குக்கூடிய சீக்கிரத்தில் ஸ்வராஜ்யம் வரவேண்டும்; ஆதலின் அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்துவரவேண்டும்" என்று அவர் ஐயந்திரிபறச் சொன்னர். 1907-ம் வருஷத்திலும் இதைஅஸ்திவாரம் வைத்துக்கொண்டு மேல் நடவடிக்கை பார்க்கப் பிரயத்தனம் செய்வது சகஜமாயிருந்தது.

ஆயினும் அப்படிச் செய்வது தவறென்றும், ஸ்வராஜ்யம் அடையக்கூடிய நிலைமைக்கு இன்னும் இந்தியா தேசம் வரவில்லையாதலால் நாம் அந்நோக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் சிலர் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தனர்.

நாளாவர்த்தியில் இவ்விரண்டு கக்ஷிக்காரர்களுக்கும் வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன. 1907-ம் வருஷத்தில் சூரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் பந்தலில் இவ்விருதிறத்தாருக்கும் பகைமேலிட்டு, வீண் சண்டை ஏற்பட்டு, காங்கிரஸ் மஹாசபையே கலவரப்பட்டது.

பம்பாய் மாகாணம் முழுவதிலும் ஸர் பிரோஸிஷா மேடாவுக்குள்ள செல்வாக்கு வேறெவருக்குமில்லை. அவர் கொள்கை திலகர் கொள்கைக்கு நேர் விரோதமாயிருந்ததால், தன் சொற்படி கேட்கிறவர்களையே அதிகமாய்க் காங்கிரஸ் ஸபைக்கு அழைத்து வந்தனர். இந்த சமாசாரம் மற்றையோருக்குத் தெரிந்தவுடனே, மேடாவும், மேடாவைச் சார்ந்தவர்களும் என்ன என்ன செய்கிறார்களோ அவை யெல்லாவற்றிற்கும் விரோதமாய் நடப்போம் என்று திலகரும் அவர் கூட்டத்தாரும் கங்கணம் கட்டினர்கள்.

காங்கிரஸ் ஸபை ஆரம்பிக்கும்பொழுதே ஸர் ராஷ் பிஹாரி கோஸ் அக்கிராசனம் வகிக்க வேண்டும் என்று மேடாவைச் சேர்ந்தவர்கள் கேட்டுக் கொண்டபோது, திலகர் அது கூடாது என்று ஓரேபிடிவாதமாய்ச் சொன்னர். அன்றைக்கு இருந்த கூக்குரலில் ஒருவரும் பேசவே முடியவில்லை.

அடுத்த நாளாவது, காங்கிரஸ் ஸபையில் கலவரமில்லாமலிருக்கும் என்று பலரும் எண்ணினர்கள். இரு கக்ஷிக்காரர்களும் ஸமாதானம் அடையும்பொருட்டு லாலா லஜபதிராய் தம்மா லியன்றவரையில் முயற்சிசெய்தனர். ஆயினும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஏனெனில், திலகர் ஸபைக்கு வந்தவுடனே மிதவாதிகள் எல்லோரும் அவரைப் பரிகசிக்க ஆரம்பித்தனர். பேச்சுக் கடுமையானதும் நாற்காலிகளையும், பெஞ்சுகளையும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் வீச ஆரம்பித்தார்கள். அப்படியிருந்தும் திலகர் அஞ்சா நெஞ்சினராய் கொஞ்சமும் மனத்தளர்ச்சியில்லாம லிருந்தது வெகுவாய்ப் பாராட்டத்தக்கது. அப்படியே எதிர் கக்ஷியிலிருந்த மேடாவின் மேன்மையும் அன்று நன்கு புலப்பட்டது. சண்டை உண்டானவுடனே 'போலீஸாரைக் கூப்பிடவேண்டும்' என்று பலர் சொன்னபோதும், அதை மனதில் வைக்காமல் தானே கலவரம் சீக்கிரம் அடங்கிவிடும் என்ற நோக்கத்தால் மனோ தைரியத்துடன் தம் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார்,

திலகர் நடவடிக்கையில் கொஞ்சமும் தவறுதல் இல்லை எனினும், ராஜாங்கததாருக்கு அவர்மேல் அதிக துவேஷம் உண்டாயிற்று. மிதவாதிகள் கொள்கையே சரியென்றும், திலகரும் திலகரைச் சார்ந்தாரும் துன்மதியுடையவரென்றும் தீர்மானித்து, துரைத்தனத்தார் இவர்களைப் பலவிதத்தாலும் ஹிம்ஸிக்கலாயினர். 1908-ம் வருஷம் ஜூன்மீ இருபதாம் தேதியில் சட்ட நிர்வாக ஸபை

யில் பம்பாய் கவர்னர் பிரசங்கம் செய்ததிலிருந்தே ஏதோ பெருத்த கஷ்டம் வரப்போகிறது என்று தெரிந்தது.

போதாக்குறைக்கு மிதமிஞ்சிப் பேசுகிறவர்களில் ஆத்திரக்காரரான இரண்டு மூன்று பேர் சில இங்கிலீஷ்காரர்களைச் சதிக்கொலை புரிந்தனர். இவையெல்லாம் திலகர் பேசியதால்தான் உண்டாயிற்று என்று துரைத்தனத்தார் எண்ணங்கொண்டு, அவரை 'ராஜத்துவேஷி' என்று சொல்லி, பம்பாய் ஹைகோர்ட்டில் கேஸ் கொண்டுவந்தார்கள்.

உடனே போலீஸாரில் சிலர் பூனாவுக்குச் சென்று அவர் வீடுமுழுவதையும் சோதித்தார்கள். மற்றுஞ்சிலர் சிங்காடிலுள்ள திலகர் பங்களாவைப் பரிசோதனை செய்தார்கள். இன்னுஞ்சிலர் 'மஹாராட்டா' 'கேசரி' ஆகிய இரு பத்திரிகைகளும் பிரசுரிக்கப்படும் ஆபீஸ் முழுவதையும் தேடினார்கள், திலகர் இராஜத்துவேஷிதான் என்று ஸ்தாபிக்க ஒரு ருஜுவும் அகப்படவில்லை.

ஆயினும் ஜூன் மாதம் 24-ம் தேதி 'ஸர்தார் கிருஹம்' என்ற விடத்தில் தங்கியிருந்த திலகரை ஜெயிலிலிட்டனர். உடனே கேஸ் ஹைகோர்ட்டில் நடந்தேறியது. "திலகர் எழுதிய வியாசங்களில் துரைத்தனத்தாரை வெகுவாய்க் கண்டித்தெழுதியுள்ளார். ஆதலின் அவர் பிரஜைகளின் ராஜவிசுவாசத்தை மாற்றி ராஜத்துவேஷத்தை உண்டாக்க முயல்கிறார். உடனே இவரைத்தண்டிக்கவேண்டும்" என்று ஜஸ்டிஸ் தேவர் சொல்லி, இவருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் போட்டதுமன்றி ஆறு வருஷகாலம் அந்தமான் தீவுகளில் சிறையிருக்க வேண்டும் என்றும் விதித்தனர். எது எவ்வாறாயினும், கேஸில் திலகரின் வாக்சாதுரியத்தை மெச்சாதவர் ஒருவருமில்லை. "நான் செய்தது தவறென்று கோர்ட்டார் எண்ணினால், அதற்குத் தகுந்த தண்டனைக்கு நான் உட்படுகிறேன். ஆயினும் எனது மனச்சாக்ஷிக்குத் தெரிந்தவரையில் நான் செய்திலும் எழுதியதிலும் கொஞ்சமும் பிசகில்லை. நான் மஹாராஷ்டிர பாஷையில் பிரசங்கஞ் செய்தேன். அதை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்ததில் பல மாறுபாடுகள் பண்ணியிருக்கின்றனர். இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பை வைத்துக்கொண்டு கோர்ட்டார் என்னை மதிப்பது சரியானதல்ல" என்று ஐந்து நாள் வரையிலும் கோர்ட்டார் ஆச்சரியப்படும்படி பேசினர்.

இப்பிரயத்தனம் எல்லாம் வீணாகி, தண்டனை விதித்தான பிறகும், அவர், "ஏதோ கடவுளின் செயல்கள் நம்மால் அறிய முடியாது. பொதுஜன நன்மையின் பொருட்டே நான் இதுவரையில் உழைத்து வந்திருக்கிறேன். நான் இந்தியாவிலிருப்பதைப் பார்க்கிலும், அந்தமான் தீவில் சிறையிருப்பின் பொது ஜனங்களுக்கு நன்மை அதிகரிக்கும் என்று கடவுள் கிருபையிருக்கிறது போலும். ஆயின் அப்படியேயாகுக" என்று மனச்சஞ்சலம் ஒன்றுமில்லாமல் வெகு சாந்தமாய்ப் பேசினர். என்னே இவர் மனத்திறமை!

திலகரைச் சிறையிலிட்டனர் என்று தெரிந்ததும், ஜனங்களுக்குண்டான வருத்தம் சொல்லிமுடியாது. பட்டணங்களிலும், கிராமங்களிலுமிருந்து பொது ஜனக்கூட்டங் கூடித் தம் வருத்தத்தைத் தெரியப்படுத்தினர்.

திலகரை உடனே பம்பாயிலிருந்து ஆமதாபாத்துக்குக் கொண்டுவந்து அங்கிருந்து மாண்டலேக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். மனம் நிம்மதியாயிருந்தால் சிறையிலிருந்தாலென்ன, மாளிகையி லிருந்தாலென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதானே. 'மனஸே காரணத்மனே' என்று பெரியோர் கூறியுள்ளனரல்லவா? அப்படியே திலகர் சிறையிலிருந்தும் கொஞ்சம் கூட மனம் நோகாமல் நம்மைப் படைத்த கடவுளின் குணாதிசயங்களைப்பற்றி யோசித்து அவரது பெருமையையும் சக்தியையும் நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்தனர்.

கடவுளைப்பற்றி ஆராயுங்கால், ஆயுள் முழுவதுமே போதாது. ஆதலால் இவர் சிறையிலிருந்த ஆறு வருஷமும் இவருக்கு ஆறு மணியாய்த் தோன்றியதே தவிர வேறல்ல. சதுர்வேதங்களுக்கொப்பான பெருமையையுடைய பகவத்கீதையை இவர் வாசிக்கவாசிக்க அதன் ரகசியம் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. தாம் கஷ்டப்பட்டு ஆராய்ந்ததைப் பொதுஜன நன்மைக்காகப் பலரும் தெரியும் வண்ணம் இவர் 'கீதை ரஹஸ்யம்' என்று மஹாராஷ்டிரத்தில் ஒரு வழிநூல் எழுதினர். அதன் மகிமையை அறிந்து அதை ஆங்கிலம், தெலுங்கு முதலிய பல பாஷைகளிலும் கற்றோர் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். "தர்மம் எதுவோ

தவிட்டை நம்பிப் போகச் சம்பா அரிசியை நாய் கொண்டுபோயிற்று.

அதன் வழியே நாம் நடக்கவேண்டும். அதனால் கஷ்டம் வந்தாலும் சரி, சுகம் வந்தாலும் சரி, நாம் நமது கடமையைச் செய்யவேண்டுமே தவிர, சுகதுக்கத்தை நாம் கொஞ்சமும் அவனிக்கக்கூடாது. இரண்டாவது, பகவத்கீதையில் சொல்லியிருக்கும் விஷயம் சந்நியாசிகளுக்குத்தான் முக்கியமானதென்றும் கிரஹஸ்தர்களுக்குரியதில்லை என்றும் பலர் தவறான எண்ணங்கொண் டிருக்கின்றனர். தீர்க்காலோசனைசெய்தாலோ,கீதையில் சொல்லும் விஷயம், ஒவ்வொருவரும் ஏற்றுக்கொண்டு நடக்கத்தக்கதே. நாம் செய்யும் கர்மங்களின் பலத்தைக் கருதாமலே, காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியது. பலன் இல்லாமற்போகிறதே யென்று கர்மங்களை நிறுத்தவும் கூடாது. மூன்றாவது, ஞானத்தினாலும் பக்தியினாலும் நாம் மோக்ஷத்துக்குச் செல்லலாமாகிலும், கீதையில் வற்புறுத்துவ தென்னவென்றால், கர்மத்தினாலும் நாம் மோக்ஷமடையலாம் என்பதே. ஆதலின் நாம் பணக்காரராயினும் சரி, ஏழையாயினும் சரி, எவ்வருணத்தாராயினும் சரி,எச்சாதியாராயினும் சரி, தத்தம் கருமங்களைத் தர்மம் தவறாமல் செய்தால் கடவுள் சந்தோஷப்படுவார் என்று தெளிவாய்க் கூறியுள்ளார். நான்காவது, கீதையின் உள் நோக்கத்தை யறிந்தால் நமக்கு வரும் எல்லா சந்தேகங்களும் நிவர்த்திக்கப்படும். ஞானம் முக்கியமா? அல்லது கர்மம் முக்கியமா? என்று அர்ஜுனன் கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் தடையின்றி அவனுக்குப் பதில் கூறுவார்: 'ஞானம், பக்தி, ஸந்யாஸம் முதலியவையெல்லாம் முக்கியந்தான். ஆயினும், மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தை அடைவதற்கு நாம் செய்யும் கர்மமே முக்கியமான ஸாதனமாகும்' என்று உலகத்தா ரெல்லோருக்கும் புத்திகூறியுள்ளார்.

இவைகளையும் இன்னும் இவைபோன்ற மற்ற உண்மைகளையும்ஸவிஸ்தாரமாய்க்கூறும் கீதைரஹஸியம் என்று ஒரு நூலை இவர் சிறையிலிருக்கும் பொழுது இயற்றினர் என்றால் இவர் சிறைச்சாலையிலிருந்தும் பொதுநன்மைக்காக உழைத்தவர் என்பதில் தவறுண்டோ?

அடங்கி நடத்தல்.—பழம் நிறைந்த மரங்கள் வளைந்திருக்கின்றன. அதுபோல் நீ பெரியவனென மதிக்கப்பட விரும்பினால் எல்லோருக்கும் அடங்கிநட.

கூட்டுறவு
CO-OPERATION

[ஸ்ரீமான். சீ. சி. இராமசுவாமி ஐயர், பி. ஏ., எல். டி.]

மறுபடியும் இப்பொருள், இங்கிருந்து பலருக்கு விற்கப்பட்டு, உழைத்துப் பணஞ் சம்பாதிக்கும் உழைப்பாளிக்கு ஓர் சில்லரைக் கடையில் கிடைக்கின்றது. பயிராக்கினவனிடமிருந்து இப்பொருள் கொண்டுவரப்பட்டது முதல், வாங்குவோன் கையில் வந்துசேரும் வரைக்கும், பல கைகள் மாறிற்று. அநேகமாய் மாறும்போதெல்லாம், தன்னை இன்னொருவனுக்கு விற்றவனுக்கு லாபம் கொடுத்தே வந்தது. ஆகையினால் நாம் அறிந்தது என்ன? பயிராக்குபவனால் விற்கப்பட்ட பொருள், முதலில் விலைகுறைந்து, பிறகுவரவர விலையுயர்ந்து கொண்டே வருகின்றது.அதனால்தொழிலாளி, தான் வாங்கும் பொருள்களுக்கு, அதுவிலையோடு, அதை விற்றவர்களுக்கு லாபத்தையும் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பது வெளிப்படையாகின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு, பலர் கைமாறி வருவதாலுண்டாகும் லாபத்தோடு சரக்குகளைச் சில்லரைக்கு விற்பதாலும் லாபம் கிடைக்கின்றது. இது நாமனைவரும் நன்கறிந்த விஷயம்.

இவ்விஷயம் வர்த்தகர்களுக்குச் சந்தோஷம் கொடுக்குமேயாயினும், நாம் அதைக் கவனிப்பதற்கில்லை. நமக்குக் கவலை இச்சரக்கு வாங்குவோரைப்பற்றியே. இம்மாதிரி பலருக்கும் லாபம் கொடுத்துவரும் வழியைவிட, வாங்குபவனுக்கு லாபம் கொடுக்கக்கூடிய வழியுண்டா இல்லையா என்பதே தொழிலாளிகளில் அறிஞர்களின் யோசனை. வழியுண்டு என்பது அவ்யோசனையின் முடிவாய் நின்றது. எப்படியெனின், தொழிலாளிகள் தமக்கு வேண்டியவைகள் என்னவென்று அறிந்து அவைகளை வர்த்தகர்களிடம் சில்லரையாகவாவது, அன்றேல், இவ்வர்த்தகர்களிடமாவது வாங்குவதில்லை என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். பிறகு தமக்குள் ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்தி,அதற்குத் தகுந்த உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கிறார்கள். இச்சங்கத்தில் சேரும் ஒவ்வொருவனும், அச்சங்கத்திற்குக் கொஞ்சம்

பணம் கொடுக்கிருன். அதை அவன் பங்குத் தொகை என்று சொல்லலாம். இம்மாதிரி சங்கத்திற் சேரும் பலரும் கொடுக்கும் தொகையை முதலாக வைத்துக்கொண்டு, சரக்குகளை மொத்தமாக வாங்குகிருர்கள். அவை பிறகு சங்கத்தாருக்கு விற்கப்படுகின்றன. இவைகளை விற்பதற்கென்று ஓர் இடமும், சிப்பந்திகளும் இருப்பதால் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கு தமக்கு வேண்டியவைகளைக் கஷ்டமின்றி வாங்கிக்கொண்டு போகலாம்.

ஆயின், இதிலென்ன லாபம்? கூட்டுறவு இங்கு என்ன? சாதாரணமான கடைக்கும் இச்சங்கத்துக் கடைக்குமுள்ள மாறுபாடென்ன? என்ற கேள்விகள்பிறக்கலாம். முக்கியமான மாறுபாடு ஒன்றுண்டு: கடைக்காரன், தான் லாபமடையும் பொருட்டு விற்கிருன். சங்கத்துக் கடையோ கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களுடைய லாபத்திற்கென ஏற்பட்டுள்ளது. ஆதலால், வியாபாரிக்குக்கிடைக்கும் லாபம் சங்கத்தினர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. இரண்டாவதாக, கடைக்காரனுடைய போட்டியும் சண்டையும் இங்கு கிடையாது. ஏனெனில், சங்கத்துக்கடை, அங்கத்தினர்களுடைய அதிகாரத்தி லிருப்பதால் அவர்கள் தமக்கு எப்படி சௌகர்யமோ, அப்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலாம். இக்கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (உதாரணமாக, திருவல்லிக்கேணி கூட்டுறவுச் சங்கம்) சரக்குகளை விற்பதோடு, அவர்களுடைய பணத்தைச் சேர்க்கும் ஓர் நிதியாகவும் வேலை செய்கின்றது. இதனுல் பணம் நமக்குக் கிடைத்த போதெல்லாம், அதை அந்த நிதியில் போட்டுவந்து, வேண்டியபோது எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதனுடன் கூட, சங்கத்துக் கடையில் வாங்குவதால் அவன் வாங்கின சாமான்களின் தொகைக்கு ஏற்ப, ஆறுமாதத்திற்கு ஒருமுறையோ வருஷத்திற்கொருதடவையோ ரூபாய்க்கு இவ்வளவு என்று, லாபம் (பங்கு லாபம்) கொடுக்கப்படுகின்றது. அதனுல் சங்கத்தில் சேரும்போது கட்டின சந்தாத் தொகை வெகு சீக்கிரத்தில், லாபமாக வந்து சேருவதால் பிறகு கிடைப்பதெல்லாம் அவனுக்குக் லாபமே.

பணவிஷயம் இப்படியிருக்க, விற்கப்படும் சரக்குகளைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். சங்கத்து அங்கத்தினர்களுக்குப்பலபொருட்களைப் பற்றின வியாபார விஷயங்கள் சரிவரத் தெரியாத போதிலும், சங்கத்தின் அதிகாரக் கமிட்டியார் தக்க மனிதர்களை நியமிக்கிருர்கள். அதனுல் சரக்குகள் சிறந்தவையாய் இருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. சாதாரண கடைக்காரன், தன் கடைக்கு வந்திருக்கும்போது பிரியமாகவும், மற்ற வேளைகளில் (உதாரணமாக, தன் கடையில் வாடிக்கையாக வாங்குபவன், வேறொரு கடைக்குப் போகும்போது) வேறுவிதமாகவும் நடப்பது இச்சங்கக் கடைகளில் கிடையாது.

வியாபாரத்தில் மாத்திரந்தான்கூட்டுறவின் நன்மை தெரியவருகின்றதென நாம் நினைத்தலாகாது. நாமனைவரும் அனுபவத்தில் அறியக்கூடிய விஷயமென்றே அதைக் கூறினேம். ஒரு மனிதன் எத்துறையில் உழைத்தபோதிலும், அவன் தன்னேடு உழைப்பவர்களுடன் சேர்ந்து தொழிலைப் பெருக்க, முயற்சி செய்யலாம். அப்படி ஏற்படும் கூட்டுவேலையைக் கூட்டுறவுச் சங்கவேலையென்று சொல்லலாம்.

பல காலமாக நம் தேசம் விவசாயிகள் நிறைந்த தேசமென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். விவசாயம் மற்றெல்லாத் தொழில்களைவிட உயர்ந்தது என்பது ஆன்ருேர் துணிபு. "தொழுதூண் சுவையின் உழுதூணினிது" "உழுதுண்டு வாழ்வதற்கொப்பில்லை கண்டீர், பழுதுண்டு வேருேர் பணிக்கு." ஆனல் இவ்விவசாயிகள் பெரும்பாலார் சிறுகுடித்தனக்காரர்கள். ஒரு ஏகரா இரண்டு ஏகரா நிலமுடையவர்கள். இவர்கள் பல காரணங்களை முன்னிட்டு, பெரும் கடன்காரர்களாக இருக்கின்ருர்கள். தங்கள் நிலத்தின் சாகுபடியின்மேல் முன்கடன் வாங்கி, மணம் படிப்பு முதலிய காரியங்களை நடத்துகிருர்கள். ஆனல் இவர்கள் வாங்கினபணமும் அதன்வட்டியும் சாகுபடியானதும் செலுத்திவிட, சோற்றுக்கில்லாது பிறகு தவிக்கின்றனர். மேலும் மேனுட்டார் விவசாயமுறையில் புதிய முறைகளைக் கண்டுபிடித்திருப்பதை இவர்கள் அறியாதுமிகவும்கஷ்டமடைகின்றனர். தங்கள்சாகுபடியைக் கடன் கொடுத்தவனுக்குக் கொடுக்கிருர்களே யொழிய, உயர்ந்த விலைக்குக் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால் கூட்டுறவு இவர்ளுக்குஎவ்விதம்உதவிசெய்கின்றது, செய்யும், என்பதைச்

சற்று ஆராய்வோம். தற்காலம் துரைத்தனத்தாருடைய ஒத்தாசையுடன் ஏற்பட்டிருக்கும் ஐக்கிய நாணயச் சங்கங்கள் கூட்டுறவை விருத்தி செய்யவே வேலை செய்கின்றன. குடியானவர்களுக்கும், வியவசாயிகளுக்கும் நிலத்தைப் பொறுப்பாக வைத்துக்கொண்டு, அவைகள் குறைந்த வட்டிக்குப் பணம் கடனாகக் கொடுக்கின்றன. இந்த ஐக்கிய நாணயச்சங்கத்தார் கடனை, மாதம் கொஞ்சமாக கொடுத்துவிடலாம். 'கடன் வாங்கினோம், நம் நிலம் இனி வெகுகாலம் நில்லாது' என்று நினைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பணவிஷயம் இப்படியிருக்க, வியவசாயிகள் தாங்களே ஒன்றுகூடி என்ன செய்யமுடியும் என்பதைச் சற்று யோசித்தால், பல விஷயங்கள் தெரிய வரும். ஒவ்வொரு குடியானவனும், கொஞ்சம் பணம்கொடுத்து மொத்தப் பணத்திற்கு நல்ல விதைகள், உழவிற்கு வேண்டிய புதுக்கருவிகள் முதலியவைகளை வாங்கி, பிறகு தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக்கொள்ளலாம். இவைகளோடு நிற்காமல், சாகுபடியையும் ஒன்று சேர்த்து, ஓர்விலை மதிப்பிட்டு அதை மொத்தமாகப் பெருத்த வியாபாரிகளுக்கு விற்று, லாபமடையலாம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறகு விவரித்துக் கூறுவோம்.

'கூட்டுறவு' என்னவென்பது நம்மவர்களுக்குத் தெரியாதென்று சொல்வதும் பிசகு. ஏனெனில், நம்மவர் பல விஷயங்களில் இம்முறையையே வெகுகாலமாகக் கையாடிவருகின்றனர். உதாரணமாக, நம் தேசத்தில் ஏழைகளும் பணக்காரரும் "திருவுளச்சீட்டுப் போடுதல்" அல்லது 'சீட்டு' என்னவென்பதை அறிவர். இது நம் தேசத்து ஸ்திரீகள் நன்றாய் அறிந்த வழி. இதன்படி, பத்து நபர்களோ பன்னிரண்டு நபர்களோ, அல்லது அதிகமானவர்களோ ஒன்றுகூடி ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சம் பணம்கொடுப்பதாக ஏற்பாடுசெய்துகொண்டு, அப்படிச் சேர்ந்த பணத்தை ஏலங்கூறி ஒருவர் எடுத்துக்கொள்கின்றனர். நாம் கவனிக்கவேண்டியது என்னவெனில், மேற்கூறிய கூட்டுறவை மேன்மேலும் விருத்தி செய்யக்கூடிய வழிகள் எவையென யோசிக்க வேண்டியதே.

மற்றெல்லா விஷயங்களைவிட நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. அஃதென்னவெனில், கூட்டுறவினா லுண்டாகும் பயிற்சியேயாம். கூட்டுறவினால் ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நெருங்கப் பழகுகின்றனர். ஒவ்வொருவருடைய குணலாபங்கள் நன்கு விளங்குகின்றன. பரஸ்பர அன்பு உண்டாகின்றது. ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையும் நன்கு தெரிகின்றது. ஜனசமூகத்தில் நாம் ஒருவன் என்பது வெளிவருகின்றது. சிறு சாமான்களை வாங்குவதாலும், பணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சேர்த்துவைப்பதாலு முண்டாகும் நன்மை நன்கு தெரியவருகின்றது. முக்கியமாய் வியவசாயிகள் கடன்வாங்குவது, திருப்பிக் கொடுப்பது முதலியவைகளில் மிகவும் ஜாக்ரதையாய் இருக்கவும், கடன்காரர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்காம லிருக்கவும் கற்பிக்கின்றது; ஒத்துழைப்பதின் மேன்மையை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது; புத்தி விசாலத்தைக் கொடுக்கின்றது.

இனி கூட்டுறவு எந்தத் தொழில்களில் மிகப் பயன்தரும் என்பதைப்பற்றி ஆராய்வோம். அனைவருக்கும் மிக்க அவசியமானது உணவேயாதலின் அதற்கு அவசியமான வியவசாயத்தில் கூட்டுறவு எங்ஙனம் சிறந்த பயனைத் தருகின்றது என்பதை முதலில் விவரிப்போம்.

ஆசாபாசம் அந்தத்தில் மோசம் — என்பதை அறியாமல் ஒருவன் ஞானியை நோக்கி, "மகராஜ், சொர்க்காதிபோகங்களை அடைவதைவிட மேலான சுகம் ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், அதிபால்யர்களாயிருக்கும் என் பிள்ளைகளுக்குக் கல்யாணமானவுடன் நான் தங்களுடன் புறப்பட்டுவருகிறேன், ஆதலின் எட்டு வருஷம் கழித்து இங்கே வாருங்கள்" என்றான். அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று ஞானி போய்விட்டார். சரியாக எட்டு வருஷம் ஆனவுடன், அவர் மறுபடியும் வந்தார். அப்போது அவனுடைய கடை எடுபட்டு, வீடு இடிந்துகிடந்தது. அதைப் பார்த்து ஞானி "என்னடா குமாரலாப, இப்பொழுதாவது வருகிறாயா சொர்க்கத்துக்கு" என்றார். அதற்கு அவன் 'ஸ்வாமி என் பிள்ளைகள் சர்வ முட்டாள்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு வியாபாரத்தை யேற்படுத்தி கடனில்லாமல் நாலுகாசு கையிலேறும்படி பிரயத்தனம் செய்து பிறகு வருகிறேன். தயை செய்து இன்னும் எட்டு வருஷம் கழித்து வாருங்கள்' என்றான்.

தனக்குப் பிறந்தபிள்ளை தவிட்டுக்கு அழுகிறதாம், ஊரார் பிள்ளைக்குக் கூட்டுக்கலியாணம் செய்கிறானாம்.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின் பிரிவாற்றாமை குறித்து

ஒரு தமிழறிஞர் பாடியது

இந்திய அன்னைநீ எங்ஙனம் வாழ்குதி
முந்திய நின்மகன் முனிதில கனையிழந்
திந்திய வெந்துயர் உயிர்நனி உண்ணுமே
பிந்திய செல்வம்நின் பீழை பெரிதந்தோ! (1)

வேறு

பாலகங்கா தரதிலக! பாரதத்தாய்க் கொருபுதல்வ!
மேலவர்கள் புகழ்மேலோய்! மேதினிக்கோர் திலகமன்னாய்!
சாலவளர் மன்பதையென் தருவினில் ஆயிரவாண்டில்
ஏல ஒரு முறைபூக்கும் எழிற்பூவே! எம்மானே! (2)

வேறு

புலவரும் புகல வொண்ணாப் புலமையும் மதியும் மிக்கோய்!
நிலவரும் மறை ஆறங்கம் நெடிதுற ஆய்ந்தோய்! இந்நாள்
குலவுறும் ஆங்கிலத்தின் குணம் எல்லாம் ஒருங்கு கொண்டே
பலபல புதிய உண்மை பரிந்தெடுத் துலகிற் கீந்தோய். (3)

பொன்மலர் நாற்றம் பெற்றால் போலுநின் புலமை யோடு
சொன்முறை சொல்லும் வன்மை சொலற்கொணா அளவில் பெற்றோய்!
நின்மொழி மராட்ட மட்டும் நின்றிய தாற்றல், சீர்சால்
மன்மொழி ஆங்கிலத்து மாம் இது; மதிசொல் வல்லோய்! (4)

இவ்வரு நலங்கள் போல்வ இசையலாம் பிறர்க்கானும்
செவ்விய குணத்தாய்! ஈரச்சிந்தையாய்! நாட்டில் வாழும்
எவ்வரும் அடிமை நீங்கி இன்புற வேண்டி நீசெய்
தெவ்வரும் மதிக்கும் தியாகச் செயல்பலர் செய்தற்காமோ? (5)

வேறு

தேசப் பற்றே அன்றியோர் பற்றும் தெரியாய்! நின்
நேசக் குற்றே வலின் உயர் நாடு நெறியல்லா
ஆசைப் பட்டோர் மோசக் கட்டு ளகப்பட்டு
தேசற் றுழும் நாள்விண் செல்லல் சீராமோ? (6)

காற்றில் பட்டாழ் கலமுற் றிடுமீ காமனுயிர்
கூற்றம் வாயிற் கொளுதல் போலும் கூறிலிது
மாற்றம் வல்லோய்! மரணப் போதுநீ மாகீதை
சாற்றும் வாய்மை யுணர்வோர் நின்னைச் சலியாரே. (7)

முன்னைய அன்பும் இன்பும் சோதர மொய்ம்புந்தன்
பின்னைய நாளில் பின்ன முறுத்தும் பேதத்தால்,
தன்னைய நாடும் புன்மதியால் நம் தாய்நாடு
அந்நியர் கைத்தாய் சின்ன மடைந்த தறிந்தாய் நீ! (8)

மேற்றிசை நாகம் மேதினிஉண்ண மிக்கெண்ணி
நாற்றிசை யுஞ்சென் றூற்றுவ நாடி நங்கேட்டிற்
கீற்றிசை விக்கற் கேற்றநல் மந்த்ரம் ஈதென்னப்
போற்றுசு யாட்சிக் கேற்ற சுதேசி புகன்றாயால். (9)

மந்திரம் ஓதும் மாணவர் சேனை வளர்தல் காண்
தந்திர வாணர் வன்குரு நின்னால் தளர் வெய்தி;
பந்தனை மேன்மேல் செய்யவும், அங்கிப் பரு பொன்போல்
வெந்திறல் மிக்கே கொந்தினை; வீரம் வியவாரார் ? (10)

பெரு மறி வுடையன் என்கோ? பிறர்க்குரி யாளன் என்கோ ?
திருமிகு சதுரன் என்கோ? தேசபி மானி என்கோ?
மறுவறு சீலன் என்கோ? மகுடமில் மன்னன் என்கோ?
பொருவறு வீரன் என்கோ? புவிக்கொரு திலகம் என்கோ? (11)

நிறைமதிக் கொரு களங்கம் நேர்ந்தெனத் திலக! நிற்கோர்
குறையுள தென்பர் சில்லோர், கூறிடின்: "அரசியற்றிண்
துறைநிலை கண்டா ரேனும் துன்பகாரணங்களாம் நம்
கறையுறு சாதித் தீமை காய்ந்திலர்; குறையீ" தென்பர். (12)

சமயமா சாரந் தம்மில் தக்கசீர் திருத்தஞ் செய்தற்
கமயமீ தென்றுணர்ந்தும், அரசியில் சுதந்தரத்தால்
அமையுமித் திருத்தம் நன்கென் றதுகுறித்துழைத்தாய் நம்தொல்
சமயமார் நல்லவெல்லாம் தழுவுதல் வேண்டும் என்றாய். (13)

ஒன்றைநன் கியற்ற உன்னி உடற்றினை அரசியற் போர்
இன்றை நாள் நின்போல் வீரன் எழுந்துநம் மவர்பாலுள்ள
குன்றுநேர் குற்ற மெல்லாம் கோபிக்கின் குறைவு தீரும்.
சென்றையே ! எனினும் நீசெய் செயல் மிகச்சிறப்பிற்றாமே (14)

எள்ளவில் பெருமை யோடும் இந்தியர் எழுதல் வேண்டிப்
பள்ளியும் கழகமும் மெய்ப் பயில்சிலம் பரங்கம் கண்டாய்;
உள்ளுதல் உயரவேண்டிக் கணபதி ஒளிர் சிவாஜிக்
கொள்ளிய விழவும் கண்டாய்; உன்மொழிக்குறுதி கண்டாய். (15)

மேதைகள் மதிக்குமாறு விழுமிய நூலாங் கண்ணன்
கீதையின் உரையுங் கண்டாய்; கெழுசிறை நோன்பில்; வேதக்
காதைகள் உண்மை கண்டாய்; கனபத்திரிகைகள் கண்டாய்;
வாதைகள் வதைக்க வீரர் வருமுறை நெறியில் கண்டாய். (16)

செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரநின் செய்கை யெல்லாம்
அயர்ப்பிலா துரைக்க இங்ஙன் ஆகுமோ? கரும யோக
இயற்கைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் இலகுவோய் ! இந்தியாவின்
உயிர்ப் பிணிற் கலந்தெந் நாளும் உதவுவாய் உதவல் வல்லாய் ! (17)

திலகமா முனிவ ! போற்றி தேசப்பற் றுருவ ! போற்றி
இலகுமாசீல ! போற்றி இறையடி மறவாய் ! போற்றி
அலகிலாவீர ! போற்றி அரும்புகழ்கணியே ! போற்றி
பலதில கர்களிங் கெய்தப் பரிந்திடாய், போற்றி, போற்றி. (18)

கபிலர்

KAPILAR

[ஸ்ரீமான் பண்டித உலகநாதப்பிள்ளை.]

செந்தமிழ் நாடாகிய பாண்டிவளநாட்டில், திருவாதவூரில், கற்புடைய மனைவியோடிருந்து இல்லறத்தில் வழுவாதொழுகிய ஒரு அந்தண சீலரது அருமந்த புதல்வர் கபிலர். இவர் இளம்பிறைபோல வளர்ந்து உரிய பருவத்திற் கல்வி பயின்று, இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றுப் புலமை நிரம்பி, அன்பு, அருள், அடக்கம் முதலியநற்குணம் அமைந்து 'பாட்டு எனப்படுவது கபிலரது பாட்டு' எனப் புலவர் புகழ்ந்துரைக்குமாறு இனிய செய்யுளை விரைவில் இயற்றும் வன்மையும், பொய்யா நாவும் செய்ந்நன்றி மறவாத சீலமும், இன்னா கடிந்து இனியவை புரியும் நோக்கமும், குறிஞ்சித்திணையைப் பெருகப்பாடுந் தன்மையும், எவ்வெவர் கொள்கையும், செவ்விதெனக் கொள்ளும் சைவசமயப்பற்றும் உடையராய் இனிதிருக்கையில், மதுரைநகரைத் தனது அரசிருக்கையாகக் கொண்டு, ஒரு குடை நிழற்றி இருநிலமுழுவதும் முறைசெய்திருந்தனன், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்பவன்.

இவன் தமிழின் அருமைபெருமைகளை நன்குணர்ந்தவனாதலால், அதனை வளர்த்தற்கண் ஆர்வமுற்று, "முத்தமிழின் துறைபோகிய உத்தமர் பலரைக் கொணர்க" என எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்கினன். ஏவலாளர் எம்மருங்கினும் நாடிக்கொணர்ந்த கல்விவல்லார் பலருள், நல்லறிவாளராகிய கபிலரும் ஒருவர்.

இவர், பாண்டியன் இரீஇய சங்கமண்டபத்தில் ஏனைய புலவரோடு வீற்றிருக்கையில் சொக்கப்பெருமானை வழிபட்டு, சதுரமாய் ஒருமுழ அளவினதாய்ப் புலவர்கட்கு முழம் நீண்டு இடம் தரவல்லதாய பலகை ஒன்று பெற்றுப், புலவர்கட்குத் தலைவராய் அதன் மீது ஏறியிருந்து தமிழாராய்வாராயினர்.

இவ்வாறு சங்கத்திருந்து தமிழாராய்ந்து, தென்னவனுக்கு உவகையுண்டாகப் பன்னாளியற்றி எங்கணும் தமிழ்பரப்பி வருகையில், பிரகத்தன் என்னும் பெயரையுடைய ஆரிய மன்னவன் ஒருவன் வடநாட்டினின்றும் போந்து மதுரையின்கண் தங்கினன். அவன் தமிழ் மக்களோடு வேற்றுமையின்றி ஊடாடியிருந்தமையின், தமிழ் கற்பதில் அவற்கு ஆர்வம் பெருகிற்று. அதனையறிந்த புலவர்பெருமான் கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டு என்ற நூலைப் பாடிக் கைக்கொண்டு, அவன்பாற் சென்று, அதனை விரித்துரைக்கு முகத்தால் தமிழறிவுறுத்து, அவனைப் பொருட்டுறை தேர்ந்த புலவனாக்கினர்.

அதன்பின்னர் கபிலர், மலையமானாட்டில் திருக்கோவலூரில்அரசுபுரிந்திருந்த திருமுடிக்காரி என்பவனை அணுகி, 'வண்மையிற் சிறந்தோய்! ஒருதிசைக்கண் வள்ளியோன் ஒருவன் உளனாயின், அவனை நினைந்து, பல திசையினின்று பரிசின்மாக்கள் பலரும் வருவர் அவர் வரிசை அறிதல் அரிது, கொடுத்தல் மிக எளிது; நீ அவ்வரிசை அறிதலை நன்றாகத் தெரிந்தனையாயின், புலவரிடத்து வரிசை கருதாமல் ஒரு தரமாகப் பார்த்தலைத் தவிர்ப்பாயாக' என்றுரைத்து அவனை ஒருப்படுத்தி அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, மலைநாட்டில் நல்லூரில் ஆவியர் குடியிற் பிறந்த வையாவிக்கோப் பெரும் பேகன்பாற் சென்றனர்.

அவன், தன்னூர்ப் பரத்தை ஒருத்தியினது அழகில் ஈடுபட்டு, தன் மனையாள் கண்ணகியைத் துறந்து, அவளோடு உடனுறைவானாயினன். அதனை உணர்ந்த கபிலர், பரணரை உள்ளிட்ட புலவர் சுற்றத்துடன் அவன்பாற் சென்று, பல்லாற்றானும் நல்லறிவு புகட்டிப், பரத்தையைக் கையகன்று கண்ணகியோடிருந்து இல்லறத்தை இனிதாக நடத்தச் செய்து மதுரையை அடைந்தனர்.

சிலநாட் சென்றபின்பு கபிலர், தம்மைவிட்டகலாது உடனிருந்து தமிழாராயும் பரணர் உடன்வர, ஒருநாட்காலையில், வையையாற்றங் கரையோரமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் இளம்புலவர் இருவர் இருப்பை மரத்தடியில் உதிர்ந்து கிடக்கும் மலர்களைநோக்கி இவற்றை எவற்றிற்கு ஒப்பிடலாமெனத் தம்மில் உசாவி நிற்பக்கண்டனர். அன்னவர் செய்கைக்குவந்த நம்புலவர், நாண்மலரை ஒருவரையும் பழம் பூவை மற்றவரையும் எடுத்துவரப் பணித்திட்டு, நீராடு துறைக்கண் நின்ற பிடியையும் பரதர் முற்றத்தில் உணங்கிக்கிடந்த இருள் மீனையும் காட்டி, வாடாத மலர் பிடியின்

கொம்பையும், வாடிய மலர் இருண்மீனையும் நிகர்த்தலைக் காண்மின் எனக்கூறி, 'நெட்டிலை யிருப்பை' என்றொரு செய்யுளும் பாடினார்.

கேட்ட புலவர் இருவரும் வியந்து மகிழ்ந்து நிற்கையில், அருகிலிருந்த பரணர் கூறுவார்: "இஃதென்ன வியப்புக்கண்டீர்? இவர்க்கு இடைக்காடனார் முதலிய நண்பர் பலர் இருப்பினும், என்னைப்போல இணைபிரியாமல் உடனுறைபவர் பிறரின்மையின், இவரது இயற்கையை ஏனையோரினும் யானே நன்குணர்வேன். எமது இயல்பையறிந்த ஆசிரியன்மாரெல்லாம் உம்மைத்தொகைக்குஎடுத்துக் காட்டாக 'கபிலபரணர்' என எம்மையே எடுத்தாளுவர். இவரது சதுரப்பாட்டினை எடுத்துரைக்கப் புகின் வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலின், அதனைவிடுத்து இயற்கைப் பொருளினை எடுத்துவமிக்கும் இவரது இயல்பினைச் சிறிது காட்டுவேன்; கேண்மின்.

பூந்தாதிற் படிந்த கரியவண்டினை, 'கட்டளையன்னமணி நிறத்தும்பி' எனப் பொன்னுரை கல்லிற்கும், கல்லிற் பரந்து நீண்டு கிடக்கும் இத்திமரத்தின் வேரை 'புல்வீழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர் - வரையிழி யருவியிற் றோன்றும்' என மலையினின்று இழியும் வெள்ளருவிக்கும், நொச்சியின் கரிய அரும்புகளை, 'நொச்சி மாவரும் பன்ன கண்ண வெக்கர் ஞண்டு' என நண்டின் கண்ணிற்கும், உவமை கூறுவர். தலைவியின் உயிர் மிக நுண்ணிது. இவள் கொண்ட காமமோ பெரிது என்பதனை 'வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின் - சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்கு - இவளுயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே' எனப் பலாவின் சிறு கிளை தன்னிடம் தூங்கும் பெரும்பழத்தைத் தாங்கி நின்றதுபோல் என்றனர். இன்னும் தலைவியினது வருத்தம் உணராதொழுகும் தலைமகனை, 'கான மஞ்ஞை யறையின் முட்டை வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டும் குன்ற நாடன்' என, மயின் முட்டையின் மென்மை நோக்காது, அதனைப் பாறையில் உருட்டும் முசுக்கலையாக, உள்ளுறை உவமத்தால் உணர்த்துவது எத்தனை அழகு பாருங்கள்? இன்னும், பாங்கற்குத் தலைமகன் உற்றதுரைக்கும் கூற்றாக, 'குறுமகள் நீரோ ரன்ன சாயல் தீயோ ரன்னவென்னு ரனவித் தன்றே' எனக் கூறி, யாவரும் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய தலைவனது பேராற்றல், ஒரு சிறுமியினது மென்சாயலுக் குடைந்ததனை 'எவற்றையும் அழிக்கவல்ல தீயும் நீர் மிகுமாயின் அழிவெய்தும்' என்னும் இயற்கை நயத்தால் பொருளின் தன்மையை விளக்கி நிற்றல் ஆராயத்தக்கது. இன்னும், ஒருவர் தம்மோடு நட்புக்கொள்ள வேண்டின், 'பெரியோர் நாடி நட்பினல்லது - நட்டு நாடார்தம் மொட்டியோர் திறத்தே' என, அவரது நீர்மையை முன்னர் ஆராய்ந்து நட்புக் கொள்க; பின்னர் நாடுதல் கூடாது என்றிடுவர்; பெரியோரது கேண்மை அருமையும் இனிமையும் வாய்ந்தது என்பதனை, 'சாந்திற் றொடுத்த தீந்தேன் போலப் - புரைய மன்ற பெரியோர்கேண்மை' எனச் சந்தன மரத்தில் வைத்த இனிய தேன் என்பர். இன்னும், குலத்திற்கேற்ற குணவமைதியும், மேம்பாடும், ஒழுக்கமும் குன்றாமற் பாதுகாத்தல் வேண்டும்; அவை குன்றின் இழுக்குண்டாம்; அதனால் புகழ்கெடும்; பின்னர் இவற்றை இழுக்கி னீக்கிப் புகழ்பட நிறுத்துதல், ஒழுக்கமும் அவற்றின் நீங்கினோர் கைக்கொள்ளும் கழுவாயும் இன்னின்ன எனக் கண்ட தேவ இருடிகட்கும் ஆகாது என்று வற்புறுத்தப் புக்கவர், 'முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை - நேர் வருங்குரைய கலங்கெடிற் புணரும் சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின் மாசறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல் ஆசறு காட்சி யையர்க்கு மந்நிலை யெளிய வென்னார் தொன்மருங்கறிஞர்' எனக் கூறியிருத்தல் எத்துணை அழகு பாருங்கள்.

இவர் கூறியவற்றுட் சிலவே கூறினேன்; ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காட்டப் புகின், நெடு நாட் செல்லும்; இவர் இயற்றிய செய்யுட்க ளெல்லாம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்குகளில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆராய்வீராயின், எனது நண்பர், இயற்கை நயந்தோன்ற இன்சொற் புணர்த்துச் செய்யுள் இயற்றும் இயல்பும், நட்பின் திறமும், செய்ந்நன்றி மறவாமையும், வள்ளியோர் மாட்சியும் கூறிச் செல்லும் மாண்பும் இவை போல்வன பிறவும் பரந்து கிடக்கக் காண்பீர்கள்; 'பொய்யா நாவிற் கபிலன்' என நப்பசலையாரும், 'நல்லி

சைக்கபிலன்' என பெருங்குன்றூர் கிழாரும், 'தாழாது—செறுத்தசெய்யுட் செய் செந் நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' எனப் பொருந்தில் இளங்கீரனாரும் இவரைப் புகழ்ந்திட்டனர். ஆதலால் இவரை ஏனையோரைப் போற் கருதன்மின். ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவரைக் காரண மின்றிப் புகழ்ந்துரையார்; இவர், அறிவினும் சீலத்தினும் யாரினும் சிறந்து விளங்குவதா லன்றோ அன்னவர் இன்னவரைப் புகழ்ந் திடுவா ராயினர்? ஆகவே இவரைப் புலவர் கொண்டாடும் பெரும் புலவர் எனப் பேசவும் வேண்டுமோ? என இயற்கைப் பொருளை எடுத்துவமிக்கும் கபிலரது திறனும் அவரது இயல்பும் கூறுமுகத்தால், சங்கநூலைப் பயிலு தற்கண் பேரவா உண்டாக்கி விடையளிக்க, அன்னவரும் வணங்கித் தம்மூர்க்கு வழிக் கொள்ள, கபிலரும் பரணரோடு புறப்பட்டுச் சங்க மண்டபத்தை அடைந்தனர்.

6. கபிலர் பாரியின் அவைக்களப் புலவராய் அமைதல்.

பறம்பு நாட்டில் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் மரபில், கொடைக்கு எல்லையாகச் சிறந்து விளங்கிய வேள்பாரி என்று ஒரு வள்ளல் இருந்தான். அவன் கல்லெனத் திரண்ட தோளும், நல்லெழில் மேனியும், படைக்கலப் பயிற்சியால் பகைவரைப் புறங் காணும்ஆற்றலும், இரப்பவர் இன்முகம் காணுமளவும் ஈத்தளிக்கும் வள்ளன்மையும், கல்வியே நல்லுயிர்த்துணை எனக்கருதும் மாட்சியும் உடையவன்.

அவ்வள்ளல், தனக்குரிய பறம்பு மலையின் மேல், பகைவரால் படைக்கலத்தால் அழித்தற்கும் கொள்ளுதற்கும் ஒண்ணாத அருமை வாய்ந்த அரண் அமைத்து, அதனைத் தனது அரசிருக்கையாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கையில் சிந்திக்கலாயினன்:—

'இடருற்ற காலையில், ஊன்று கோல்போல உதவி, அறிவை வளர்த்து, அழிவிலாத இன்பம் பயப்பது, கற்றறிந்தார் கூறும் நற்சொல் லன்றோ? இத்தகைய நற்சொல் கூறும் பெரியாரை இல்லாத என் அவைக்களம், கண்ணில்லாத முகமும், மதியில்லாத வானமும், பூவில்லாத பொய்கையும் போலப் பொலிவற்றிருக்கின்றது; உரவோர் கேண்மையை, உறுப்பினில் ஒன்று கொடுத்தேனும் கொள்க என்பர், ஆன்றோர்; கற்றுத்துறைபோகிய சான்றோராவார் கபிலர்; அப்பெரியாரைத் துணைக் கோடல் தக்கது' என்று திருமுகத்தோடு ஆளும் போக்கினன்.[1]

இவர், 'நாடியே நட்டல் வேண்டும், நட்ட பின்னர் ஆராய்தல்கூடாது' என்னும் கொள்கையராதலால், அவனைப் பல்லாற்றானும் ஆராய்ந்தனர். தாம் வெறுக்கத்தக்க தீயகுணம் அவன்பாற் சிறிதும் இல்லா திருக்கக்கண்டு, 'இவன் நம்மால் தோழமை கொள்ளத் தக்கவனே' என மதித்துப் பாரியின் அவைக்களம் புக்கு அவனாற் பெரிதும் உபசரிக்கப் பெற்று, ஆதனத்தின் கண் அமர்ந்த பின்னர், "யாரினும் புகழின் மிக்க பாரி! மழை பெய்யினும் பெய்யாதொழியினும் சிகரந்தோறும் அருவி இழிதரும் பறம்பிற் கோமானே! ஒருவரும் விரும்பாத எருக்கம் பூ எனினும் தெய்வம் அதனை வெறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளும்; அதுபோல நின்னை நாடிவந்தவர், அறிவற்ற புன்மையரெனினும், அன்னோரை வெறுக்காமல் கைவண்மை செய்யும் கடப்பாடுடையை: ஆகலின் உலகைப் புரப்பதற்கு மாரியும் இருக்கச் செந்நாப்புலவர் நின்னையே புகழ்கின்றனர்.

"நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்
புல்லிலை யெருக்க மாயினு முடையவை
கடவுள் பேணே மென்னா வாங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினுங்
கடவன் பாரி கைவண் மையே"

எனவும்,

"பாரி பாரி என்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டீண் டுலகு புரப்பதுவே"

எனவும்,

பாடி, அவனை மகிழ்வித்து, நன்மைதீமைகளை முன்னறிவித்தலிற் கண்ணும், வந்த தீங்கை அவன்பாற் சாரவொட்டாமல் தடுத்தலிற் கவசமும்போல, உதவி உடனுறைந்தனர்.

பெரியாரைத் துணைகொண்டு மகிழ்வோடிருக்கும் பாரி, 'ஒரு குடை நிழற்றி இருநிலம் புரக்கும் மன்னர்க்கும், அன்று வருந்தித் தம் வயிறு வளர்க்கும் வறிஞர்க்கும், உண்பதும் உடுப்பதும் ஒக்கும்; பிற வெல்லாம் மிகையாகும்; பெற்ற செல்வத்தை யாமே நுகர்வேம் என்று கருதின் தவறுவன பலவாகும்; ஆத

[1] தனக்கு ஆகாத பானை உடைந்தால் என்ன இருந்தால் என்ன ?

வால் செல்வத்தாற் பெற்றபயனாவது கொடுத்தல்,' என நினைந்து, பறம்பு நாட்டின் முந்நூறூர்களையும் இரவலர்க்குக் கொடுத்து இசைபட வாழ்ந்திருந்தனன்.

அவன், இவ்வாறு புகழில் யாரினும் மேம்பட வாழ்ந்திருக்கையில், பொறாமை யுற்று, தமிழ் நாட்டு மன்னர் மூவரும், நாற்படை சூழ்தரப்போந்து, பறம்பரணை முற்றுகை செய்தனர். அதனால் பறம்பரண் அடைமதிற்பட்டது.

அப்பொழுது அங்கிருந்த கபிலர் அவ்வேந்தரது பொறாமைக் குணத்தை இகழ்ந்தனர். அவரை நோக்கி, 'மன்னர்காள்! நீவிர் மூவரும் சூழ்ந்திட, அதனால் மதில் அடைப்படினும், உள்ளிருக்கும் எங்கட்கு வருத்தமின்றி வாழ்வதற்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்கள் நிரம்ப அகப்படும்; அவை என்னென்பீரேல், மூங்கில் நெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, கோற்றேனுமாம். அளவிறந்த நீர் நிலைகளும் உண்டு. இவ்வரண், அகல, நீள உயரத்தால் வானிடத்தை ஒக்கும்; இதன் கட்சுனைகள் வானத்துள்ள மீனை நிகர்க்கும். வேண்டுமாயின், தினை இறுங்கு முதலியவற்றை விளைவித்துக் கொள்வோம்; இதனால், எங்கட்கு உணவுப் பொருளைக் குறித்துச் சிறிதும் கவலை உண்டாகாது. நீயிர், முத்திறத்தீரும் ஒருங்குகூடி, மரந்தொறும் களிற்றினைப் பிணித்துப், புலந்தொறும் தேரைப்பரப்பி, நெடுங்காலமளவும் போர் புரியினும், உங்கள் முயற்சியால் இவ்வரண் கொள்ளுதற்கு அரிது; இந்நாடு முந்நூறு ஊர்களை உடைத்து; அவற்றைப் பரிசிலர் பெற்றனர்; நீவிரும், உமது விறலியர் பின்வர யாழை வாசித்து, ஆடிப்பாடி வருவீராயின், யாமும் பாரியும் உள்ளோம்; மலையுமுண்டு; இதுவே, இம்மலையை நீவிர் கொள்ளும் பரிசு' எனப், பாரியின் இரவலர்க்கு எளிமையும் புரவலர்க்கு அருமையும் தோன்ற இடித்துக்கூறி,

"வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே'

எனவும்

'கடந்தடு தானை மூவிருங் கூடி
உடன்றனி ராயினும் பறம்பு கொளற் கரிதே
முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்
யாமும் பாரியு முளமே
குன்று முண்டுநீர் பாடினிர் செலினே'

எனவும் பாடினர்.

இவ்வாறு இடித்துரைத்த சொற்கள் மனதைச் சுடவும், மானத்திற்கஞ்சி, நெடுங்காலமளவும் முற்றுகையை விடாதிருந்தனர். அதனால், உணவுப்பொருள்கள் குறைபட்டன; குறைபடவே, இத்தகைய சமயத்திற்கென்று வளர்த்துப் பழக்கிய கிளிகளை விடுத்து, அரணுக்கு வெளியிலுள்ள புலங்களிலிருந்து நெற்கதிர்களைக் கொணர்வித்துக், குடிபடைகளைக் காத்து, நட்புரிமை இஃதென உணர்த்துவாராயினர், கபிலர்.

இவர் செய்கை இவ்வாறாக, வேந்தர் மூவரும், நெடுநாளாக முற்றுகை செய்தும் தம் கருத்து நிறைவேறாமையின், 'புலவர் கூறியவை புண்ணில் புகுத்திய வேல்போல, எம் நெஞ்சில் ஊடுருவிப் பாய்கின்றன; பறம்பரணை வாளாற் கொள்ளுந்திறமும் எமக்கில்லை; இனிக் கைக்கொளற்குரியது சூழ்ச்சியேயல்லது பிறிது என்?' எனத் தம்முள் சிந்தித்துப், பரிசிலர் போல, உருக்கரந்து சென்று, நெஞ்சில் ஈரமின்றி வஞ்சத்தால் பாரியைக் கொலைபுரிந்து, அரணையும் கைப்பற்றினர்.

தம் ஆருயிர் நண்பன் பாரி, முடியுடைவேந்தர் மூவரது சூழ்ச்சியால் இறந்தமைக்கு, மனம்பொறாத கபிலர், ஆறாத்துயரால் அழுங்கி, அன்பன் இல்லாத நகர் ஆருமற்ற அருஞ்சுரம் நிகர்த்தமையின், அரைக்கணமும் அங்கிருக்கமாட்டாராய், இருமுது குரவரை இழந்து ஒரு களைகணுமின்றிப் புலம்பும் பாரிமகளிரை உடன்கொண்டு புறப்படத் துணிந்தனர்.

7. கபிலர் பறம்பு நீத்து விச்சிக்கோனிடம் சேறல்.

இங்ஙனம் வருந்திப் பறம்பரணை விட்டுப்

புறப்பட்ட கபிலர் தாம் நெடுநாளாகப் பழகி யிருந்த அதனை நீங்குதற்கு மனம் வாராமை யால், வருந்தி,

‘பெட்டாங் கீயும் பெருவளம் பழுனி
நட்டனை மன்னோ முன்னே யினியே
பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
நீர்வார் கண்ணேந்தொழுது நிற்பழிச்சிச்
சேறும் வாழியோ பெரும்பயர்ப் பறம்பே
கோறிரண் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர்
நாறிருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே’

எனப்பாடி,

‘பறம்பே! பாரி இருந்த காலத்தில், யாம் விரும்பிய பரிசே தரும் மிக்க செல்வத்தோடு எம்முடன் நட்புச் செய்தனை; இப்பொழுது அவன் இறந்ததனால் கலங்கிச் செயலற்று, நீரொழுகுகண்ணேம் நின்னைத்தொழுது வாழ்த்தி, இம்மகளிர்க்குரியவரை நாடிச் செல்கின்றேம்’ என்று பறம்பரணை விடுத்து மகளிரை உடன்கொண்டு போம்பொழுது, நெடுநாட் பழகிய, ஒன்றைச் சடுதியில் விடுக்க எவர்க்கு மனம் வரும்? வாராதாகையால், அதனை நோக்கி நின்று,

‘ஈண்டுநின் றோர்க்குந் தோன்றுஞ் சிறுவரை
சென்றுநின் றோர்க்குந் தோன்று மன்ற
களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல
நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதரல்
வாரசும் பொழுகு முன்றிற்
றேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே’

எனப்பாடி, ‘பாரி உளனாயகாலத்து, கண்ணுற் காணாதார்க்கும், புகழான் உயர்ந்து செவிப் புலனாகத் தோன்றும் நீ, இப்பொழுது ஏனைய மலைகளைப்போலக் கட்புலனாகத் தோன்றும் அளவாயினை எனக் கூறினர்.’

கலித்தொகை:—எட்டுத் தொகையுள் ஆறுவது. கடைச்சங்கப் புலவராற் செய்யப்பட்டது. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை செய்தனர். இது கடவுள் வாழ்த்துட்பட நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களையுடையது. குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் பாலையென்னுமைந்திணைக்குமுரிய முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருளென்னும் மூவகைப் பொருள்களையும் விளக்கி அகப்பொருட் பகுதிகளை விரித்துக் கூறுவது. அவ்வச் செய்யுளைச் செய்தார் பெயர் அறியக்கூடவில்லை. இது குறுங்கலித் .தொகையென்றுங் கலியென்றும் பெயர்பெறும்.

ஹாஸ்யத் துணுக்குகள்

WIT & HUMOUR

[ஸ்ரீமான், பி. எஸ். நீலகண்டம்.]

மாஜிஸ்ட்ரேட்:—குற்றவாளி சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, நீர் அவனைப் பார்த்ததாகச் சொல்லுகிறீரே, பேர்வழி இந்த மனுஷ்யந்தான் என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வதற்கு விசேஷமாய் ஏதாவது கவனித்தீரா?

சாக்ஷி:—எஜமான் இப்படி க்ராஸ் பண்ணினால் நான் என்ன சொல்லுகிறது—விசேஷம் என்ன—அவனுடைய முன் பல்லொன்று ரொம்ப வெள்ளையா யிருந்தது.

மா:—நீர் சொல்வது நம்பத்தக்கதாயில்லையே. நீர் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்துக்கும் சண்டை நடந்த இடத்துக்கும் எவ்வளவு தூரமிருக்கும்?

சா:—3 கஜம், 2 அடி, 8½ அங்குலம்.

மா:—பேஷ்! பேஷ்! வேலிக்கு ஒணான் சாக்ஷிதான்.

சா:—இப்படிப்பட்ட குருட்டுக் கேள்விகள் பிறக்குமென்றே அளந்துபார்த்தேன்.

*
* *

நியாயாதிபதி:—இந்த பிராமஸரி நோட்டிலுள்ள இந்தக் கையெழுத்து உம்முடையதல்லவென்று சத்தியமாய்ச் சொல்லுவீரா?

சாக்ஷி:—உம். உ...ம்,சொல்லுவது விளங்கவில்லையே.

நி:—இது உம்முடைய கையெழுத்து மாதிரி இருக்கிறதா?

சா:—இல்லையென்றுதான் தோன்றுகிறது.

நி:—ஒரு எழுத்துக்கூட உம்முடையது மாதிரி இல்லையா?

சா :—எழுதிப்பார்த்தால் தெரியும்.

நி:—எழுதிப்பாரும். சிங்காரவேலு (சாக்ஷி) “ஓ”னா எழுதும்.

சா:—எழுதத்தானே எனக்குத் தெரியாது. அதுதான்.

*
* *

ராமய்யர்:—கிருஷ்ணய்யர்வாள் நம்ம குப்பு பொகு புத்சாலி. பொய் சொல்லரத்துலே தீரன். ஓமக்குத் தெரியாதே அது. இங்கடா குப்பு! சரியான பொய் ஒன்று சொல் பார்க்கலாம்!

---

31 1.27
மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதைய
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

குப்பு:—இது ஒரு பிரமாதமா? எஜமாங்களைப்போல் யோக்கியர் பூமியிலே கடையாது. எஜ்மாங்கதான் கடஞ்சூ எடுத்த யோக்கியர்.

* * *

உபாத்தியாயர்:—பையன்காள்! நீங்கள் இப்போது நான்காம் வகுப்புக்கு வந்துவிட்டீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் இனிமேல் உங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் இங்கிலிஷிலேயே பேச வேண்டும்.

பாலு:—ஸார், யூ தமிழில் பேசினல் வீ எப்படி ஸார் இங்கிலிஷில் பேசமுடியும். நீங்களே எல்லாத்தையும் தமிழில் பேசரயேளே.

ஆஞ்சநேயன்:—ஏன் ஸார், தமிழ் டீச்சர் காட்டன் (பஞ்சு) சாஸ், விக் (திரி) கிளாவில் கூடவா என்னுர் எ டவுட்ஸார். சாஸ் என்கிறதுக்கு என்ன ஸார் இங்கிலிஷ்?

* * *

சற்றே அங்கஹீனமாயுள்ள உபாத்தியாயர், வகுப்பிலுள்ள ராமனை கையைப்புடைத்து நிறுத்தியவுடன், திடீரென்று இன்ஸ்பெக்டர் பரீக்ஷைக்கு வந்துசேர்ந்தார். உபாத்தியாயரின் போராதகாலக் கொடுமையால், இன்ஸ்பெக்டர் ராமனைப் பார்த்து "கேள்விக்குறி என்றால் என்ன" என்று கேள்வி கேட்டார். ராமன் சரியான சமயம் வாய்த்தது என்று குதூகலப்பட்டுக்கொண்டு, "கேள்விக்குறிக்கு கழுத்து, முதுகு, கால், எல்லா அங்கங்களும் ஒரே கோணல். அது வந்துவிட்டால், குறுக்குப்பாடியாய்ஏதோ ஒரு கோணக்கேள்விகேட்கும்.

* * *

வைத்தி தீக்ஷதர்:— ரத்தனஸாமி அய்யர்வாள்! என்னைப்பற்றி என்னென்னமோ வாயில் வாராதபடி பேசுகிறீராமே, பேருக்கே மோசத்தைக் கொண்டுவந்து விடுவீர்போலிருக்கே.

ர:—என்னய்யா! வாயிலே வராதபடி பேசுவது! எந்தப் பேருக்கு ஐயா மோசம் வந்துடுட்டு.

வை:—நீர்... என்னை ... அயோக்கியன் ... என்றும் ... போக்கிரி... என்றும்... இம்... இம்

ர:—மோசமே வராது. நானும் அப்படியேதான் சொல்லுகிறேன்.

* * *

வித்வான் சம்சாரம்:—ஏன் அம்மாஞ்சி, ஸம்ஸ்கிருதத்திலே நீங்க படே வித்வான் என்று பேரு; மெடல் எல்லாம் வாங்கியிருக்கயளே. தோஷம் என்ற பதத்துக்கும் சந்தோஷம் என்ற பதத்துக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

வித்வான்:—கேள்வி அயன் கேள்வி, கவனமாய்க் கேள். ஒன்னே நானு கணத்துலே தள்ளிணு அது எனக்கு தோஷம். நீயா விழுந்துட்டையோ அது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்.

* * *

சாமிநாதன்:—ஏண்டா சுப்பராயா! நோக்கும் ஒன்னும்படையாளுக்கும் அஹோராத்ரம் ஏண்டா இப்படி யுத்தமாயிருக்கு?

சு:—அந்த எழவெ ஏன் கேக்கரே—எங்க ரெண்டுபேர் மனஸும் ஒத்துருக்கு, அதுலேதான் வர தண்டாவெல்லாம்.

சா:—என்னடா நீ சொல்லரது வேடிக்கை யாருக்கு. ரெண்டுபேர் மனஸு ஒத்திருந்தால் சௌஜன்யமான்னு இருக்கணும். என்னமோ ஒளரயே.

சு:—இவ்வளவுதான் நோக்குத் தெரிஞ்சது. அவுளுக்கு அவ சொல்லரதே நான் கேக்கணும்னு இருக்கு. எனக்கு நான் சொல்லரதே அவ கேக்கணும்னு இருக்கு. என்ன மாடா ஒத்துவரும்.

* * *

கர்னெல் பிக்ஸ்:—ஸார்! நீர் என்னை அவமானப்படுத்தினீரோ, நான் உம்மை அவமானப் படுத்தினேனோ அது எப்படியோ போகட்டும். நான் உம்மை மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உம்முடன் நான் சண்டை செய்யத் தயாராயில்லை.

ஸார்:—ஏன் என்ன காரணமோ?

பிக்ஸ்:—நான் உம்முடன் கத்திச்சண்டை செய்தால், நீர் இறப்பது திண்ணம்: பிறகு என்னைப்போல் பூமியில் சர்வ அவலக்ஷணமும் பொருந்திய இன்னுமொருவன் இருக்க மாட்டான்.

* * *

தனக்குத் தவிடு இடிக்கத் தள்ளாது, ஊருக்கு இரும்பு அடிக்கத் தள்ளும்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்.

ராஜஸிம்ஹன்

RAJASIMHAN

[எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற ஒருவர் எழுதியது.]

(24-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

தரியா

கிழவியின் மகன் பெயர் கிஜிர்ஷேக். அவன் தான் இப்படங்களை யெல்லாம் எழுதுபவன். டில்லியில் அவனுக்கு ஒரு கடையுண்டு. தாயின் வீட்டில் இரண்டு மூன்று நாளிருந்து விட்டு டில்லிக்குப் புறப்பட்டுப் போனான். டில்லியில் அவனுக்கு ஒரு மனைவி. அவள் கடையிலேயே இருப்பாள். அவள் பெயர் பாதிமா. கிஜிர்ஷேக் தாயினிடத்திலிருந்து கேட்ட ரூபநகரத்திய சமாசாரத்தையெல்லாம் பாதிமாவுடன் சொல்லி, "நீ இப்பொழுதே தரியாவிடத்திற்குப் போய் இந்த சமாசாரத்தைப் பேகம் அவர்களுக்கு விற்றால் ஏதாவது பணம் காசு கிடைக்கும்" என்றான்.

தரியா அண்டை வீட்டிலே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்ததால் இந்த வீட்டின் கொல்லைப் பக்கமாய் அந்த வீட்டிற்குப் போவதற்கு வழி இருந்தது. பாதிமா கோஷாவில்லாமலே அவள் வீட்டுக்குப் போனாள்.

கிஜிர்—பாதிமா — இவர்கள் விஷயமாய் அதிக விஸ்தாரமாய் நாம் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஆனால் தரியாவைப்பற்றி மாத்திரம் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாய்ச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தரியாவின் நிஜமான பெயர் தரீரஉன்னீஸா என்பது. ஆனால் அவளை அந்தப் பெயரால் ஒருவரும் கூப்பிடுவதில்லை. தரியா என்றே கூப்பிடுவார்கள். அவளுக்குத் தாயுமில்லை தந்தையுமில்லை. தமக்கை ஒருத்தி இருந்தாள். மற்றொருத்தி கிழவி; ஏதோ உறவு. இவர்களிருவர் மாத்திரந்தான் இருந்தார்கள். அவள் வீட்டில் புருஷர்களொருவருமில்லை. தரியாவுக்குப் பதினேழு வருஷத்திற்கு மேலில்லை.

அவள் பரமஸுந்தரி. எப்பொழுதும் மலர்ந்த பூவைப்போல் பரந்த முகவுள்ளவளாயிருப்பாள். தரியாவின் அக்காள், நல்ல நல்ல அத்தர் பன்னீர் முதலானவைகளை விற்று சீவனஞ் செய்பவள். தானே வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பெரிய மனிதர் வீடுகளுக்குப் போய் அந்த அத்தர் முதலான வஸ்துக்களை விற்பாள். ஏழை—இரவில் நடந்துகொண்டு போவாள். பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்தினுள்ளே போவதற்கு யாருக்கும் உத்திரவில்லை. வெளி ஸ்திரீகள் கூட அங்கே போகக்கூடாது. ஆனால் தரியாவுக்கு உள்ளே போய்வருவதற்கு ஒரு உபாயமிருந்தது. அதை மேலே யறிவிப்போம்.

பாதிமா தரியாவினிடத்தில் சஞ்சலகுமாரி சமாசாரமெல்லாம் சொல்லி இதை விற்று ஏதாவது பணங்கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

தரியா.—"அப்படியானால் ரங்கமகலுக்குப் போகவேணுமே. போவதற்கு உத்தரவு வேண்டுமேல்லவா" என்றாள்.

பாதிமா—"நீ போகமுடியும்" என்றாள். தரியா பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதை திருப்பிப்பார்த்து "இதுதான்" என்றாள்.

தரியா—"ஸுர்மா" அத்தர், உத்தரவு, இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டாள்.

இரண்டாம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்

மோகலாயர் அரண்மனை

சந்திரனொளியில் அதிவெண்மையான மணலின் மத்தியில் பிரவகிக்கிற கருமையான நீருள் யமுனா நதியின் தீரத்திலுள்ள நகரங்களுக்கெல்லாம் பிரதானமானதும் மகாநகரமானதுமான டில்லி பட்டணம் இரத்தின கண்டம் போல்பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. சலவைக் கல்லினால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஆயிரக் கணக்கான கோரிகளும் மினாரத்துக்களும், மேலே தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு சந்திர கிரணங்களை பிரதிபலிக்கச் செய்தன. தூரத்தில் குதுப் மினாரின் உயர்ந்த சிகரம் புகைமயமான பெரிய ஸ்தம்பம்போல் தோன்றிற்று. பக்கத்தில் ஜும்மா மசூதியின் நான்கு மினாரத்துகளும், நீலவர்ணமான ஆகாயத்தை நான்கு பாகங்களாய்ப் பிரிந்துகொண்டு நிலவில் ஓங்கி நின்றன. ராஜ வீதிகளில் கடைகள், கடைகளில் அழகான தீபங்கள்—பூக்களின் பரிமளம்—நகரவாசிகள் தரித்திருக்கிற புஷ்பங்களின் கந்தம், அநேகவிதமான வாத்தியங்களின்கோஷம்—ஜனங்கள் சிலவிடங்களில் உரக்க, சில விடங்களில் மெதுவாய் நகைக்கும் சத்தம்,

ஆபரணங்களின் ஓசை, இவைகளெல்லாம் ஒருங்குகூடி மனதிற்கு மோகத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருந்தன. பூக்காற்றும் அத்தர் மழையுமாயிருந்தது. தாசிகளின் கால் சலங்கைகளின் தொனி, பாடகரின் ஸப்த ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணமவரோஹணத்தின் ஒலி, வாத்தியங்களின் கோஷம், அழகுள்ள பெண்மணிகளின் கைத்தாளம், மதுக்களின் பிரவாகம், அநேகவிதமான நகைப்பின்சத்தம், மார்க்கங்களில் குதிரைகளின் குளம்போசை, பல்லக்குப் போயிகளின் கோரமான சத்தம், யானைகளின் மணியோசை, எக்கா வண்டியின் ஜணஜணசத்தம், நகரத்தின் மத்தியில் ரஜபுத்திரர் துருக்கர் குதிரைகளின் மேலேறி சவாரி செய்கிறார்கள். உலகத்தில் எந்தெந்த பதார்த்தங்கள் விலையுள்ளவையோ அவைகளெல்லாம் தரம்தரமாய் குவியல் குவியலாய்க் கொட்டியிருக்கின்றன. அங்கங்கே குஸ்திக்காரர் குஸ்தி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஜனங்களெல்லோரும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலவிடங்களில் வித்தையாடிகள் தங்கள் வேடிக்கைகளை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா விடங்களைக் காட்டிலும் ஜோசியர் உட்கார்ந்திருந்த விடங்களில் மாத்திரம் ஜனங்கள் அதிகமாயிருந்தார்கள். மொகலாயர் காலத்தில் ஜோசியருக்கிருந்த மரியாதை மற்றொரு காலத்திலுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. மொகலாய பாதுஷாக்கள் ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் அதிக நம்பிக்கையுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். ஜோசியரைக் கேளாமல் எந்தப் பெரிய காரியத்தையும் ஆரம்பிப்பதில்லை.

டில்லியில் சாந்தனீ சௌகியில் ஒரு ஜோசியன் அழகான ஒரு ஆசனம் போட்டுக்கொண்டு ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு தலையில் உருமாலைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அநேகம் ஆண் பெண்கள் தங்கள் தங்கள் அதிருஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்வதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கோஷா ஸ்திரீகள்கூட அந்த ஜனக்கூட்டத்தில் நுழைந்து தங்கள் அதிருஷ்டத்தைக் கேட்பதற்கு நாணவில்லை. ஜோசியன் ஒருவனே. ஜனங்களோ நான்கு பக்கங்களிலும் நெருக்கமாய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் பின்பக்கத்தில் கோஷா ஸ்திரீ ஒருவள் இங்குமங்கும் நடந்துகொண்டிருந்ததின் பொருள் ஜோசியன் பக்கத்தில் போக இஷ்டம் எனக்காட்டிற்று. ஆனால் கூட்டத்தில் ஜனங்களைத் தள்ளிக்கொண்டுபோகத் தைரியம் இல்லை. அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கே ஒரு வன் குதிரையின்மேலேறிச் சவாரிசெய்துகொண்டிருந்தான். அவன் யௌவனபிராயமுள்ளவன். பார்த்தால் மொகலாயனென்று தோன்றிற்று. மிகுந்த காந்தியுள்ளவனாயிருந்தான். மொகலாயரில்கூட அவ்வளவு சுந்தர புருஷன் அபூர்வம். அவன் கனவானென்று புலப்பட்டது. குதிரையும் நல்ல ஜாதிக்குதிரையா யிருந்தது.

ஜனநெருக்கமாதலால் சவாரிசெய்பவன் குதிரையை மெள்ள நடத்திப்போய்க் கொண்டிருந்தான். அங்குமிங்கும் பார்த்துகொண்டிருந்த அப்பெண் அவனைக் கண்டவுடன் பக்கத்தில் வந்து லகானைப் பிடித்துக்கொண்டு "கான்ஸாஹேப் மபாரக ஸாஹேபரோ மபாரகா?" என்றாள்.

மபாரகன்—"நீ யார்?"

பெண்—"ஆ, அல்லா, இன்னும் தெரியவில்லையோ?"

மபாரகன்—"தரியாவா என்ன?"

தரியா—"ஆமாம் ஸ்வாமி."

மபாரகன்—"இங்கு எதற்கு வந்தாய்?"

தரியா—"நான் எங்கும் போகிறேன். நீர் தான் ஒரு ஆக்ஷேபணையும் சொல்லுகிறதில்லையே. நீர் வேண்டாமென்கிறீரா?"

மபாரகன்—"நான் ஒன்றும் தடைசொல்லுவதில்லை. நான் எதற்காகத் தடுக்கவேணும்? நீ என்னைச் சேர்ந்தவளோ!"

இப்படிச் சொல்லி "ஏதேனும் வேண்டுமோ" என்று கேட்டான். தரியா, காதில் கை வைத்துக்கொண்டு, "உன் பணம் எனக்கு விஷம் மாதிரி" என்றாள்.

மபாரகன்—"அப்படியானால் எதற்காக என்னை யிழுத்து நிறுத்தினாய்?"

தரியா—"இறங்கு சொல்லுகிறேன்."

மபாரகன் குதிரையை விட்டிறங்கி "இப்பொழுது சொல்," என்றான்.

தரியா—"இக்கூட்டத்திற்குள் ஒரு ஜோசியனுட்கார்ந்திருக்கிறான். இவன் யாரோ புதி

தன் இச்சையை அடக்காவிட்டால் அதுதன்னையே வருத்தும்.

தாய் வந்திருக்கிறான். இவனைப்போல் கெட்டிக்காரன் ஒருபொழுதும் இங்கே வந்ததில்லை. இவனிடத்தில் உம்முடைய ஜாதகத்தைக் காண்பிக்கவேணும்."

மபாரகன்—"என் ஜாதகத்தைப் பார்த்து உனக்கு என்னவாகவேண்டும்? உன் ஜாதகத்தைக் காண்பி."

தரியா—"என் ஜாதகம் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. பார்க்காமலே தெரிகிறது. உம்முடைய ஜாதகத்தைப் பார்க்கவேண்டிய அவசியமுண்டு."

இப்படிச்சொல்லி மபாரகன் கையைப்பிடித் திழுத்துக்கொண்டு போனாள்.

மபாரகன்—"என் குதிரையை யார் பிடித்துக்கொள்வார்கள்?"

வழியில் சில பையன்கள் லட்டுத் தின்றுகொண்டு நின்றிருந்தார்கள். அவர்களைப்பார்த்து "இந்தக் குதிரையைச் சற்று பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நான் வந்து, லட்டு வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்" என்றான்.

இப்படிச் சொல்லவும், இரண்டு மூன்று பையன்கள் வந்து குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மபாரகன் தன் ஜாதகம் பார்ப்பதற்காகப் போனான்.

மபாரகனைக் கண்டவுடன் மற்ற ஜனங்களெல்லாம் வழிவிட்டார்கள். தரியாவும் அவனோடுகூடப் போனாள். மபாரகன் கையை ஜோசியனுக்குக் காட்டினான். ஜோசியன், கையை வெகுநேரம் பார்த்து, "தாங்கள் போய் விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

பின்னே கூட்டத்தில் மறைவாய் நின்றுக்கொண்டிருந்த தரியா "அவருக்கு விவாகமாயிற்றே" என்றாள்.

ஜோசியன்—"அது யார்? அந்த வார்த்தை சொன்னது?"

மபாரகன்—"அவள் ஒரு பைத்தியம் பிடித்தவள். எனக்கு எப்படிப்பட்ட விவாகமாகும்? பார்த்துச் சொல்லமுடியுமா?"

ஜோசியன்—"நீங்கள் யாரோ ஒரு ரஜபுத்திரியை மணஞ்செய்யப் போகிறீர்கள்."

மபாரகன்—"அதனால் என்னவாகும்?"

ஜோசியன்—"அப்படியானால் தங்களுக்கு உத்தியோகம் பெரிதாகும்."

கூட்டத்திலிருந்த தரியா "ஆனால் அதில் மரணமுண்டாகும்" என்றாள்.

ஜோசியன்—"அது யார்?"

மபாரகன்—"அவள் பைத்தியம்."

ஜோசியன்—"பைத்தியம் பிடித்த மனுஷியல்லவென்று காணப்படுகிறது. உங்கள் கையை இனி நான் பார்ப்பதில்லை."

மபாரகனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஜோசியனுக்கு ஏதோ பணம் கொடுத்துவிட்டுத் தரியாவைத் தேடிக்கொண்டு போனான். அவள் அகப்படவில்லை. மனம் கொஞ்சம் கலங்கி குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு கோட்டைப் பக்கமாய்ப் போனான். பையன்களுக்கு லட்டு கிடைத்தது என்று சொல்லவேண்டியதில்லை.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸா

தரியாவின் கோள்விற்பனை எப்படியாயிற்று? யாருக்கு விற்பது? இது தெரிய வேண்டுமானால் மொகலாய பாதுஷாவின் அரண்மனைக்குள் கொஞ்சம் பழக்கமாகவேண்டும். பாரத வருஷத்தில் ஸ்திரீகளநேகர் ராஜ்ய பரிபாலனத்தில் பெயர்போனவரா யிருக்கிறார்கள்—ஐரோப்பாவில் ஏதோ ஒரு எலிஜபெத், ஒரு இஸபெல்லா, ஒரு விக்டோரியா அப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள். மொகலாயரில் பாதுஷாக்களின் பெண்களெல்லாம் அரசிறையில் தேர்ச்சியுடையவர்கள். ஆனால் நீதி சாஸ்திரத்தில் எவ்வளவு நிபுணராயிருந்தார்களோ அவ்வளவு சின்றின்பத்தில் முழுகியிருந்தார்கள். அவுரங்கசீபுக்கு ஜாஹானாரா, ரோஷின்வார் என்று இரண்டு சகோதரிகள். ஜாஹானாரா, ஷாஜிஹான் ராஜ்யபரிபாலனகாலத்தில் அவனுக்கு முக்கிய மந்திரியாயிருந்தாள். ஷாஜிஹான் அவள் ஆலோசனையில்லாமல் ஒரு காரியத்தையும். நடத்துவதில்லை. அவளை ஆலோசித்து நடத்திவந்ததினால் காரியமும் கைகூடிற்று, அவனும் கீர்த்தியடைந்தான். ரோஷன்வார் தந்தையிடத்தில் பகைகொண்டு சகோதரனை அவுரங்கசீபினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாயிருந்தாள். அவளும் ஜாஹானாராவைப்போல் ராஜநீதியில் தேர்ச்சியுள்ளவளாயிருந்ததும் தவிர, வெகு யுக்தியுள்ளவளாயுமிருந்தாள். சிற்றின்பத்தில் மாத்திரம் பயமில்லாமலும் திருப்தியில்லாதவளாயு மிருந்தாள். அவுரங்கசீபு தன் தந்தையைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து தள்ளிச் சிறையிலடைத்து அவன் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும்

பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு முக்கிய மந்திரி ரோஷன்வார். ஆதலால் அவுரங்கசீபு அவனுக்கு நிரம்ப பாத்தியப்பட்டவனாயிருந்தான். அவுரங்கசீபின் காலத்தில் ரோஷன்வார்தான் முதல்; பாதுஷா இரண்டாவதுதான். ஆனால் ரோஷன்வாருடைய துரதிருஷ்டத்தினால் அவளுக்குப் பிரதிகக்ஷியாகி வெகு கெட்டிக்காரி ஒருத்தித் தலையெடுத்தாள். அவுரங்கசீபுக்கு மூன்று பெண்குழந்தைகள். இளைய பெண்களிருவரையும் சிறையிலிருந்த தன் அண்ணன் பிள்ளைகளிருவருக்குக் கலியாணஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டான். மூத்தவளான ஜேப உன்னீஸா என்பவள் விவாகம் செய்து கொள்ளவில்லை. தன் அத்தைகளைப்போல் வசந்தகாலத்தில் வண்டு பூப்பூவாய்ப் போய் மதுபானம் செய்வதுபோல் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். இவளுக்கு அத்தைகளின்மேல் வைர முண்டாகித் தன் தந்தையினிடத்தில் அவர்கள்பேரில் கோட்கள் முடிந்து கொண்டிருப்பாள். கடைசியில் ரோஷன்வார் பூமியிலெங்கும் காணப்படவில்லை. அதன்பிறகு—ஜேப உன்னீஸா—தன் அத்தையின் பதவியையும் அவள் மரியாதையையு மடைந்தாள்.

பதவிக்கேற்ற மரியாதை யென்பதற்கு அர்த்தமென்னவென்று தெரிந்து கொள்ளுவது அவசியம். பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்திற்கு நபும்ஸகர் தவிர, வேறு புருஷர்கள் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக்கூடாது. அந்தப்புரத்திய வேலைக்கெல்லாம் ஸ்திரீ ஜாதியவரே. இந்த ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் ஒரு நாயகி யிருந்தாள். இப்பெண், சேனைக்கெல்லாம் சேனாபதி போலுள்ளவள். அவளுக்குப் பெரியசம்பளமும் மரியாதையுமுண்டு. இப்பதவிக்கு ஜேப உன்னீஸா வந்து அந்தப்புரத்துக்கு எஜமானியானாள். அங்குள்ள ஸ்திரீகள், போயிகள், காவற்காரர்கள் எல்லாரும் அவளுக் கடங்கினவர்கள். ஆதலால் அவளுக்கிஷ்டப்பட்டவர் மகலுக்குள்ளே பிரவேசிக்கக்கூடும்.

இரண்டு விதமான ஜனங்கள் அவள் கட்டளைப் பிரகாரம் அந்தப்புரத்துக்கு வரத்துப் போக்குண்டு. முதலாவது. அவள் பிரீதிக்குப் பாத்திரமானவர்கள். இரண்டாவது, உளவு வர்த்தமானம் விற்று, பணம் வாங்கிக்கொண்டு போகிறவர்கள்.

ஜேப உன்னீஸா ராஜநீதியில் சிறந்தவளென்று சொன்னோம். மொகலாய அரசிறையாகிற படகின் பத்துக்கோல் அவள் கையிலிருந்தது. ராஜ நீதியில் முக்கியமானது எங்கே என்ன நடக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதல்லவா? ஜேபஉன்னீஸா நான்கு திக்குகளிலிருந்தும் சமாசாரங்களைத் தருவித்துக் கொண்டிருந்தாள். இதற்காக அநேகம் வேவுகாரர்களை நியமித்திருந்தாள். அவர்களுள் சித்திரமெழுதுபவன் ஒருவன். அவன் தாய் ஊருராய்ப்போய்ப் படம் விற்றுக்கொண்டு, அங்கங்கு நடக்கிற சமாசாரங்களை அறிந்து வந்து மகனுக்குச் சொல்லுவாள். தரியாவின் அக்காள் டில்லி பட்டணத்தில் அத்தர் பன்னீர் விற்பதற்காக இங்குமங்கும் சுற்றி வர்த்தமானந் தெரிந்துவருவாள். இவைகளைத் தரியா அந்தப்புரத்திற்குட் போய் ஜேபஉன்னீஸாவுக்கு அறிவித்துவருவாள். உன்னீஸா வாரத்துக் கொருமுறை சமாசாரம் கொண்டுவந்தவருக்கு ஏதாவது வெகுமானங்கொடுத்து வருவாள். இதற்காகவே தரியா அந்தப்புரத்திற்குள் யாதொரு தடையுமில்லாமல் பிரவேசிப்பதற்காக அவளுக்கு ஒரு உத்தரவுப் பத்திரம் கொடுத்திருந்தாள்.

ஆனால் தரியா அந்தப்புரத்தினுள்ளே பிரவேசிக்கிற சமயத்தில் விக்கின மொன்றுண்டாயிற்று. கான்ஸாஹேப் மபாரகன் மகலுக்குள் பிரவேசித்து கொண்டிருந்தான். அதுகண்டு, தரியா உடனே உள்ளே போகவில்லை. சற்று நேரமானவுடன் பிரவேசித்தாள்.

அவள் போய்ப் பார்க்கவும், ஜேப உன்னீஸா சிங்காரமான மகலில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள். தரியா ஒரு பக்கத்தில் ஒளிந்துகொண்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸாவின் அரண்மனை

மகாநகரமான டில்லி பட்டணத்தில் ஸாரமானது டில்லிக் கோட்டை; கோட்டைக்குள் முக்கியமானது அரசனரண்மனை. அரண்மனைக்குள் மாத்திரம் இருந்த பணக்குவியலும் இரத்தின ராசியும் ருபராசியும் இப்பாரத வருஷத்திலெங்கு மிருந்தவைகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தால் எவ்வளவிருக்குமோ அதையும் அதிகரித்தது. அரசன் அரண்மனைக்குள்

தன் ஊருக்கு அன்னம் பிற ஊருக்குக் காகம்.

ஸாரமானது அந்தப்புரமே. இது குபேர மன்மதனென்கிற இருவர் ராஜ்யமாயிருந்தது. சந்திரன் சூரியன் கூட உள்ளே பிரவேசிக்க முடியாது. யமன்கூட இரகசியமாய்ப் போய் வரவேண்டுமேயொழிய பகிரங்கமாய்ப் போவதற்கு வல்லனல்லன். அங்கேயுள்ள சிறு அறைகளெல்லாம் வெகு விசித்திரமாயிருந்தன. அறைகளின் அலங்காரம் விசித்திரம்; அதற்குள் இருப்பவரும் விசித்திரமாயிருந்தார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட இரத்தினங்களிழைத்த வெண்பட்டுக்களில் சிங்காரிக்கப்பட்ட அறைகள் எங்குமில்லை, நந்தனவனத்தை யொக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட உத்தியானவனங்களுமெங்குமில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை முதலான தேவஸ்திரீகளின் அழகைப் பழிக்கத்தக்க ஸௌந்தரிகளுமெங்குமில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட போகங்கள் வேறெங்குமிராது. இதன் மத்தியில் ஜேப உன்னீஸாவின் வாஸத்திற்கு ஒரு அழகிய அறை உண்டு.

அறை அதிமனோகரமாயிருந்தது. கருப்பு வெளுப்புக் கற்கள் பூமியில் பறப்பப்பட்டிருந்தன, வெள்ளைச் சலவைக் கற்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட சுவர்கள், அக்கற்களில் இரத்தினங்களால்செய்யப்பட்ட கொடிகள் இரத்தின இலைகள், இரத்தினமயமான பூக்கள், பழங்கள், பட்சிகள், சுவர்களின்மேற்பக்கத்தில்நிலைக்கண்ணாடிகள், பூமியின்மேல் வெகு மிருதுவான இரத்தின கம்பளங்கள், அதன்மேல் யானைத்தந்தத்தினால் நிர்மிக்கப்பட்ட இரத்தினங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட மஞ்சம், அதன்மேல் ஜரிகை ஓரங்களுள்ள மகமல் மெத்தை, மெத்தையின்மேல் விதவிதமானபாத்திரங்களில் சுகந்தமுள்ள புஷ்பங்கள், சில சீசாக்களில் அத்தர்கள், பரிமளமுள்ள தாம்பூலம், மற்றும் சில பாத்திரங்களில் இனிப்பான மதுபானங்கள், இவைகளின் மத்தியில் புஷ்பங்களின் காந்தியையும் இரத்தினங்களின் காந்தியையும் வாடச்செய்யும் சரீரகாந்தியுள்ள ஜேபஉன்னீஸா பானபாத்திரத்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஜன்னல் பக்கத்தில் தென்னற்காற்றில் புஷ்பங்கள் சூட்டின தன் தலையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் மபாரகன் அங்கிருந்தான்.

மபாரகன் போய் உன்னீஸாவின் பக்கத்திலுட்கார்ந்தான். தாம்பூலாதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆநந்தமயமானான்.

ஜேப உன்னீஸா "கூப்பிடாமல் வருபவரே அந்தரங்கமானப்பிரீதியுடையவர்கள்" என்றாள்.

மபாரகன்—"கூப்பிடாமல்தான் வந்தேன். மரியாதைக் குறைவுதான். ஆனால், யாசகன் கூப்பிடாமல் வருவான்."

ஜேப உன்னீஸா—"என் பிராண வல்லபா? உன் வேண்டுகோள் என்ன?

மபாரகன்—"இந்தப் பிராணநாதனென்னும் வார்த்தைக்கு எனக்கு சாஸ்திரப்பிரகாரம் அதிகார முண்டாக வேணுமென்பதே என் வேண்டுகோள்."

ஜேப உன்னீஸா—"இதென்ன பழைய வார்த்தைதானே! பாதுஷாவின் பெண் எப்பொழுதாவது கலியாணம் செய்து கொள்வதுண்டோ?"

மபாரகன்—"தங்கள் தங்கையரிருவரும் கலியாணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களே."

ஜேப—"பாதுஷாவின் குலத்தில் தவிர வேறெங்கும் அவர்கள் விவாகஞ்செய்துகொள்வதில்லை."

மபாரக—"நீயே இத்தேசத்துக்கு எஜமானி. நீ பாதுஷாவுக்கு என்ன சொன்னாலும் அவர் அப்படியே செய்வார். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே."

ஜேப—"எது அனுசிதமோ அதை நான் பாதுஷாவிற்குச் சொல்லமாட்டேன்."

மபார—"அப்படியானால் இது அனுசிதமோ?"

ஜேப—"இது என்றால் எது?"

மபாரக—"இது மகாபாபமல்லவோ?"

ஜேப—"மகாபாபத்தை யார் செய்வார்கள்? இது பாபமென்று தோன்றினால், இனி இங்கே வரவேண்டாம்."

மபாரக—"வரக்கூடாதென்றால் வரவில்லை. ஆனால் இந்த அழகுக்கு நான் விற்கப்பட்டுவிட்டேனே."

ஜேப—"அப்படி நீ விற்கப்பட்டுப் போனால் நானும் விலைக்குவாங்கியிருந்தால் நான் சொல்லுகிறபடி செய். சும்மனே இரு."

மபாரகன்-"நான் ஒருவனே இப்பாவத்துக்குக்குறியாயிருந்தால் சும்மாவிருந்திருப்பேன். என்னுயிரைக் காட்டிலும் உன்னிடத்தில் நான் ஜாஸ்திப் பிரீதிவைத்திருக்கிறேன்."

ஜேபஉன்னீஸா:—கெட்டியாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு ப்ாதுஷாவின் மகளுக்கும் பாவ மூண்டோ?"

மபாரகன்—'பாவம் புண்ணியம் என்பது அல்லாவின் ஆக்கினை."

ஜேப—"அல்லா இப்பேர்ப்பட்ட ஆக்கினைகளைச் சின்ன மனுஷியர்களுக்காக செய்திருக்கிறாரே யொழிய என்னைப் போன்றவர்களுக்கல்ல. நான் இந்துப் பிராமணன் பெண்ணோ? ரஜபுத்திரரின் பெண்ணோ? ஒரே பதியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு வெகுகாலம் அவனுக்கு ஊழியஞ்செய்து கடைசியில் நெருப்பில் விழுந்து சாகிறதற்கு? அல்லா அப்பேர்ப்பட்ட விதியை எனக்காக இட்டிருந்தால் என்னை ஒருக்காலும் பாதுஷாவின் மகளாகப் படைத்திருக்கமாட்டார்."

மபாரகன் ஆகாயத்திலிருந்து அதோபாதாளத்தில் விழுந்தவன் போலானான். இப்படிப் பட்ட வார்த்தை அவன் ஒருநாளாவது காதினால் கேட்டதில்லை. வேறு யாராவது இப்படிப் பட்ட வார்த்தை பேசியிருந்தால் அவன் "உன் தலையில் இடி விழ" என்று சபித்திருப்பான். ஆனால் ஜேபஉன்னீஸாவின் ரூபஸாகரத்தில் அவன் கோபமெல்லாம் முழுகிப்போயிற்று. அவன் ஆச்சரியத்தினால் மயங்கினான்.

ஜேப உன்னீஸா—"அந்தப் பேச்சு போகட்டும் வேறு ஏதாயினும் பேசு. அந்த வார்த்தையை இனி என்னுடன் நீ பேசவேண்டாம். பேசினால்—"

மபாரக—"என்னைப் பயமுறுத்தி என்ன பிரயோசனம்? உனக்கு யாரிடத்தில் கோபம் வருகிறதோ, அவன் தலை, கழுத்தின்மேல் ஒரு நிமிஷமாவது நில்லாது என்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் மபாரகனுக்கு மரண பயம் இல்லை என்றும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்."

ஜேப—"மரணதண்டனையைக் காட்டிலும் உக்கிரமான தண்டனை வேறில்லையோ?"

மபாரகன்—உண்டு.

ஜேபஉன்—" தகாத வார்த்தை பேசிக் கொண்டிருந்தால் அது சம்பவிக்கும்."

மபாரகன்—ஜேப உன்னீஸா மகாபாவியென்று, தான் அவளைவிட்டுவிட்டால் தன்னுயிருக்கு அபாயம் வருமென்பதையும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டான். மொகலாய ராஜ்யத்தில் அவளே ஸர்வேசுவரியா யிருந்தாள். அவுரங்கசீபும் அவள் ஆக்கினைக்கடங்கி நடந்துவந்தான். ஆனால் அதற்காக மபாரகன் வருத்தப்படவில்லை. தான் ஜேபஉன்னீஸாவின் ரூபமாகிற வலையில் சிக்கி விழுந்து, பிறகு அதிலிருந்து தப்பி வருகிறதற்கு உபாயமில்லையே என்று நினைத்து வருத்தப்பட்டான்.

அதனால் மபாரகன் வெகு வணக்கமாய், "தாங்கள் என்மேல் எவ்வளவுவரையில் தயை வைக்கிறீர்களோ, அதுவரையில்தான் ஜீவனத்தீற்குப் பலனுண்டு. நான் இதற்குமேல் கெட்ட ஆசைப்படுவது தரித்திரனின் சுபாவத்தை யொத்திருக்கிறது."

இதன்மேல் ஜேபஉன்னீஸாகோபந்தணிந்து மபாரகனுக்குக் கொஞ்சம் மதுபானம் வெகு பிரியத்துடன் கொடுத்து இனிய வசனங்கள் மொழிந்து அத்தர் தாம்பூலம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டாள்.

மபாரகன் ரங்கமகலிலிருந்து புறப்பட்டுப் போவதற்கு முன்னேயே, தரியா அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றவருக்குக் கேட்காமல், "ரஜபுத்திரியை விவாகம் செய்துகொள்வது நிச்சயமாயிற்றோ" என்று கேட்டாள்.

மபாரகன் ஆச்சரியப்பட்டு "நீ யார்?" என்று கேட்டான்.

தரியா—"அதே தரியா."

மபாரக—"சத்துரு! பிசாசு! நீ எதற்காக இங்கே வந்தாய்?"

தரியா—"தெரியவில்லையா என்ன? நான் வர்த்தமான விற்பனைக்காக வந்திருக்கிறேன்."

மபாரகன் நடுநடுங்கினான்.

தரியா—"ரஜபுத்திரியுடன் விவாகமுண்டோ?"

மபாரகன்—"ரஜபுத்திரி யார்?"

தரியா—"ஜேப உன்னீஸா பேகம் ரஜபுத்திரியல்லவோ?"

மபாரகன்—"நான் உன்னை இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்."

தரியா—"நான் சத்தம் போடுகிறேன்."

மபார—"வேண்டாம் கொல்லவில்லை. நீ யாரிடத்தில் வேவு சொல்ல வந்திருக்கிறாய்? சொல்."

தரியா—"சொல்லவேணுமென்றே நின்று கொண்டிருக்கிறேன் ஜேப உன்னீஸா பேகம் அவர்களுக்கு."

மபாரக—"விற்கத்தக்க சமாசாரம் ஏதேனுமுண்டோ?"

தரியா—"உண்டு. இன்று பஜாரில் நீ ஜோசியனுக்குக் கை காண்பித்ததும், ரஜபுத்திரியை நீ மணம் செய்துகொள்வாய் என்று அவன் சொன்னதும், அதினால் உனக்குக் கேடுண்டாகும் என்கிற சமாசாரமும் சொல்லப்போகிறேன்."

மபார—"தரியா! உனக்கு நான் என்ன கெடுதல் செய்தேன். என்மேல் எதற்காக இவ்வளவு பகை நீ வைத்திருக்கிறாய்?"

தரியா—"என்ன செய்தாயா? என்ன செய்யவில்லை? நீ செய்திருக்கிறதைக்காட்டிலும் ஸ்திரீகளுக்கு வேறே என்னவேண்டும்?"

மபார—"என்னைப்போல் வேறு யாராவது இருக்கிறார்களோ?"

தரியா—"அவ்வளவு பாவி வேறு ஒருவருமில்லை."

மபாரக—"நான் பாபிஷ்டனில்லை. ஆனால் இவ்விடம் இங்கே நின்றுகொண்டு இவ்வளவு பேசக்கூடிய ஸ்தலமல்ல. வேறிடத்தில் நாமிருவரும் சந்திப்போம். நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன்."

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மபாரகன் மறுபடியும் ஜேப உன்னீஸாவினிடம்போய் "நான் மறுபடியும் வந்திருக்கிறேன். நான் செய்த அவமரியாதையை மன்னிக்கவேண்டும். தரியா வந்திருக்கிறாள். இப்பொழுது தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்கிறாள். அவள் பைத்தியம் அவள் என்மேல் ஏதாவது குற்றம் சொன்னால் அதை நீங்கள் மனதில் வைத்துகொண்டு என்மேல் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது" என்றான்.

ஜேப—"உன்மேல் எனக்குக் கோபம் வரவேவராது. உன்மேல் கோபித்துக் கொள்ளும் பொழுதெல்லாம் எனக்கே வருத்தமுண்டாகிறது. உன்னைப்பற்றி யாராவது தூஷித்தால் நான் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை."

"ஊழியனாகிய என்மேல் தங்கள் அனுக்கிரஹம் எப்பொழுது மிருக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு மபாரகன் மறுபடியும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனான்.

நான்காம் அத்தியாயம்

தரியா கோட்சொல்லுதல்

ஜேப உன்னீஸாவின் அறையின் வாசலில் கையில் கத்தி பிடித்துக்கொண்டு காவல்வேலை செய்துவந்த தார்த்தாரி ஸ்திரீ தரியாவைப் பார்த்து "இராத்திரி இத்தனை நாழிக்கு எதற்காக வந்தாய்" என்றாள்.

தரியா—"அந்த சமாசாரத்தை உமக்குச் சொல்லலாமோ? உள்ளே போய், நான் வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்லும்".

"தார்த்தாரி—நீ வெளியில் போ. நான் உள்ளேபோய்ச் சொல்லமாட்டேன்."

தரியா—"கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். தோழி, உன் கையில் கத்தி இருக்கிறது. நீர் கோபங்கொண்டால் எங்கள் கதி என்னவாகும்? இதோ பாரும் என் உத்தரவுச் சீட்டு. போய்ச் சொல்லும்."

வாசற்காப்போன் மெல்ல நகைத்து "உன்னை எனக்குத் தெரியும். உன் உத்தரவுச்சீட்டும் பார்த்திருக்கிறேன். பாதி ராத்திரியில் பேகம் அவர்கள் உன் அத்தர் பன்னீர் வாங்கிக்கொள்வாரோ? நீ நாளைக்காலமே வா; இப்பொழுது புறப்பட்டுப்போ. போகாமல் நின்றால்—"

தரியா—"நீ நரகத்தில்விழு. உன்கத்தி ஈட்டியெல்லாம் நரகத்திற்குப் போகட்டும். நான் வேலையில்லாமல்வருவேனோ? உனக்குத் தெரியாதா?"

தார்த்தாரி—"மெல்ல மெல்லப் பேசும். ஸாஹேபவர்கள் இப்போது ஆநந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பார்கள்' என்றாள்.

தரியா—"அது எனக்குத் தெரியாதா? நீ ஏன் என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகிறாய்?"

உடனே தரியா தன் மடியிலிருந்து ஒரு சீசாவை வெளியே எடுத்தாள். தார்த்தாரி "ஓஹோ!" என்றாள். தரியா மூடியைத்திறந்து தார்தாரியின் வாயில் வைத்தாள். அவள் வரண்ட ஆற்று மணல்போல் அதிலுள்ள பானத்தை யெல்லாம் உறிஞ்சிவிட்டாள். "ஆகா என்ன ஜோர் சாராயம்!" என்று சொல்லி "நல்லது நீ இங்கே இரு; நான் உள்ளே போய்த் தெரிவித்து வருகிறேன்" என்றாள்.

திரும்பிவந்து தார்த்தாரி வெகு வணக்கமாய், "உத்தரவாயிற்று. போகலாம்" என்றாள். தரியா உள்ளே பிரவேசிக்க, ஜேப உன்னிஸா, பூக்களால் மபாரகன் மாதிரி முகமுள்ள ஒரு நாய் ரூபம் உண்டாக்கி அதன் தலையில் பாதுஷாவின் சிரோபூஷணமிட்டு பார்த்துக்கொண்டு நகைத்துக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தாள்.

தரியா வந்தவுடன் வணக்கத்துடன் பிரணமம் செய்து புஷ்பத்தினுல் செய்யப்பட்ட நாயைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ருள். அது கண்டு ஜேபஉன்னீஸா "இது யாரைப்போ லிருக்கிறது, தரியா?" என்ருள்.

தரியா—"கான்ஸாஹேப் மபாரகனைப்போ லிருக்கிறதே" என்ருள்.

ஜேப—"நீ சொன்னது சரி. அதை நீ எடுத்துக் கொள்ளுகிருயா ?"

தரியா—"உத்தரவுப்படி. நாயையோ, மனுஷியனையோ ?"

ஜேப—புருவத்தை நெறித்து, உடனே கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டுநகைத்து,"உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை" என்ருள்.

தரியா—"அப்படியானல், இந்த நாய்,பேகம் ஸாஹேப் அவர்களிடத்தி லிருக்கட்டும். நான் மனுஷியனை எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்."

ஜேப—"நாய் இப்போது கையில் இருக்கிறது. மனுஷியன் கையில் இல்லை. இப்பொழுது நாயை எடுத்துக்கொள்."

இப்படிச்சொல்லி ஜேப உன்னீஸா மதுபானத்தினுல் மனக்களிப்புண்டாகி, பூநாயை தரியா இருந்த பக்கத்தில் எறிந்தாள். தரியா அதை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டாள். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், பெரிய அவமரியாதை யாகிவிடும். பிறகு அவள் "பேகம் ஸாஹேப் தயவினுல்" 'நாய்,மனுஷியன் இரண்டையும் அடைந்தேன்" என்ருள்.

ஜேப—"எப்படி?"

தரியா—"மனுஷியன் என்னுடையவன்."

ஜேப—"எப்படி?"

தரியா— "என்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருக்கிருன்."

ஜேப—"ஓடு வெளியே!"

ஜேப உன்னிஸா தரியாவைப் பூவினுல் பலமா யடித்தாள்.

தரியா கைகூப்பிக்கொண்டு, "விவாகம்நடக்கும்பொழுது இருந்த சாக்ஷிகள் இப்பொழுதுமிருக்கிருர்கள்—கூப்பிட்டுக்கேட்கலாம்."

ஜேப உன்னீஸா—"என் உத்திரவுப் பிரகாரம் அவர்களெல்லாம் கழுவிற்கிரையாவார்கள்" என்ருள்.

தரியா நடுங்கினுள்.இப்படிப்பட்ட புலிக்குச் சமமான மொகலாயப் பெண் எதையும்செய்வாள், என்று நன்ருய் அவளுக்குத் தெரியும்.

கடைசியில் தரியா 'அம்மா நான் ஏழைப் பெண்'—சமாசாரம் விற்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். மற்ற வார்த்தைகளினுல் எனக்குப் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை' என்ருள்.

ஜேபஉன்னீஸாச—"சமாசாரம் என்ன ? சொல்."

தரியா.—"இரண்டு ஸமாசாரம் உண்டு. முதல், இந்த மபாரகன் ஸாகேப்பைப்பற்றியது. உத்தரவில்லாமல் சொல்லுவதற்குத் தைரியமில்லை.

ஜேப—"சொல்லு."

தரியா—"இன்று இராத்திரி இவன் கணேச ஜோஸியனுக்குக் கையைக் காண்பித்து தன் அதிர்ஷ்டம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிருன்."

ஜேப—"ஜோஸியன் என்ன சொன்னுன்?

தரியா—"பாதுஷாவின் மகளை விவாகம் பண்ணிக்கொள்—மூன்னுக்கு வருவாய்" என்று சொன்னுன்.

ஜேப—"பொய்—ஸாஹேப் எப்பொழுது ஜோஸியனிடத்திற்குப் போனுர்?"

தரியா—"இங்கே வருகிறதற்குமுன்."

ஜேப—"இங்கே யார் வந்தது?"

தரியா கொஞ்சம் பயப்பட்டாள். தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு ஸலாம் செய்து—"மபாரகன் கான் ஸாஹேப்" என்ருள்.

ஜேப—"உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது"

தரியா—"நான் வரும்போது பார்த்தேன்.

ஜேப—" இந்த வார்த்தை சொல்லுபவரையெல்லாம் சூலத்தில் போட்டுவிடுவேன். "

தரியா—நடுநடுங்கி "பேகம் ஸாகேபிற்குத் தவிர வேருெருவருக்குஞ் சொல்லுவதில்லை."

ஜேப—"சொன்னுல் உன் நாக்கை கத்திரிக்கும்படி உத்தரவு பண்ணுகிறேன். உன் இரண்டாவது ஸமாசாரமென்ன"

தரியா—" இரண்டாவது— ரூபநகரத்தைப் பற்றியது."

தரியா, சஞ்சலகுமாரி படத்தை உடைத்த சமாசாரத்தை ஆதியோடந்தமாய் விஸ்தரித்தாள். இவைகளைக் கேட்ட ஜேப உன்னீஸா இது நல்ல ஸமாசாரம் "ஏதாவது இனம் கொடுக்கிறேன்" என்ருள்.

இனம் வாங்கிக்கொண்டு தரியா ஓட்டம் பிடித்தாள்.

தார்த்தாரி அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு "எங்கே ஓடுகிருய் தோழி?" என்ருள்.

தரியா—"வேலையாயிற்று. வீட்டுக்குப் போகிறேன்" என்ருள்.

தார்த்தாரி—"ரூபாய் அகப்பட்டது—எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்கிறதில்லையோ?"

தரியா—"ரூபாய் எனக்கு வேண்டியிருக்கிறது—அதற்குப் பதில் ஒரு பாட்டுச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன். தம்பூர் கொண்டுவா." என்ருள்.

தம்பூர் பக்கத்தி லிருந்தது. அதை யெடுத்துக்கொண்டு தரியா பாட வாரம்பித்தாள். சதுரமான குரல்; சங்கீதம் வெகு இனியது. ஜேப உன்னீஸா உள்ளேயிருந்து கேட்டு "யார் பாடுகிறது" என்று கேட்டாள்.

தார்த்தாரி—"தரியா."

அவள் உள்ளேவரும்படி உத்தரவாயிற்று. தரியா மறுபடியும் உள்ளேபோய் ஸலாம் செய்தாள். ஜேப உன்னீஸா. "பாடு. வீணையிருக்கிறது" என்ருள்.

வீணையை யெடுத்துக்கொண்டு தரியா பாடினுள்; வெகுஇனிமையாய்ப்பாடினுள். ஜேப உன்னீஸா அநேக பாடகர் ஸங்கீத மெல்லாம் கேட்டிருந்தும், இவள் பாட்டில் இருந்தஆனந்தம் வேறென்றிலுமில்லை யென்றறிந்து பாட்டு முடிந்தவுடன், "நீ மபாரகன் பக்கத்தில் எப்பொழுதாவது பாடினுயோ" என்றுகேட்டாள்.

தரியா—"என் பாட்டைக்கேட்டே அவன் என்னை, விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான்" என்ருள்.

ஜேப உன்னீஸா ஒரு புஷ்ப மாலையினுல் தரியாவை பலமா யடித்தாள். தரியாவுக்கு நோயினுல் முகஞ்சுண்டிற்று. அதுகண்டு ஜேப உன்னீஸா அவளுக்கு கொஞ்சம் திரவியம் கொடுத்து "நீ இனி இங்கே வரவேண்டாம்" என்ருள்.

தரியா பிரணமம் செய்து புறப்பட்டுப்போகும் பொழுது மறுபடியும் வந்து இவளிடத்தில் அடிவாங்கிக்கொண்டு ரூபாயும் பெற்று "இவளை, எப்படியும் கெடுக்கிறேன்" என்று நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டாள்.

ஆரியமத உபாக்கியானம்.—சமது புராணங்களிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்ட அநேகம் அருமையான கதைகள் கொண்டது. அநேகம் அழகிய ஆப்டோன் படங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிறுவர் சிறுமியர் உத்லாகத்துடன் வாசிக்கத்தக்கது. முதற்பாகம் அ. 8, இரண்டாம்பாகம் அ. 10.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

பல தேசக் காட்சி

3. ரங்கனிடமிருந்து ஓர் கடிதம்

ரங்கன் இங்கிலாந்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவாரத்திற்கு மேலாயிற்று. ஊரில் கமலா கிருஷ்ணன் முதலியவர்கள் அவர்கள் தாயாருடனும் தகப்பனருடனும் தங்கள் அண்ணனைப் பற்றித் தினந்தோறும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுந்தரம் சாதாரணமாய் அவர்களோடு பேசுவதில்லை. தன் பாடங்களைப் படித்துக்கொண்டு மிகவும் கவனமாய்த் தகப்பனர் தாயார் முதலியவர்கள் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டிருப்பான்.

ஒருநாள் சுந்தரத்தின் தகப்பனர் பார்த்து "என்ன, சுந்தரம், நீ ஒன்றும் பேசாமலிக்கிருய்" என்ருர்.

அதற்குச் சுந்தரம், "அதெல்லாமொன்றுமில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் கொஞ்சம் அதிகம்; அவ்வளவுதான்" என்ருன்.

"ஏன் அப்பா, சுந்தரம் படிக்கிருனே? அவனுக்கு ரங்கண்ணு இப்போது எங்கே இருப்பார் என்று தெரியுமா?" என்று கமலா கேட்டாள்.

"சுந்தரத்திற்குத் தெரியும். அவனுக்குப் பூகோள பாடத்தில் அதெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்" என்ருர்.

"அப்படியானல் சுந்தரண்ணு, அண்ணு எங்கேயிருப்பார் சொல்லு பார்ப்போம்" என்ருன் கமலா.

"இங்கேவா நான் காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, சுந்தரம் தன் பூகோளப் படத்தை விரித்துக் கீழே வைத்தான். கமலாவும் கிருஷ்ணனும் அவர்கள் தாயாரும் அருகில் வந்துபார்த்தாள். சுந்தரம், பூகோளத்தின் கீழ்ப்பாகத்தின் படத்தைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு "இதோ பார் கமலா, நம்மஊர்இங்கே இருக்கிறது. இங்கிருந்து பம்பாய்க்குப் போகவேண்டுமானல் இந்த ரயில் வழியாய்ப் போகவேண்டும். பம்பாயில்தான் இங்கிலாந்திற்குப் போவதற்குக் கப்பலில் ஏறவேண்டும். அப்பா ரங்கனேடு அதுவரையில்தான் போயிருந்தார். அண்ணு கப்பலில் ஏறினதும், அப்பா இங்கே வந்துவிட்டார் அல்லவா? அதற்

தன் குற்றம் இருக்கப் பிறர் குற்றம் பார்க்கிறதா?

குப்பிறகு அந்தக் கப்பல் நேரே மேற்கேபோய் இந்தத் துறைமுகத்தில் தங்கியிருக்கும்.

"துறைமுகமென்றால் என்ன?" என்று கமலா கேட்டாள். "கப்பல் தங்குகிற இடம்; பட்டணம் ஒருதுறை முகம், பம்பாய் ஒரு துறை முகம்."

"அவ்வளவுதானா? அதற்குப் பேரில்லையா?

"சொல்லுகிறேன். அதற்கு ஏடன் என்று பெயர். அங்கிருந்து இந்த சிறு கடல் வழியாய்ப் போனால் ஒரு நீளக் கால்வாயண்டை போய்ச் சேர்வார்கள். அந்தக் கால்வாய்க்கு ஸூயெஸ் கால்வாய் என்று பெயர்."

"கால்வாய் சின்னதாகத்தானே இருக்கும். அதில் கப்பல்கள் எப்படிப் போகும்?

"நம் ஊர் கால்வாயைப்போல சின்னதாக இருக்காது. வெகு அகலமாயும் ஆழமாயும் இருக்கும். அந்தக் கால்வாய் சுமார் 80 மைல் நீளமானது. அதைத் தாண்டினதும் இன்னொரு கடலுக்கு, ரங்கண்ணா போகும் கப்பல் போய்ச் சேரும். அந்தக் கடலில்தான் அண்ணா ஏறின கப்பல் போய்க் கொண்டிருக்கும்" என்று சொன்னான் சுந்தரம்.

"ஏன், சுந்தரம், ரங்கன் போகிறவழியில் ஊர்களே கிடையாதா? நடு சமுத்திரத்திலேயா அவன் கப்பல் போகும்?"

"ஆமாம் அம்மா! பம்பாயிலிருந்து ஏடன் போகும்வரையில் எல்லாம் கடல்தான். இந்த படத்தைப் பார். நீல வர்ணமாயிருக்கும் இடமெல்லாம் ஜலமிருக்கும். பிறகு கால்வாயைத் தாண்டும்போது இரண்டு பக்கங்களிலும் கரையிருக்கிறதே."

"அங்கேயெல்லாம் ஊர்கள் இருக்குமல்லவா?"

"ஊர்கள் கிடையாது. ஏன் தெரியுமா? அந்தக் கால்வாயின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பெரிய மணல் வனாந்தரங்கள்தான். அங்கு என்ன பயிராகும்?"

"அப்படியானால் ஜனங்களே யிருக்கமாட்டார்களா?"

"நம் ஊரில் இருப்பதைப்போல் அவ்வளவு அதிகமாய் ஜனங்கள் இருக்கமாட்டார்கள். அந்த மணற்காட்டிலேயே சில இடங்களில் சிறு ஊற்றும், ஈச்சமரங்களும் இருக்கும். அங்கே சில ஜனங்கள் இருப்பார்கள்."

"ஆனால், நீங்கள் அங்கே தரை எல்லாம் மணலாயிருக்கும் என்று சொன்னீர்களே" என்றாள் கமலா.

"மணலாய்த்தான் இருக்கும். ஆனால் ஜனங்கள் கூடாரங்களில் குடியிருப்பார்கள்" என்றான் சுந்தரம்.

"அதிருக்கட்டும் அண்ணா! பெரிய ஊர்களே கிடையாதா?"

"கால்வாய்,சமுத்திரத்தோடு சேரும் இடத்தில் ஓர் ஊர் இருக்கிறது. அதற்கு ஸேட்டு துறைமுகப் பட்டணம் என்று பெயர்" என்று சுந்தரம் சொன்னான்.

இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தபால்காரன் வந்தான். அவனைக் கண்டதும் குழந்தைகள்ஓடிப்போய் அவன்கொடுத்த கடிதங்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்தன. மிகவும் ஆவலுடன் அந்தக் கடிதங்கள் யாரிடமிருந்து வந்தனவென்று திறந்து அவர்கள் பார்த்தார்கள். இரண்டு கடிதங்களும் ரங்கனிடமிருந்து வந்தவை. ஒரு கடிதம் அவர்கள் தகப்பனாருக்கு; மற்றொரு கடிதம் "சுந்தரம், கமலா" இருவருக்கும்.

ரங்கன் தன் தகப்பனாருக்கு அதிகம் எழுதவில்லை. சௌக்கியமாய்ப் பிரயாணம்செய்ததாயும்அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவதாயும், தான்கப்பலில் சென்றபோது கண்டவைகளை விவரமாய்க்கமலாவுக்கும் சுந்தரத்திற்கும் எழுதின கடிதத்தில் கூறியிருப்பதாயும் எழுதியிருந்தான். ஆகையால் எல்லோரும் இரண்டாவது கடிதத்தில் ரங்கன் என்ன எழுதினானென்று தெரிந்துகொள்ள ஆவலாயிருந்தார்கள். சுந்தரம் கடிதத்தைப் பிரித்துவாசித்தான். மற்றவர்கள் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள்.

கெய்ரோ நகரம், எகிப்து,

க்ஷேமம். 191 . ஹு ஜூலை 25வ.

சிரஞ்சீவி தம்பி சுந்தரத்திற்கும் தங்கை கமலாவுக்கும் அனேக ஆசீர்வாதம். நீங்கள் எல்லாரும்நன்றாய்ப்படித்துக்கொண்டு சௌக்கியமாய் இருக்கிறீர்களென்று நம்புகிறேன். குழந்தை கிருஷ்ணன் நன்றாய் விளையாடுகிறானா? அப்பாவும் அண்ணாவும், நமக்குத் தெரிந்தவர்களும் சௌக்கியமா? அவர்கள் எல்லாரையும்பற்றி விவரமாய் நீங்கள் எனக்குக் கடிதம் எழுதவும்.

அப்பாவுடன் நான் பம்பாய்க்கு வந்ததும் கப்பலில் ஏறுவதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச்

செய்ததைப் பற்றியும், நான் கப்பலில் ஏறின தைப்பற்றியும் அப்பா உங்களுக்குச் சொல்லி யிருப்பார்.

நான் கப்பலில் ஏறி என் சாமான்களை எனக் கென்று விடப்பட்ட ஓர் அறையில் வைத்து விட்டேன். பிறகு கப்பலின் மேல் தட்டில் வந்து பார்த்தபோது, ஹார்பரில் உள்ள வாரா வதியின்மேல் அப்பா நின்றுகொண்டிருந்தார். சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் கப்பல் புகைவிட் டுக்கொண்டு புறப்பட்டது. முதலில், கப்பல் சற்று ஆடுவது போலிருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அது ஜலத்தில் நீந்துவதுபோல, முன்பக்கத்திலுள்ள ஜலத்தைக் கிழித்துக்கொ ண்டு வேகமாகப் போயிற்று. ஹார்பரை வெகு சீக்கிரத்தில் விட்டு, கரையிலிருந்து நேர்மேற் கே போயிற்று. கப்பல் ஹார்பரைவிட்டுப் போனபிறகு அப்பாவைப் பார்க்கமுடியவில்லை.

நான் வெகு நேரம் கப்பல் ஜலத்தில் போவ தைப் பார்த்துகொண்டிருந்தேன். கப்பலைச் சுற்றிலும் சுமார் 60 அடிமுதல் 500 அடிவரை ஆழம் இருக்கும். அவ்வளவு ஆழமான ஜலத் தில் கப்பல் முழுகிவிட்டால் என்ன செய்வது என்றுகூட எனக்குப் பயமாயிருந்தது. ஆனால் கப்பல்கள் எத்தனையோ கடலில்போகின்றன. எவ்வளவோ ஜனங்கள் ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசத்திற்குப் போகிறார்கள். அப்படி யிருக்க, நான் போகிற கப்பல் மாத்திரம் முழு குவானேன்? என்று தைரியமாகவே யிருந் தேன். சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் இருட்டாய் விட்டது. ஆகையால் நான் என் அறைக்குப் போனேன். அந்த அறைக்குப் படிகட்டுகள் வழியாய்க் கீழிறங்கிப் போகவேண்டும். அறை சிறியதானாலும், நிரம்பஸௌகர்யம். ஒருபக்கத் தில் ஒரு மேஜையும் கண்ணாடியும் நாற்காலி யும் இருந்தன. அவைகளுக் கெதிரே, என் படுக்கை நூற்கட்டிலில் போடப்பட்டிருந்தது. இராத்திரி ரொட்டியும் பாலும் சாப்பிட்டுவிட் டுப்படுத்துக்கொண்டேன். நல்ல தூக்கம்.

மறுநாள் காலை நான் எழுந்து, கப்பலின் மேல் தட்டுக்கு வந்து பார்த்தேன். அப்போது தான் சூரியன் உதயமாயிற்று. அதைப் பார்ப் பதற்கு மிகவும் அழகாயிருந்தது. காலையில் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு என் அறைக் குப்போனேன். நல்ல வேளையாய் என்னுடன் படித்த ஒரு சிநேகிதனும் இங்கிலாந்திற்குப் படிக்கப்போகிறான். அவன் பெயர் சிவஸ்வாமி. அவன் இஞ்ஜினீரிங் வேலைக்குப் படிக்கவேண் டும். எனக்குக் கூட்டாளி அகப்படவே மிகவும் சந்தோஷமாய் நாங்கள் இருவரும் இருந் தோம். சாப்பாட்டு விஷயத்திலும் எங்களுக் குக் கஷ்டமில்லை.

பம்பாயை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போன ஐந் தாம் நாள் நாங்கள் ஏடன் என்னும் துறை முகத்தில் தங்கினோம். அங்கே ஐரோப் பியர் சிலர் கப்பலில் ஏறினர்கள். ஏடன் எங்கே யிருக்கிறதென்று சுந்தரத்திற்குத் தெரியும். அங்கிருந்து கப்பல் சிவப்புக் கடல் என்பதைத் தாண்டி ஸூயஸ் கால்வாய் வழி யாய்ப் போயிற்று. இந்தக் கால்வாய் சுமார் 50 வருஷங்களுக்கு முன் தான் வெட்டினார்கள். அதற்குமுன் நம் தேசத்திற்கு சீமையிலிருந்து வந்தகப்பல்கள் ஆப்பிரிக்காவைச்சுற்றிவந்தன. அப்பொழுது வெகு காலமாயிற்று. ஆனால் இந் தக்கால்வாய் வெட்டின பிறகு, வெகு சீக்கிர மாக இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களுக்குப் போக முடிந்தது. இந்தக் கால்வாய் வழியாய் கப்பல்கள் வேகமாய்ப் போகிறதில்லை. மணிக்கு சுமார் 8 மைலிலிருந்து 10-மைல் வேகமாய்ப் போகின்றன. கப்பலின் மேல் தட்டிலிருந்து பார்த்தால் கால்வாயின் இரண்டு பக்கங்களி லும் கண்ணுக் கெட்டினவரையிலும் ஒரே மணல் காடாகத் தெரிகிறது. சிற்சில இடங்க ளில் மாத்திரம் நாலைந்து பேரீச்ச மரங்களும், கூடாரங்களும் இருக்கின்றன. இதைத் தாண் டினதும் போர்ட்ஸெட்டு என்னுமிடத்திற் குப்போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கிருந்து கப்பல் எகிப்திலுள்ள பெரிய நதியான நைல் நதியின் முகத்வாரத்தில் நின்றது. கப்பலில் சரக்குகளை ஏற்றவும், இறக்கவும் இரண்டு நாட்கள் ஆகு மென்று கப்பல் தலைவர் எங்களுக்குச் சொ ன்னர். இஷ்டப்பட்டால், அதுவரையில் நாங் கள் கரையிலிறங்கி, சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள ஊர்களையும், முக்கிய காட்சிகளையும் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று சொன்னர்.

எகிப்து தேசத்தைப்பற்றி நாங்கள் காலே ஜில் படித்திருந்தபடியால், அந்த தேசத்தி லுள்ளவைகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எங் களுக்கு மிகவும் ஆசையாயிருந்தது. ஆகை யால் நானும் சிவஸ்வாமியும் இன்னும் சிலரும்

சந்தோஷமாய்க் கப்பலைவிட்டு இறங்கிப் போனேம்.

அலெக்ஸாண்டிரியா நகரம் எகிப்தின் முக்யத் துறைமுகப் பட்டிணமென்று சொல்ல வேண்டும். ஆனல் அங்கு நாங்கள் வெகுநேரம் நிற்கவில்லை. ஒரு சிறு படகில் ஏறி அங்கிருந்து எகிப்தின் தலைநகரமாகிய கெய்ரோ நகரத்திற்குப் போனேம்; கெய்ரோ எங்கிருக்கிறது தெரியுமா? சுந்தரத்தைக் கேட்டால் அவன் அதன் இருக்குமிடத்தை பூகோள படத்தில் காட்டுவான். அந்த நகரத்திலிருந்து நான் இக்கடிதம் எழுதுகிறேன்.

கெய்ரோ மிகப் பெரியபட்டணம், தற்காலம் பல பெரிய மெத்தைகள் உள்ள வீடுகள் உள்ளன. இங்கெல்லாம் வசிக்கும் ஜனங்கள் அனேகமாய் ஐரோப்பிய வியாபாரிகளே. அவர்களிருக்குமிடம் வெகு அகலமாயும் அழகாயும் இருக்கின்றது. இங்கு பல பெரிய பங்களாக்களும் உயர்ந்த உப்பரிகைகளுள்ள வியாபாரச் சாலைகளும் இருக்கின்றன. இங்கிருக்கும் ஐரோப்பியர்களிற் பெரும்பாலார் ஆங்கிலேயர்களே. ஆனல் இங்கிருந்து எகிப்தியர்கள் இருக்குமிடம் போய்ப் பார்த்தால், அங்கு எல்லாம் வித்தியாசமாகத் தோன்றுகின்றன. வீடுகள் மிகச் சிறியவைகள். அநேகமாய் மண் சுவர்கள் எடுக்கப்பட்டு, தெருப்பக்கத்தில் சிறு ஜன்னல்கள் உடையவை. தெருக்கள் எல்லாம் நெருக்கம்.

இங்கிருக்கும் ஜனங்கள் எல்லோரும் மகம்மதியர்கள். நம் தேசத்தாரைப் போலவே நீண்ட சட்டையும், தலைப்பாகையும், காலில் பாதக்குறடுகளும் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஸ்திரீகள் நம் தேசத்து முகம்மதிய ஸ்திரீகளைப்போலவே, முகத்தை மூடிக்கொண்டு போகிறார்கள்.

ஆனல் எகிப்தில் நாங்கள் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்த இடத்தைப் பார்க்க, அன்றைய தினமே புறப்பட்டு, கீஸே என்னுமிடத்திற்குப் போனேம். அங்கே நாங்கள் எதைப் பார்க்கப்போனேம் தெரியுமா? எகிப்தில், அரசர்களுடைய ஸமாதிகளாகக் கட்டப்பட்ட பிரமிட்டுகள் என்னும் உயர்ந்த ஸ்தூபிகளையும் அதனருகே இருக்கும் நரஸிம்ஹ விக்ரகத்தையும் தான். இவைகளின் படங்கள் என் அலமாரியிலிருக்கும். "எகிப்து" என்னும் புத்தகத்தில் இருக்கும். சுந்தரத்தைக் கேட்டால் எடுத்துக் காட்டுவான்."

கமலா உடனே சுந்தரத்தைப் பார்த்து "அண்ணா, நீங்கள் அந்த புஸ்தகத்தைக் கொண்டுவாருங்களேன் பார்க்கலாம்" என்று சொல்ல, சுந்தரமும் அப்படியே செய்தான். அவர்கள் அந்த புஸ்தகத்தைத் திறந்துபார்க்கப் படம் இருந்தது. கமலா சுந்தரம் ஆகிய இருவர்களும், மற்றவர்களும், அப்படங்களைப் பார்த்துவிட்டு, சுந்தரத்தை மறுபடியும் கடிதத்தைப் படிக்கச் சொன்னார்கள்.

"அந்த கோபுரங்கள் மொத்தம் நான்கு. அவைகளின் மிகப் பெரியதற்கு சீயாப்ஸ் கோபுரம் என்று பெயர், அது சுமார் 80 ஏகரா சதுரமானது, அது சுமார் ஐந்நூறு அடி உயரமிருக்கும், அவைகள் படிக்கட்டுகள்போலக் கட்டியிருப்பதால், ஜனங்கள் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு மேலே ஏறலாம். முற்காலத்தில் எகிப்திய அரசர்களுடைய பிணங்களுக்கு மருந்துத் தைலங்களிட்டு பத்திரமாய் வைத்திருந்தார்களாம். அவ்வரசர்களோடு, மிகவும் விலையுயர்ந்த நகைகளும் பாத்திரங்களும் வைத்திருந்தபடியால் சில திருடர்கள், அச்சமாதிக்குள் எப்படியோ நுழைந்து நகைகள் முதலியவைகளைத் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அச்சவங்களில் மிகவும் விநோதமான விஷயம் என்னவென்றால் அவைகளிற் சில சுமார்இரண்டாயிரம், மூவாயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே தைலத்தில் அமிழ்த்தி எடுக்கப்பட்டவை. அந்த சவங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களைப்போய்ப் பார்த்தால், அங்கே சுவர்களில் எல்லாம் பல சித்திரங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைக் கவனித்துப் பார்த்தால் பூர்வீகத்தில் எகிப்தியர்கள் எப்படியிருந்தார்கள் என்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது.

அவ்விடத்திற்குச் சற்று அருகாமையில் வெகு பெரிய நரஸிம்ஹ விக்ரகம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் முகம் மாத்திரம் மனித முகம். ஆனல் உடல் எல்லாம் ஓர் மிருகத்தினுடையதைப்போலவே இருக்கிறது. அதன் தலை தரைமட்டத்திலிருந்து சுமார் 200-அடி உயரமிருக்கும். எவ்வளவு வருஷங்களுக்கு முன் கட்டினார்களோ யார்க்கும் தெரியாது. ஆனல் இந்த கோபுரங்களும், நரஸிம்ஹமும்

பட்டணங்களின் அருகில் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறீர்களா ? இல்லை இல்லை. இவைகள் எகிப்தில் பாலைவனந்தரத்தின் ஓரத்தில் இருக்கின்றன. நாலாபக்கங்களிலும் கண்ணுக்கெட்டின வரைக்கும் மணற்காடு பரவியிருக்கிறது. இவைகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்றாலும் மின்சார சக்தியினால் போகும் ரயிலில் ஏறித்தான் போய்வரவேண்டும். சிற்சில இடங்களில் மாத்திரம் ஒரு சிறு ஈச்சந்தோப்பும் அதனருகே ஒரு சிறு நீர்ஊற்றும் இருக்கும்; அவ்வளவுதான்.

எகிப்துதேசம் முழுவதும் அப்படித்தானா ? என்றால், ஆமாம் அப்படிதான் என்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் எகிப்தே ஒரு பெரிய மணற்காடான தேசம் என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அத்தேசத்தில் ஜனங்கள் எப்படிப் பிழைக்கிறார்கள்? நம் தேசத்துப் பயிருண்டா? பயிருக்கு அவசியமான மழையும், ஆறுகளும், ஏரிகளும் உண்டா? என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். எகிப்தில் மழை வெகு கொஞ்சம். அத்தேசத்தில் ஒரேஒரு முக்கிய நதிதான் உண்டு. அதற்குத்தான் நைல் நதி என்று பெயர். அதிலிருந்து வரும் நீரை இங்கிலீஷ் எஞ்சினியர்கள், அங்கங்கே தடுக்கி, மதகுகளால் நிலங்களுக்குப் பாயும்படியான ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதனால் அந்த ஜலம் எல்லா நிலங்களுக்கும் சரியாகப் பாய்கிறது. அந்த நதியில்லாவிட்டால் எகிப்து தேசமே ஓர் பெரிய வனாந்தரமாய்விடும் என்று அத் தேசத்து ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

நாங்கள் கோபுரங்களையும், நரஸிம்ஹத்தையும் பார்த்துவிட்டு வருவதற்குள், ஒன்றரைநாள் செலவழிந்துவிட்டது. அதனால் நாங்கள் வெகு சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டுக் கப்பலிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தோம். கப்பலும், துறைமுகத்தை விட்டுப் புறப்படுவதற்குத் தயாராயிருந்தது. ஆகையால் நான் உடனே இந்தக் கடிதத்தை அவசரமாக எழுதி, கெய்ரோவிலுள்ள தபாலாபீசில் போடும்படி ஒரு ஆளிடம் கொடுத்தனுப்புகிறேன்.

மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி அவ்வப்பொழுது எழுதுகிறேன். என் க்ஷேமத்தை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டுகிறேன்.

இப்படிக்குத் தங்கள்
பிரியமுள்ள குமாரன் ரங்கன்."

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

[ஸ்ரீமான் ஏ. வரதாசார்யா, பி.ஏ., எல்.டி.]

ஸ்ரீ வத்ஸன் சரித்திரம்

(சனியின் கொடுமையும், லக்ஷ்மிதேவியின் மகிமையும்)

முன்னொருகாலத்தில் இமயமலையின் உச்சியில் தேவதைகள் ஓர் சபைகூடி, இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களின் சுகதுக்கங்களைப்பற்றிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், பூலோக வாழ்க்கை விஷயமாய் சனிபகவானுடைய வலிமை, லக்ஷ்மிதேவியின் மகிமை இவற்றுள் எது உயர்ந்தது என்பதைப்பற்றிச் சர்ச்சை ஏற்பட்டது.

மனிதரின் ஐசுவரியத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய மஹா லக்ஷ்மியானவள், சனியைக் காட்டிலும் தானே சிறந்தவளென்றும், எல்லோரும் தனம், சுகம் இவற்றையடைய தன்னையே தொழுவதாயும் புகழ்ந்துபேச, சனிக்குக் கோபமுண்டாகி, "மனிதரின் மனோதர்மம் அறியாமலே,லக்ஷ்மி இவ்விதம் சொல்லுகிறாள். மனிதர்கள் ஐசுவரியமடைய லக்ஷ்மியை நினைந்து வணங்குகிறார்களெனினும், ஏழ்மை, துக்கம் முதலியவற்றால் வருந்துவது மிகக் கஷ்டமானதால், இவற்றின் முக்கிய தேவனாகிய என்னுடைய பீடை தங்களுக்கு உண்டாகாமலிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறபொழுதும், அதிலிருந்து நிவர்த்திசெய்ய முயலுகிறபொழுதும் என்னையே ஸ்மரிக்க நேரிடுகிறது. இதனால் நானே லக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் மிக்கவல்லவன் என்று ஏற்படவில்லையா?" என வெகு ஆடம்பரத்துடன் பதிலளித்தான். இவ்விதம் சனிபகவான் வாக்கோஷம் பண்ணினதாலேயே, தான் தோல்வியடைந்ததாய் ஒப்புக்கொள்ள மனம் வராமலே லக்ஷ்மியானவள் தேவர்களை நோக்கி, 'நாங்கள் தம் தம் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசுவதில் பயனென்ன? எங்களுள் யாருடைய சக்தி மேற்பட்டது என்பதை நீங்களே நிதானித்துச் சொல்லவேண்டும்" என, தேவதைகள் ஆலோசித்து, இவ்வித சந்தர்ப்பத்தில் மத்தியஸ்தர்களாக இருந்து தீர்மானிப்பது மிகவும் சிரமமென்று நன்குணர்ந்து, பூலோகத்திலுள்ள ஒரு மனிதனிடம் இவ்வித பாரத்

தன் வீட்டு விளக்கென்று, முத்தம் இட்டாற் சுடாதா?

தைச் சுமத்தக் கருதி, இந்துஸ்தான் என்னும் தேசத்தில் மிகக் கியாதிப்பெற்ற ஸ்ரீவத்ஸன் என்னும் ஓர் அரசனிடத்தில் போய் தங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி சனியையும் லக்ஷ்மியையும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கிணங்கி, இருவரும் இமயமலையிலிருந்து கீழிறங்கி, ஸ்ரீவத்ஸனின் அரண்மனையை அடைந்து, அவனால் பூஜிக்கப்பட்டு, தங்கள் வரவின் காரணத்தையும் தெரிவித்து, அது விஷயமாய் அவனுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அரசன் இதை ஆலோசித்துச் சொல்லத் தனக்கு 24-மணி அவகாசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். 'அப்படியே ஆகட்டும். அந்த நேரமானதும் நாங்கள் திரும்பி வருகிறோம். அப்போது உன்னுடைய நிச்சயமான அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லக்கடவாய்'' என்று சொல்லிப்போனார்கள். ஸ்ரீவத்ஸனும் இவ்விஷயத்தில் சிந்தா என்னும் தன்னுடைய இராணி தகுந்த உபாயம் சொல்லக்கூடிய புத்திசாலியானவள் என்றறிந்து, உடனே அவளை வரவழைத்து, புன்னகை கொண்டு அவளை நோக்கி, "என் பிராணநாயகியே, இத்தேசத்து அரசர்களுள் நான் புத்தியில் மிகச்சிறந்தவன் என்று எல்லாரும் சொல்லுவது உனக்குத் தெரிந்த விஷயமே. இவ்வித சந்தர்ப்பங்கள் நேருங்கால், என் புத்திகோசரத்தால் தத்துவ நிர்ணயம் செய்ய எனக்கு ஒருவாறு சக்தி உண்டெனினும், உன்னுடைய புத்திசாதுரியத்தின் சகாயத்தைக்கொண்டு நான் ஸூக்ஷ்மமான விஷயங்களை நிர்ணயிக்கக்கூடிய சமயங்கள் சில உள. அவ்வித சமயம் இப்போது நேர்ந்திருக்கிறது'' என்று சொல்லி, சனி, லக்ஷ்மி இவர்களின் பராக்கிரமத்தைக் குறித்த விவாதத்தையும், அது விஷயமாய், தான் 24-மணிக்குள் பதிலளிக்க வேண்டியதையும் அவளுக்கு விவரித்தான். இது விஷயத்தில் கணவனுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்று சிந்தா வினவ, எவ்விதத்திலும் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்யக் கருதி, சனிபகவானின் கிருபையைத் தேடுவது நலம் என்று சொல்ல, இராணி, எப்பொதும் ஐசுவரியத்தையும் சுகத்தையும் மேன்மேல் சம்பாதிக்க விரும்பி, லக்ஷ்மி தேவியின் அருளையே தான் அபேக்ஷிப்பதாய்த் தெரிவித்தாள். இதன்மேல் அவர்களுக்குள்ளே பற்பல சர்ச்சை உண்டாகி, வெகுநேரம் வரையில் யாதொரு தீர்மானத்துக்கும் வராமல், கடைசியாய் லக்ஷ்மிக்கும் சனிக்கும் தங்கள்மீது யாதொரு மனஸ்தாபமும் வராமலிருக்கும்படியாய் ஓர்வித உபாயத்தினால் தர்ம சங்கடத்திலிருந்து தங்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதாய் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார்கள். 24-மணி நேரம் சென்றது; ஒருக்ஷணம் கூட தாமதிக்காமல் சனியும் லக்ஷ்மியும் தர்ப்பாரில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீவத்ஸன், சிந்தா இவர்கள் முன்னே தோன்றினார்கள். ராஜ சிம்மாஸனத்திற்கு வலது புறத்தில் தங்கத்தால் செய்த ஆசனமொன்றும், இடது பக்கத்தில் வெள்ளியில் செய்யப்பட்ட ஆசனமொன்றும் காலியாயிருந்தன. ஸ்ரீவத்ஸன் அவர்களைக் கண்டதும் உடனே எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டழைத்து, காலியாயுள்ள ஆசனங்களில் வீற்றிருக்கும்படி அவர்களை வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்ரீலக்ஷ்மியானவள் உடனே தங்காசனத்தில் சம்பிரமமாய் அமரவே, சனி மற்றொன்றில் உட்காரும்படி நேர்ந்தது. சனிபகவான் ஸ்ரீவத்ஸனை நோக்கி, "உன் தீர்மானம் என்ன? இவ்வுலகத்தில் எவர் வலிமை சிறந்தது, எனதா, லக்ஷ்மியினுடையதா?'' என்றான். அரசனும் புன்னகை கொண்டு, மிக வணக்கத்துடன் அவர்கள் வீற்றிருக்கும் ஆசனங்களைச் சுட்டிக்காட்டி "தேவனே! நீங்களிருவருமே உங்கள் விவாதத்தை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டுவிட்டீர்களே. நான் வேறு சொல்லவேண்டுமா''என, அதன் கருத்தையறிந்து, மகாலக்ஷ்மியானவள் சந்தோஷமடங்காமல், பரிகாசமாய்ச் சிரித்து அரசனை நோக்கி. "ஸ்ரீவத்ஸ, இவ்வித தீர்மானத்திற்குச்சனி, தன்னால் இயன்றமட்டும் உன்னைப்பலவித ஆபத்துக்குள்ளாக்க முயலுவான், ஆனால் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். எவ்வித சங்கடத்திலிருந்தும் நிவர்த்தித்து உன்னை மேன்மையான பதவிக்கு நான் கொண்டுவரக்கூடும் என்பதை உறுதியாய் நம்பியிரு''என்று அருள்புரியவே, சனி தீராக் கோபங்கொண்டு, 'நல்லது இருக்கட்டும், உன்னை எளிதில் விட்டேனா? உன் முன்னோரும் விஷ்ணுவின் அவதாரமுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியே என்னால் பட்டகஷ்டத்தை யறியாய்ப்போலும்! என் வல்லமையைப் பார்'என்று பயமுறுத்தி மறை

தன்னாலே தான் கெட்டால், அண்ணாவியார் என்ன செய்வார்?

யவே, சிந்தா என்னும் அரசி, நடுநடுங்கி ஸ்ரீ லக்ஷ்மியின் பாதத்தில் விழுந்து, அவளைத்தவிர தனக்கு வேறு கதியில்லையென்றும், எவ்வித ஆபத்திலிருந்தும் தங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று யாசிக்கவே, லக்ஷ்மி தேவியும் மிகுந்த கிருபையுடன் இராணியை நோக்கி, 'நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். சகல ஐசுவரியமடைந்து அநுபவித்து வாழ்நாள் முழுவதும் இராணி என்ற பட்டத்துடன், கணவனுடன் சுகித்திருப்பாய்'' என்று ஆசிர்வதித்து மறைந்தாள். உடனே அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கும்படியான ஓர் புயல் காற்று அடிக்க ஆரம்பித்து, பட்டணத்தைச் சின்னபின்னம் செய்தது. மின்னல்கள் பளீர் பளீர் என்று பார்ப்போர் கண்ணைப் பறிக்கும்படி ஜ்வலித்தன. பேரிடிகள், யாவரும் செவிடுபடும்படி கர்ஜித்து முழங்கின. எங்குபார்த்தாலும் ஆகாயத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகளும், அக்கினிப் பந்தங்களும் விழத்தொடங்கின. பிரளய காலமே வந்துவிட்டாற்போல் தோன்றியது. உடனே மகத்தான ஓர் பூகம்பம் உண்டாகி, வீடுகள் அரண்மனை எல்லாம் இடிந்துவிழுந்து சமதரையாய்விட்டன. அப்போது ஆகாயத்தில் ஓர் உருவம் தோன்றி, 'நதி ஜலமெல்லாம் நஞ்சிடப்பட்டுவிட்டது. அதைக் குடித்து, அரசனுடைய சேனையெல்லாம் மாண்டுவிட்டது,' என்று சொல்லிக்கொண்டு வெகு விரைவாய்ச் செல்வதையும், ஸ்ரீவத்ஸன் கண்ணுற்று, 'ஐயோ! இதெல்லாம் சனியின் கொடுமையே! ஒரு நொடியில் என்னை ஆண்டியாயடித்துவிட்டானே. இனி என்ன செய்வது' என்று திகைத்தான். உடனே தன் மனைவியை நோக்கி, தான் எப்படியாவது கஷ்டத்தை யனுபவித்து நல்ல ஸ்திதியடைய முயல்வதாயும், அவளைத் தன் தகப்பன் வீடுசென்று க்ஷேமமா யிருக்கும்படிக்கும் உபதேசம் செய்தான். சிந்தா என்னும் ஸ்திரீ ரத்தினமும், கற்புடை மாதரின் தர்மத்தைக் கவனியாது, தனது தேக சுகத்தை நாடும் இக்காலத்திய சாமான்ய ஸ்திரீஜாதி போன்றவளா? உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களுள், இப்பாரதபூமியிலுதித்த சாதாரண ஸ்திரீகளுக்கே கணவனைக் கடவுளாய் வணங்குவது இயல்பு என்றால், மிக உயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்து, மகா கீர்த்திபெற்ற அரசகுலத்தில் புகுந்து, பெண்கள் குலத்திற்கே ஓர் திலகம்போல் விளங்கும் சிந்தா எனும் சிறந்த இராணி இச்சமயம் எவ்விதம் நடந்துகொள்வாளெனக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? அவள் உடனே அரசனை நோக்கி, 'பிராணநாயகா! தாங்கள் என்னைப்பார்த்து இவ்விதம் சொல்வதும் உசிதமாகுமா? இவ்விஷயத்தில் தங்களுக்குத் தெரியாத தர்மஸூக்ஷ்மம் உண்டா? நான் எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமோ? வஸ்துவைவிட்டு அதன் நிழல் அகலுமா? சர்க்கரைக்குத் தித்திப்பிருப்பது இயல்பல்லவா? கணவனிருக்கும் காடும், மனைவிக்கு அரண்மனையே; அவனில்லாத வீடும் கானகமே. எக்காலத்திலும் அவனுடனிருந்து, அவன் சுகத்தை நாடி உபசரிப்பதல்லவோ பத்தினியின் கடமை. சந்தோஷம் வந்தால் தானும் ஆனந்தித்து அனுபவித்தும், விரதாதி நியம காலத்தில், கூடவிருந்து அனுஷ்டித்தும், துக்க காலங்களில் கணவன் மனம் சோர்ந்து இருக்கும் பொழுது அவனைத் தேற்றியும், சிநேகிதன் போலும், மந்திரிபோலும், ஊழியன் போலும், அந்தந்த காலானுகுணமாய் நடந்து, பதிவிரதை என்னும் பெயரை நற்பொருளுள்ளதாய்ச் செய்பவளே பத்தினியாவாள். எனக்குமுன், சீதை முதலிய ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் அனுஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கும் தர்மங்களை நான் மறந்திலேன். கணவனிடம் செலுத்தவேண்டிய பக்தி விஷயத்தில் நான் தாழ்ந்தவளல்ல. தாங்கள் எங்கு சென்றாலும் நானும் கூடஇருந்து பணிசெய்ய அனுமதி அளிக்கவேண்டும்' என்று பலவிதமாய் வேண்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய அபிப்பிராயத்திற் கிணங்கி, அரசனும் அவள் தன்னுடன் வர உத்தரவளித்தான். இராணியும் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாகி, ஆபத்துக் காலத்தில் சற்றாவது உதவுமென்று சில ஆபரணங்களையும் தங்கத்துண்டுகளையும் ஓர் தலையணையில் அடைத்துத்தைத்து கையுடன் எடுத்துக்கொண்டாள். சனியின் கொடுமை தங்களைத் தாக்கும் வரையில் அவ்வித ஆபரணங்களால் யாதொரு பயனுமுண்டாகாதென்று அரசன் சொல்லியும், பெண்புத்தி சபலத்தால் அவளுக்கு அதை எடுத்துப்போக வேண்டுமென்ற விருப்பமே அதிகரித்தது. சமீபத்திலிருந்த அரண்யத்தை நோக்கி இருவரும் சென்றார்கள். மார்க்கத்தில் ஓர்பெரிய நதி காணப்பட்டது. அதன் பிரவாகம் கரை

புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கடந்து போகும்விதம் தெரியாமல், அவர்கள் திகைத்து நின்று நாலாபக்கமும் நோக்கும்போது, அதன் கரையில் தனிமையாயிருக்கும் ஓர் சிறு ஓடத்தையும், தொண்டு கிழமான ஓர் ஓடக்காரனையும் கண்ணுற்றார்கள். ஓடக்காரனைக் கூப்பிட்டழைத்து தங்களைப் படகில் ஏற்றி அக்கரை சேர்க்கமுடியுமா வென்று அரசன் வினவ, தோணிக்காரன் மிக வணக்கத்துடன், "ஐயா, என் படகோ மிகச் சிறிதும், துர்ப்பலமுமானது. ஒவ்வொருதடவையிலும், ஒருவரைத்தான் ஏற்றிக்கொண்டு போகக்கூடும். தங்களையும், மனைவியையும், தலையணையையும் அக்கரை சேர்க்க மூன்றுதரம் போய் வரவேணும். அதற்குத் தகுந்த கூலி கொடுப்பதானால், அப்படியே செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என, அரசனும் ராணியும் யாது செய்வது என்று வெகு நேரம் ஆலோசித்து, அவனது துர்ப்பலமான தோணியில் தங்களுள் யாராவதுமுதலில் ஏறிப்போகத் துணிவதைக்காட்டிலும், தலையணையை எடுத்துப்போகச் சொல்லி, அது பத்திரமாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தால் பிறகு தாங்கள் போகலாமென்று தீர்மானித்து, தலையணையிவிருப்பது அவனுக்குத் தெரியாதென்று நினைத்து, அதை ஓடக்காரனிடம் கொடுத்தார்கள். ஓடக்காரனும் அதை எடுத்துக்கொண்டு ஓடத்தைக் கொஞ்சதூரம் செலுத்திக்கொண்டு போய், கண்மறைந்து போய்விட்டான். காலத்தின் கோலமல்லவா புத்திசாலியான அவர்களுக்கும் புத்திமயங்கி ஆபரணங்கள் அடங்கிய தலையணையை இவ்விதம் அவனிடம் கொடுக்க நேர்ந்தது! அவர்களாலான மட்டும் காத்திருந்தும், எல்லாத் திசைகளிலும் கண்ணுற்று நோக்கியும், படகும் ஓடக்காரனும் காணோம். அவர்கள் ஆபரணாதிகளையிழந்து பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கையில், "என் கோபத்துக்குள்ளான பிறகு, அற்பமாயினும் எவ்வித சுகத்தையும் அனுபவிக்க நினைப்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று இப்பொழுதாவது உங்களுக்குத் தெரிந்ததா? பெரும் மகிமையுள்ளவளென்று நீங்கள் நம்பியிருந்த லக்ஷ்மி எங்கே போய்விட்டாள்? ஏன் இச்சமயம் உங்களுக்கு உதவிபுரிந்து காப்பாற்றக்கூடாது" என்று ஓர் ஆகாய வாக்குப் பிறந்தது. இருவரும் இதுவும் சனியின் செயலே என்று தெரிந்து ஏங்கினார்கள். பிறகு, ஆகாரமில்லாமல் வருந்தி ஓர் குட்டையிலுள்ள ஒரு சிறு மீனைப்பிடித்து அதைச் சமையல் செய்து, இராணி அதை எடுத்து அரசனுக்கு உணவுக்காகக் கொடுக்கப் போகுந் தருவாயில், திடீரென்று மாம்ஸத்துண்டானது சாம்பல் அழுக்கு முதலியவற்றால் மூடப்பட்டு, சாப்பாட்டுக்கு உதவாவண்ணம் விகாரமடைந்தது. அதுகண்டு, சிந்தா மிகவும் விசனமுற்று, நதிக்கரைபோய் ஜலத்தில் சுத்தமாய்க் கழுவ, பிரயத்தனம் செய்ததும், அத்துண்டு மாமிசத்திற்கு உயிர் வந்து அவள் கையிலிருந்து நழுவி, ஜலத்தில் நீந்திப்போய்விட்டது. இதுகண்ட இராணிக்கு தீராத் துயரமுண்டாகி, "ஐயோ தெய்வமே! இவ்வித சோதனையும் வேண்டுமா? ஒரு சமயம் நானே அதைத் தின்றுவிட்டதாய் என் பிரியமுள்ள கணவனும் என்னைச் சந்தேகிக்க இடமுண்டாய்விட்டதே! இவ்வித கஷ்டங்களுக்கு எப்போது முடிவு ஏற்படுமோ தெரியவில்லையே; யாதுசெய்வேன்!" என்று நானாவிதமாய்ப் பரிதபித்தாள். (இன்னும் வரும்.)

பிரம்மத்தைஒரு நிமிஷத்தில் காட்டவேண்டும் என்றுமுற்காலத்திய அரசன் தன்னிடம்வந்த ஸாதுக்களையெல்லாம் கேட்டு மறுமொழிசொல்லத் தெரியாமல் விழிக்கிற அத்தகையோர்களையெல்லாம் சிரச்சேதம் செய்துவந்தான். இவ்வாறுஅக்கொடிய அரசனால்அநேக சாதுக்கள் மாண்டு போயினர். ஒரு நிமிஷத்தில் பிரம்மத்தைக் காட்டுவதென்றால் யாரால் முடியும்? இப்படியிருக்கையில், சுகாசாரியர் அவ்வரசனது அறிவீனத்தைப் போக்கி, ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கவெண்ணி அவனிடம் வந்தார். அரசன் வேட்டைக்குப் புறப்படுகையில், சுகாசாரியர் அவன் எதிரில் காஷாய வஸ்திரத்துடன் வந்ததைநோக்கி மன்னன் கத்தியையுருவி 'அடேசன்னியாசி! எங்கே பிரம்மம்? அதைக் காட்டுகிறையா? அல்லது உன்னை வெட்டட்டுமா?' வென்றான். உடனே சுகர் அவ்வரசனை நோக்கி, 'ஹே அரசனே, பிரவிருத்தியை விட்டு விடு, உடனே பிரம்மத்தைக் காணுவாய்' என்றார். உடனே கத்தியைத் தொங்கப்போட்டு 'பிரம்மம் எங்கே' என்றான். சுகர், 'அரசனே, குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறாய், அதுவே ஒரு பிரவிருத்தி, கையை அசைக்கிறாய் வாயைத்திறக்கிறாய் அது ஒருபிரவிருத்தி, இந்தப் பிரவிருத்திகளையெல்லாம் விட்டுவிடு, நீ பிரம்மத்தைக் காணுவாய்' என்றார். அரசன் அசைவற்று சிறிது நேரம் நிற்கையில் சுகஸ்வாமி அவனுக்கு ஒவ்வொரு தத்வமாய் உபதேசித்து ஆத்மஞானத்தையுண்டாக்கினார்.

தன்னைக் காக்கிற், கோபத்தைக் காக்கவேண்டும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

நூதன தாவர சிருஷ்டிகள்

செடி கொடி விஷயங்களில் வெகு காலம் சிரத்தையுடன் கவனித்துவந்த லூதர் பர்பாங்க் என்னும் அமெரிக்க தாவர சாஸ்திரி, பல அதிசயிக்கத்தக்க முறைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அவர் கண்டுபிடித்தவைகளால், மனிதர்களுக்குப் பிற்காலத்தில், எண்ணிறந்த நன்மைகள் உண்டாகுமெனத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, மழை அதிகமான இடங்களில் பயிராகும் சப்பாத்திக்கள்ளி மாடுகளுக்கு நல்ல தீனியாகும் என்று சாஸ்திர நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் அவற்றிலுள்ள முட்கள் தாம், அச்சப்பாத்திக் கள்ளியை மாடுகளுக்கு ஏற்ற உணவாக ஏற்படுத்துவதைத் தடுக்கின்றது. இதை யறிந்த பர்பாங்கி, பல ஆராய்ச்சிகளும் புதுமுறைகளும் கண்டுபிடித்து அவைகளினால், முட்களில்லா சப்பாத்திக்கள்ளியைப் பயிராக்கியிருக்கிறார். இதனால், மழை நன்றாய்ப் பெய்யாத காலத்தில், மாடுகளுக்குப் புல் முதலியவை இல்லையென்ற விசாரமில்லை. ஏனெனில் முள்ளில்லாத சப்பாத்திக் கள்ளியை அறுத்து, அதையே கால் நடைகளுக்குத் தீனியாக உபயோகிக்கலாம். மேலும், ஒரு மரத்தின்மீது பல வேறு செடிகளை ஒட்ட வைத்துப் பயிராக்குவதால் பல நூதனமான செடி வகைகளையும், பழங்களையும் உண்டாக்கியிருக்கிறார். அவருடைய தோட்டத்தில் இருக்கும் சில மரங்களில் ஒவ்வொன்றில் சுமார் நூறு முதல் ஆயிரம் வரையில் வெவ்வேறு விதமான பழங்கள் காய்க்குமாறு செய்திருக்கிறார். இவ்வளவும் நம்பத்தக்கதல்ல போலத் தோன்றும். உண்மையே யாதலால், நம் தோட்டத்திலுள்ள ஒரு மரத்திலேயே ஒரு கிளையில், மாம்பழங்களும், மற்றொரு கிளையில் மாதுளம் பழங்களும், வேறொரு கிளையில், கிச்சிலிப் பழங்களும், நான்காவது கிளையில், எலுமிச்சம் பழங்களும் ஆகிய பல விதப் பழங்களைப் பெறலாம். இது ஆச்சரியமன்றோ?

* * *

மூன்று இன்ஸ்பெக்டர்களின் நியமனம்.

சமீபத்தில் வெளியான ஒரு கவர்ன்மெண்ட் உத்தரவின்படி, பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்களின் வைத்திய பரிசோதனை சம்பந்தமாய், பயிற்சி பெற்ற மூன்று அஸிஸ்டண்ட் ஸர்ஜன்களை 2 வருஷத்துக்கு கவர்ன்மெண்டார் சாங்கிஷன் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு முறையே சென்னையிலும் ராஜமஹேந்திர புரத்திலும் கோயமுத்தூரிலும் தலைமை ஸ்தானங்கள் அமைத்துக் கொடுக்கப்படும். அவர்களுடைய சம்பளத்தைத் தவிர, 100 ரூபாய் விசேஷப் படியும் அவர்களுக்குக்கொடுக்கப்படும். பிரத்தியேகமாய் வைத்தியம் பார்க்க அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது. சர்க்கார் நடத்தரப்பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவனிடமிருந்தும் இனி அரைரூபாய் தலைக்கு வாங்கப்படும். மேற்படி ஸர்ஜன்களின் முக்கியமான வேலை சர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களில் மட்டுமாயினும், மற்றப் பள்ளிக்கூடங்களின் வைத்திய பரிசோதனையை இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யவும் வேண்டும்.

* * *

காநாட்டுக் கோமகனின் இந்திய விஜயம்

அடுத்த ஜனவரிமாதத்தில் காநாட்டுக் கோமகன் சென்னை, கல்கத்தா, டில்லி, பம்பாய் ஆகிய இவ்விடங்களுக்கு விஜயஞ்செய்வார். மத்திய மாகாணத்திற்கும் ஆக்ரா விற்கும் தனியாகச் செல்வார். இதற்கு முன் நெருங்கிய சம்பந்தம் வைத்திருந்த ராவல்பிண்டிக்கும் விஜயஞ்செய்வார். அரசர் பெருமானின் பிரதிநிதியாக இவர் மாகாணச் சட்டசபைகள், இந்தியா சட்டசபை, ராஜாங்க சபை, மன்னர் சபை ஆகிய இவைகளைத்திறந்துவைத்து அரசர் பெருமான் அனுப்பியுள்ள செய்தியை வாசிப்பார். இந்தியாவில் மொத்தத்தில் அவர் ஏழு வாரம் தங்கியிருப்பார். ஜனவரிமாதம் இரண்டாவது வாரத்தில் சென்னை வந்து சேருவார். ஜனவரி மாத முடிவிலும் பிப்ரவரிமாத ஆரம்பத்திலும் கல்கத்தாவிலிருப்பார். பிப்ரவரிமாத இரண்டாவது வாரத்தில் டில்லியில சபைகளின் திறப்புவிழா நடைபெறும். பிப்ரவரிமாத முடிவில் பம்பாயைவிட்டுப் புறப்படுவாரென்றும் தெரிகின்றது.

தன்னைப் பெற்றவன் கொடும்பாவி, பெண்ணைப் பெத்தவள் மகராசி.